

การสื่อสารข้ามเชื้อชาติระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย

นางสาวปติตตา คิมประโคน

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต

สาขาวิชาวาทวิทยา ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2551

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

INTERRACIAL COMMUNICATION BETWEEN THAIS AND INDIAN-THAIS

Miss Patitta Kimprakone

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Speech Communication
Department of Speech Communication and Performing Arts
Faculty of Communication Arts
Chulalongkorn University
Academic Year 2008
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การสื่อสารข้ามเชื้อชาติระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสาย
อินเดีย

โดย

นางสาวปัทมา คิมประโคน

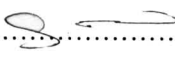
สาขาวิชา

วาทวิทยา

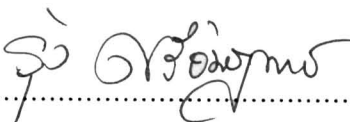
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

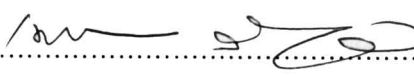
รองศาสตราจารย์ เมตตา วิวัฒน์านุกูล

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

..... คณบดีคณะนิเทศศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.ยุบล เบ็ญจรงค์กิจ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รุ่ง ศรีอักษรภาพร)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ เมตตา วิวัฒน์านุกูล)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จิรพัฒน์ ประพันธ์วิทยา)

ปัทิตตา คิมประโคน : การสื่อสารข้ามเชื้อชาติระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย.

(INTERRACIAL COMMUNICATION BETWEEN THAIS AND INDIAN-THAIS)

อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : รศ. เมตตา วิวัฒน์านุกูล, 83 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการรับรู้และทัศนคติของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดียที่มาและภูมิหลังของคนไทยเชื้อสายอินเดีย รวมทั้งลักษณะและปัญหาในการสื่อสารระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการวิจัยเชิงเอกสารและการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกตัวแทนของกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม จำนวนทั้งสิ้น 22 คน ได้แก่ ก.) กลุ่มนักวิชาการที่มีความรู้หรือประสบการณ์โดยตรงเกี่ยวกับประเทศอินเดียและวัฒนธรรมอินเดีย 2 คน ข.) กลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดียกลุ่มต่างๆ ในสังคมไทย 10 คน และ ค.) กลุ่มคนไทยที่มีโอกาสสื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์กับคนอินเดีย 10 คน

ผลการวิจัยพบว่า

1. ชาวอินเดียที่เข้ามาในประเทศไทยนั้นมีหลายเชื้อชาติศาสนา และมีฐานะทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน โดยสามารถแบ่งได้ตามภูมิลาเนาเดิมในประเทศอินเดีย อาทิ คนปัญจาบ ทมิฬ อุตตระประเทศ ฯลฯ และ แบ่งตามศาสนาได้แก่ ฮินดู ลิกซ์ พราหมณ์ อิสลาม ฯลฯ แต่จากการศึกษาเอกสารพบว่า กลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดียที่มีมากที่สุดในประเทศไทยคือกลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดียที่นับถือศาสนาฮินดู ส่วนอาชีพที่คนอินเดียเข้ามาประกอบอาชีพมากที่สุด คือ ฐานะพ่อค้า และ พวาทมณั้ ทั้งนี้จากหลักฐานทางโบราณคดีพบว่า คนไทยเชื้อสายอินเดียได้นำอารยธรรมและวัฒนธรรมอินเดียเข้ามาเผยแพร่ในสังคมไทยตั้งแต่สมัยพระเจ้าอโศกมหาราชและต่อมามีการตั้งหลักแหล่งอยู่ตามย่านธุรกิจ เช่น สีลม, สาทร, ยานนาวา, พานูร์ต, สุขุมวิท ฯลฯ

2. คนไทยส่วนใหญ่รับรู้ "ความเป็นเชื้อชาติอินเดีย" จากรูปลักษณะภายนอก คือ หน้าตา หนวดเครา และการแต่งกาย มากที่สุด รองลงมาคือ สำเนียงภาษา โดยส่วนใหญ่รับรู้ความเป็นเชื้อสายอินเดียจากการโศกศัระะ แต่ไม่สามารถบอกความแตกต่างของชนชาติอินเดียกลุ่มต่างๆได้ นอกจากนี้ คนไทยที่ไม่เคยมีปฏิสัมพันธ์กับคนไทยเชื้อสายอินเดียมักมีทัศนคติแง่ลบมากกว่าคนไทยที่เคยมีปฏิสัมพันธ์กับคนไทยเชื้อสายอินเดีย

3. ปัญหาและอุปสรรคในการสื่อสารระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดียนั้น ปัญหาส่วนใหญ่ที่พบคือ 1. ปัญหาด้านความรู้และความเข้าใจ (cognitive) ได้แก่ ความไม่เข้าใจเกี่ยวกับข้อห้ามทางศาสนา และลักษณะการทำงานของคนไทยเชื้อสายอินเดีย 2. ปัญหาด้านทัศนคติและความรู้สึก (affective) ได้แก่ การมองแบบเหมารวมและทัศนคติในเชิงลบของคนไทย โดยส่วนใหญ่มักมองคนไทยเชื้อสายอินเดียแบบเหมารวมว่าเป็นกลุ่มคนที่มีอาชีพชัดเจนเพียงบางอาชีพ ได้แก่ อาชีพขายถั่ว โรตี ขายผ้า และปล่อยเงินกู้ 3. ปัญหาด้านพฤติกรรม (behavioral) ไม่พบปัญหาการอยู่ร่วมกันหรือการแบ่งเป็นกลุ่มเขา-กลุ่มเรา (ingroup-outgroup) ระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดียในสังคมไทย แต่พบเพียงการนิมเรียกชื่อ (Name calling) ตามการรับรู้ชนชั้นทางเศรษฐกิจของคนไทยเชื้อสายอินเดีย

ภาควิชา วาทยุทยาและสื่อสารการแสดง
สาขาวิชา วาทยุทยา
ปีการศึกษา 2551.

ลายมือชื่อนิสิต ปัทิตตา คิมประโคน
ลายมือชื่ออ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก /น
ลายมือชื่ออ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

5084708028 : MAJOR SPEECH COMMUNICATION

KEYWORDS : STEREOTYPE / INTERGROUP ATTITUDE / INDIAN-THAIS /
INTERCULTURAL COMMUNICATION / RACE / INTERRACIAL

PATITTA KIMPRAKONE : INTERRACIAL COMMUNICATION BETWEEN THAIS
AND INDIAN-THAIS, THESIS ADVISOR : ASSOC. PROF. METTA
VIVATANANUKUL, 83 pp.

The purpose of this research is to study Thai people's perception and attitude towards Indian-Thais, the origin and background of Indian-Thais, and intercultural communication problems between Thais and Indian-Thais, by conducting qualitative research: documentary research and in-depth interview with three groups: 2 scholars with knowledge or direct experience in Indian culture, 10 Indian- Thais and 10 Thai people who have an opportunity to communicate with Indian people. The findings are

1) . Indian people, who came in Thailand, are from a variety of racial and religious groups with different economic background. They can be divided into groups either by their origin in India, i.e. Punjab; Tamil; and Utta Pradesh , or by their religions, i.e. Hindu, Sikh, Brahman , Islam etc. From historical document, it is found that Hindu are the biggest Indian-Thais in Thailand while their most witnessed occupations are merchants and religious practitioners (Brahman class). According to archaeological evidence, it is also found that Indian- Thais brought civilization and Indian culture into Thailand during the period of Ashoka the Great Era. Later, they scatter in business areas, i.e. Silom, Sathorn, Phahurat, Sukhumvit , etc.

2). Most Thai perceive "Indian race " from a person's physical appearance; face, moustache , clothing, language and accents respectively, especially from the way they wrap their head; however, most Thai people cannot distinguish Indian ethnics. Furthermore, it is found that Thai people who never communicate with Indian-Thais tend to have more negative attitude than those who used to. On the other hand, most Indian-Thais express more positive than negative attitude towards Thai people.

3). Communication problems and obstacles between Thai and Indian-Thais which are mostly found are A). Cognitive problem: misunderstanding of Indian-Thais' religious practice and taboos and their working style. B). Affective problem: stereotype and negative attitude on their limited occupations, such as selling nuts, Roti, clothes, and giving loans. C) Behavioral problem: name calling by their different economic status. Still, Thais and Indian-Thais have no problem in living together nor have ingroup-outgroup separation .

Department : Speech Communication and Performing Arts

Field of Study : Speech Communication

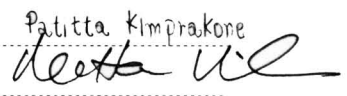
Academic Year : 2008

Student's Signature

Advisor's Signature

Co-Advisor's Signature

Patitta Kimprakone

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รศ. เมตตา วิวัฒน์านุกูล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ สำหรับคำปรึกษาให้คำแนะนำ และแก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆ ที่เป็นประโยชน์แก่งานวิจัยอย่างยิ่ง รวมทั้งให้ความเมตตากรุณาและให้กำลังใจลูกศิษย์คนนี้อย่างดีเยี่ยม ตลอดจนกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รุ่ง ศรีอักษรภาพ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จิรพัฒน์ ประพันธ์วิทยา กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาสละเวลาและได้ให้คำแนะนำต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อเนื้อหาวิทยานิพนธ์เล่มนี้

ขอขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ วาฬวิทยารุ่นที่ 10 ทุกคน ในความเป็นพี่ เป็นน้อง เพื่อนที่แสนดี น่ารัก คอยให้กำลังใจและคอยช่วยเหลือกันและกันมาตลอด

และที่สำคัญที่สุด ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อและคุณแม่ ที่คอยเอาใจใส่ เป็นห่วงเป็นใย ให้ความรักความเข้าใจ สนับสนุนและให้กำลังใจที่ดีเยี่ยมแก่ลูกคนนี้เสมอมา

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ณ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 ปัญหำนำการวิจัย.....	4
1.4 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	5
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 ประวัติศาสตร์และภูมิหลังของคนอินเดียในประเทศไทย.....	8
2.2 องค์ประกอบทางจิตวิทยาวัฒนธรรม.....	13
- การรับรู้แบบเหมารวม.....	13
- แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติระหว่างกลุ่ม.....	16
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับมิติของความแตกต่างทางวัฒนธรรม.....	22
2.4 ปัญหาและอุปสรรคในการสื่อสารต่างวัฒนธรรม.....	25
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	28
3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	30
3.1 รูปแบบการวิจัย.....	30
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	30
3.3 วิธีในการเก็บข้อมูล.....	31
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	32

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.5 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
4. ผลการวิจัย	35
ผลการศึกษาตามประเด็นปัญหาการวิจัย.....	36
5. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	73
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	73
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	77
5.3 ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะ.....	79
รายการอ้างอิง.....	80
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	83

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ตารางแสดงข้อมูลทั่วไปของกลุ่มคนไทย จำนวน 10 คน.....	36
2	ตารางแสดงข้อมูลทั่วไปของกลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดีย จำนวน 10 คน.....	37
3	ตารางแผนภูมิแสดงกลุ่มต่างๆของคนอินเดียที่เข้ามาอาศัยในประเทศไทย.....	48

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

คนไทยและคนอินเดีย มีความผูกพันกันมาช้านานตั้งแต่สมัยโบราณ ในปัจจุบันมรดกทางวัฒนธรรม ประเพณีจากอินเดีย ยังคงมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของคนไทย ทั้งด้านศาสนา ภาษา วรรณกรรม และศิลปะต่างๆ พุทธศาสนาซึ่งเป็นศาสนาหลักของประชากรส่วนใหญ่ของประเทศไทยมีจุดกำเนิดในประเทศอินเดีย เมื่อสองพันกว่าปีที่แล้ว และคำศัพท์จำนวนมากในภาษาไทยก็มีรากศัพท์มาจากภาษาบาลีและสันสกฤตของอินเดีย คนไทยและคนอินเดียรู้จักและสนิทสนมกันดี เนื่องจากชาวอินเดียเป็นชาวต่างชาติที่อพยพมาตั้งถิ่นฐานและทำมาค้าขายในประเทศไทยเป็นจำนวนมากในอันดับสองรองจากคนจีน

ชาวอินเดียได้เดินทางเข้าสู่ดินแดนที่เป็นที่ตั้งของประเทศไทยในปัจจุบันมานานแล้ว ดังเห็นได้จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์และโบราณคดี ชาวอินเดียในความรู้ของสังคมไทยไม่ได้รวมกันเป็นกลุ่มเดียว แต่แยกออกเป็นกลุ่มย่อยตามลักษณะทางวัฒนธรรมของแต่ละกลุ่ม ที่ขึ้นกับภาษาที่ใช้พูด ตลอดจนแหล่งที่พักอาศัยในอินเดียก่อนเดินทางมาประเทศไทย

Vaid(1993) กล่าวในหนังสือ "Indians in Thailand," in Global Indian Diaspora: Yesterday, Today and Tomorrow ได้กล่าวถึงการอพยพและการตั้งหลักแหล่งของชาวอินเดียในไทยว่า ชาวอินเดียอพยพในประเทศไทยสมัยปัจจุบัน เริ่มต้นในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 20 ชาวทมิฬนาดู เป็นคนกลุ่มแรกที่เดินทางเข้ามา ครอบครัวแรกเดินทางจากมาเลเซียมายังกรุงเทพฯ ส่วนมากเป็นผู้ประกอบธุรกิจ ซึ่งไม่ได้มีเป้าหมายที่ชัดเจนว่าจะมาตั้งหลักแหล่งถาวรในประเทศไทย ดังนั้นคนเหล่านี้จึงเดินทางไปมาระหว่างกรุงเทพฯ กับคาบสมุทรมลายู ต่อมาได้มีครอบครัวชาวทมิฬ 23 ครอบครัว ตั้งถิ่นฐานในกรุงเทพฯ คนเหล่านี้ประกอบอาชีพทางการค้าทองคำ ไข่มุก และอัญมณี

ชาวปัญจาบทั้งชาวสิกข์และฮินดู เดินทางสู่ประเทศไทยช่วงกลางของศตวรรษที่ 20 ผู้ที่เดินทางมาเป็นกลุ่มพ่อค้า พวกเขาเดินทางมาถึงประเทศไทยโดยไม่มีของมีค่าติดตัวมาจากเสื้อผ้ารูปแบบการประกอบอาชีพของผู้ที่เดินทางมาใหม่คือ จะทำงานรับจ้างอยู่ระยะหนึ่ง เมื่อเก็บเงินได้แล้วจึงเปลี่ยนมาทำการค้าเร่ โดยการค้าผ้าที่สั่งเข้ามาจากอินเดีย และนำเงินที่เก็บได้ไปนำสมาชิกในครอบครัวเดินทางมาร่วมการค้าในประเทศไทยต่อไป ปัจจุบันแม้ไม่พบชาวปัญจาบที่ทำการค้าเร่ แต่พวกเขาส่วนมากเคยประกอบการค้าเร่มาอย่างน้อยครั้งหนึ่งในชีวิต ชาวปัญจาบส่วนใหญ่โดยเฉพาะกลุ่มนามธารี ยังคงอยู่ในกิจการสิ่งทอ ขณะที่กลุ่มอื่นเริ่มมีกิจการที่หลากหลายออกไป

นักธุรกิจชาวอินเดีย ที่ได้เข้ามาทำงานในประเทศไทย ล้วนแล้วแต่มาจากรัฐปัญจาบ ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของประเทศอินเดีย ชาวปัญจาบเป็นคนขยัน หมั่นเพียร กล้าเสี่ยง คนกลุ่มนี้ได้มีการอพยพไปหลายประเทศ และกลุ่มหนึ่งจากแขวงกูจรัลวาลา(Gujralwala) ก็ได้อพยพเข้ามาในประเทศไทย ระยะเวลาหลังได้เริ่มมีเข้ามาจากรัฐต่างๆ ส่วนหนึ่งจากอุตสาหกรรมประเทศ แขวงโกรัตกุล เข้ามาทำธุรกิจประเภทรักษาความปลอดภัย ส่วนพ่อค้าเพชรพลอย ซึ่งปัจจุบันมีจำนวนหลายพันคน มาจากรัฐกูจรัลวาลากับรัฐราชสถาน พ่อค้ากลุ่มนี้นำอัญมณีมาจากอินเดียมาแปรสภาพในประเทศไทย เพื่อส่งออกไปต่างประเทศอีกที และอีกกลุ่มมาจากรัฐซินด์ เข้ามาทำธุรกิจตัดเย็บเสื้อผ้า และอิมพอร์ต-เอ็กซ์พอร์ต ต่อมาได้มีการนำญาติและเพื่อนฝูงเข้ามาในประเทศไทยเรื่อยๆ(โครีน เฟื่องเกษม, 2540)

การตั้งถิ่นฐานของชาวสิกข์จากแคว้นปัญจาบ ประเทศอินเดียในประเทศไทยครั้งแรกๆ ชุมชนที่บริเวณพาหุรัต โดยตั้งถิ่นฐาน กระจายตัวตั้งแต่ถนนบ้านหม้อมาจนจรดถนนพาหุรัตตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 จนในช่วงราวทศวรรษที่ 2440 จึงเริ่มมีการปลูกสร้างอาคารตึกแถวริมถนนสายพาหุรัตเพื่อใช้ประโยชน์ในกิจการต่างๆ(งามพิศ สัตย์สงวน, 2544)

ผู้อพยพจากอุดรประเทศ เดินทางสู่ประเทศไทยราวทศวรรษ 1930 เดินทางมาเป็นคนเฝ้ายามและประกอบอาชีพดังกล่าวจนถึงปัจจุบัน พวกเขาเป็นที่ยอมรับเนื่องจากมีความซื่อสัตย์ กล้าหาญ และจงรักภักดี จึงเป็นที่ต้องการของผู้ประกอบการชาวไทย ชาวสินธีเป็นชาวอินเดียกลุ่มสุดท้ายที่เดินทางมายังประเทศไทย โดยเดินทางมาในช่วงทศวรรษ 1950 พวกเขาเป็นผู้ประกอบการด้านเสื้อผ้า สิ่งทอและธนาคาร ร้านค้าของพวกเขาตั้งอยู่บริเวณที่เป็นเขตธุรกิจใหม่ของกรุงเทพมหานคร (Vaid, 1993)

นักธุรกิจชาวภารตะกลุ่มแรกที่เข้ามา มีได้นำสินค้าจากอินเดียมาขาย เพียงแต่เข้ามาหางานทำ และศึกษาหาโอกาสทำธุรกิจในช่วงเวลาต่อมา เมื่อตั้งตัวได้แล้วก็เริ่มทำธุรกิจขายผ้าซึ่งสมัยนั้น ประเทศไทยยังไม่มีโรงงานทอผ้า ต้องสั่งจากต่างประเทศ เนื่องจากนักธุรกิจชาวภารตะกลุ่มนี้พูดภาษาอังกฤษได้ เลยได้เริ่มติดต่อกิจการกับชาวต่างประเทศต่างๆ

ปัจจุบันนักธุรกิจชาวภารตะได้ให้การศึกษากับลูกหลานในสถาบันที่มีชื่อเสียงทั้งใน และต่างประเทศ ลูกหลานที่กลับมาจากต่างประเทศก็ได้แตกแยกทำธุรกิจประเภทอื่นเป็นส่วนตัว แยกจากครอบครัว เช่น การทำธุรกิจโรงแรม ธุรกิจบริษัทโฆษณา สิ่งพิมพ์ ธุรกิจศูนย์การค้า ธุรกิจอิมพอร์ต-เอ็กซ์พอร์ต และธุรกิจอีกหลายประเภท ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาลูกหลานของชาวอินเดียเพิ่มการสังสรรค์กับ ชาวไทยมากขึ้น ลูกหลานกลุ่มหนึ่งของชาวอินเดียรับราชการโดยเป็นหมอ ครู และมีส่วนหนึ่งที่เป็นนายความและผู้พิพากษา(โคโรน เฟื่องเกษม, 2540)

ดังนั้นในปัจจุบันเราจะพบว่า มีธุรกิจของคนไทยเชื้อสายอินเดียที่มีชื่อเสียงในประเทศไทยมากมาย และในการดำเนินธุรกิจ ทำให้คนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดียต้องมีการติดต่อสื่อสารกัน แต่ผู้วิจัยสังเกตว่า ถึงแม้ธุรกิจของคนไทยเชื้อสายอินเดียจะมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จัก แต่โดยทั่วไปเรามักจะพบว่าการรับรู้และทัศนคติของคนไทยที่มีต่อคนไทยเชื้อสายอินเดียนั้นมักจะมีทัศนคติในแง่ลบ ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของ เขมประพิณ ศิริเจียรนัย(2549) ทำการศึกษาเรื่อง “การรับรู้แบบเหมารวมและทัศนคติระหว่างกลุ่มเชื้อชาติในการสื่อสารระหว่างผู้ค้าชาวไทย และลูกค้าชาวต่างชาติ” ผลการศึกษาพบว่า ผู้ค้าชาวไทยมีการรับรู้แบบเหมารวมและทัศนคติที่มีต่อชาวเอเชียโดยเฉพาะคนอินเดีย ว่าเป็นชนชาติที่สกปรก เอาเปรียบ” เพราะผู้ค้าชาวไทยจะสังเกตจากการแต่งกาย และการต่อรองราคาในการซื้อสินค้า อย่างไรก็ตาม พบคำตอบในกลุ่มตัวอย่างเพียงจำนวนน้อย ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาสาเหตุของการรับรู้และทัศนคติของคนไทยส่วนใหญ่ที่มักมองคนไทยเชื้อสายอินเดียในสังคมไทยในแง่ลบว่าเกิดจากสาเหตุอะไร อีกทั้งภายในบรรษัทอินเดียที่ตั้งอยู่ในประเทศไทยมีทั้งคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดียจะต้องทำธุรกิจหรือทำงานร่วมกัน บางครั้งในการทำงานร่วมกันอาจจะเกิดปัญหาในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย เกิดความไม่เข้าใจกันในการทำงาน ทั้งนี้สาเหตุของปัญหาดังกล่าวอาจเกิดจากวัฒนธรรม ค่านิยม ทัศนคติในการทำงานของคนอินเดียกับคนไทยแตกต่างกัน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการรับรู้และทัศนคติของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดียนว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร รวมถึงการศึกษาความแตกต่างทางวัฒนธรรมของทั้งคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดียนว่ามีค่านิยม ทัศนคติเป็นอย่างไร และจากการสำรวจพบว่า การศึกษาเรื่องเกี่ยวกับคนไทยเชื้อสายอินเดียนในสังคมไทยมีผู้สนใจไม่มากนัก และการศึกษาที่ผ่านมาเน้นศึกษาด้านที่เกี่ยวข้องกับปรัชญา-ศาสนาและภาษา-วรรณคดีเป็นหลัก ซึ่งเป็นการศึกษาลึกลับที่เป็นมรดกทางอารยธรรมของอินเดียนที่มีต่อสังคมไทยมากกว่าเป็นการศึกษาเพื่อการเรียนรู้เกี่ยวกับคนไทยเชื้อสายอินเดียนโดยตรง เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาเกี่ยวกับการสื่อสารต่างวัฒนธรรมต่อไปในอนาคต โดยเฉพาะผู้ที่ต้องใกล้ชิดหรือทำงานร่วมกับคนอินเดียน ซึ่งงานวิจัยชิ้นนี้จะให้ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมและการสื่อสารของคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดียนเพิ่มมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาที่มาและภูมิหลังของคนไทยเชื้อสายอินเดียนที่มีผลต่อการรับรู้และทัศนคติของคนไทย
2. เพื่อศึกษาลักษณะการรับรู้และทัศนคติของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดียน
3. เพื่อศึกษาลักษณะและปัญหาในการสื่อสารระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดียน

ปัญหานำการวิจัย

1. ที่มาและภูมิหลังของคนไทยเชื้อสายอินเดียนที่มีผลต่อการรับรู้และทัศนคติของคนไทยเป็นอย่างไร
2. ลักษณะการรับรู้และทัศนคติของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดียนเป็นอย่างไร
3. ลักษณะและปัญหาในการสื่อสารระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดียนเป็นอย่างไร

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การรับรู้

หมายถึง วิธีคิด การมอง และทัศนคติระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย ที่มีผลต่อการสื่อสารข้ามเชื้อชาติระหว่างกัน ซึ่งในที่นี้รวมถึง การรับรู้แบบเหมารวม ทัศนคติ อคติ

คนไทยเชื้อสายอินเดีย

หมายถึง บุคคลที่ได้ถือสัญชาติไทย มีบัตรประชาชนเป็นคนไทย ซึ่งระบุว่ามิใช่เชื้อสายหรือมีบรรพบุรุษมาจากประเทศอินเดีย

กลุ่มเชื้อชาติ

หมายถึง กลุ่มคนไทยที่มีเชื้อสายอินเดีย ซึ่งพบในประวัติศาสตร์ว่าเข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทย ทั้งนี้ในงานศึกษานี้สนใจศึกษาคนไทยเชื้อสายอินเดียที่เข้ามาในประเทศไทย

ปัญหาในการสื่อสาร

หมายถึง สิ่งที่ไม่พึงประสงค์ที่เกิดขึ้นในการสื่อสารระหว่างคนไทยเชื้อสายอินเดียกลุ่มต่างๆกับคนไทยซึ่งทำให้เกิดความไม่สบายใจในการสื่อสาร มีความยากลำบากในการสื่อสาร ก่อให้เกิดปัญหาในการอยู่ร่วมกัน หรือการทำงาน งานไม่สำเร็จลุล่วง เป็นต้น

ซึ่งงานวิจัยนี้ มุ่งศึกษาปัญหา 3 ระดับ คือ 1. อุปสรรคด้านความรู้และความคิด (cognitive) 2.อุปสรรคด้านทัศนคติและความรู้สึก (affective) 3.อุปสรรคด้านพฤติกรรม (behavioral)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อนำผลการวิจัยสร้างฐานข้อมูลความรู้ เกี่ยวกับบทบาทของเชื้อชาติต่อการรับรู้และการสื่อสารของคนไทยที่มีต่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย รวมถึงเพื่อสร้างความเข้าใจการสื่อสารต่างวัฒนธรรมระหว่างคนไทยกับคนไทยเชื้อสายอินเดีย เพื่อให้เกิดความเข้าใจและระมัดระวังการรับรู้ที่ผิดพลาดซึ่งอาจก่อให้เกิดผลในทางลบได้
2. ทำให้เข้าใจถึงการเข้ามา การดำเนินการค้า การปรับตัวของคนกลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดียต่างๆ ในสังคมไทย
3. เพื่อนำผลการวิจัยใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม รวมถึงแนวทางในการวางแผนการสื่อสารและสร้างความเข้าใจอันดีทั้งคนไทยเชื้อสายอินเดียและคนไทยที่ทำงานร่วมกัน เพื่อให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพและทำให้เกิดผลผลิตของงานที่มีคุณภาพ

บทที่ 2

ทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎี

ในการศึกษา “การสื่อสารข้ามเชื้อชาติระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย” ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ค้นคว้าและรวบรวมแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาเสนอเป็นกรอบแนวความคิด หลักการและเหตุผล สำหรับการทำงานวิจัยในเรื่องนี้ ดังนี้

1. ประวัติศาสตร์และภูมิหลังของคนอินเดียในประเทศไทย
2. องค์ประกอบทางจิตวิทยาวัฒนธรรม
 - 2.1 การรับรู้แบบเหมารวม
 - 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติระหว่างกลุ่ม
3. แนวคิดเกี่ยวกับมิติของความแตกต่างทางวัฒนธรรม
4. ปัญหาและอุปสรรคในการสื่อสารต่างวัฒนธรรม
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ประวัติศาสตร์และภูมิหลังของคนอินเดียในประเทศไทย

การดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับประเทศอินเดียมีมาตั้งแต่สมัยโบราณ ชาวอินเดียเข้ามาตั้งหลักฐาน และทำประโยชน์ให้แก่ประเทศไทยหลายด้าน ยิ่งไปกว่านั้นการเข้ามาของชาวอินเดียในสมัยโบราณยังเป็นการนำอารยธรรมอินเดียในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นภาษา วรรณคดี ศิลปะ และประเพณีมาเผยแพร่ ซึ่งชาวไทยเราได้นำมาปรับใช้เป็นส่วนหนึ่งของ อารยธรรม ประเพณี และคติแบบไทย

พระมหากษัตริย์ไทยคือ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เคยเสด็จฯ ประพาส อินเดียในพ.ศ. 2415 และประเทศไทยได้ตั้งสถานกงสุลกิตติมศักดิ์ขึ้นที่เมืองบอมเบย์ในปี เดียวกันนั้น ในระยะเวลานั้นเป็นช่วงที่ประเทศอินเดียตกเป็นอาณานิคมของอังกฤษ และเมื่อ ประเทศอินเดียได้รับเอกราชจากประเทศอังกฤษในพ.ศ. 2490 แล้ว ประเทศไทยและประเทศ อินเดียก็ได้เปิดสัมพันธ์ทางการทูตอย่างเป็นทางการตั้งแต่นั้นมา(วรางคณา นิพันธ์สุขกิจ, 2534)

จากข้อมูลทางประวัติศาสตร์และโบราณคดีชี้ให้เห็นว่า ชาวอินเดียเดินทางเข้ามาใน ดินแดนที่เป็นประเทศไทยปัจจุบันมากกว่า 2,000 ปีแล้ว แม้ในปัจจุบันหลักฐานเรื่องการเดินทาง เข้ามาเผยแพร่ศาสนาพุทธของพระโสณะและพระอุตตระประมาณ พ.ศ.757 ซึ่งเคยเชื่อกัน มาคือ หลักฐานแผ่นหินสลักรูปธรรมจักรและรูปกวางหมอบ ยังคงเป็นที่ถกเถียงกันในหมู่นัก โบราณคดี ทำให้หลักฐานนี้ไม่มีน้ำหนักที่เชื่อถือได้

อย่างไรก็ดี ยังมีหลักฐานอื่นๆ ที่แสดงให้เห็นว่ามีชาวอินเดียเดินทางเข้ามาในบริเวณ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และนำอารยธรรมและวัฒนธรรมอินเดียเข้ามาเผยแพร่ เชื่อกันว่าผู้ที่นำ วัฒนธรรมอินเดียเข้ามาเผยแพร่ในดินแดนแถบนี้คือ พ่อค้าที่เดินทางเข้ามาทั้งทางบกและทางน้ำ เพื่อมาค้าขาย และบรรดาพราหมณ์ผู้ได้รับเชิญเข้ามาในราชสำนักเพื่อเสริมสร้างอำนาจทาง การเมืองให้แก่ผู้ปกครอง ตามการปกครองระบอบเทวราชา คือให้ความสำคัญแก่ผู้ปกครองเสมอ ด้วยเทพเจ้า จึงต้องมีพราหมณ์มาทำพระราชพิธีบรมราชาภิเษก ซึ่งเริ่มขึ้นตั้งแต่ครั้งแผ่นดินสมเด็จพระ รามาธิบดีที่ 1 พระเจ้าอู่ทอง อิทธิพลของพราหมณ์จึงแผ่ขยายออกไปเรื่อยๆ ภายใต้ความ คุ่มครองของพระมหากษัตริย์ มีหลักฐานว่าในราชสำนักมีพราหมณ์ทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาราชการ ด้านต่างๆ คือ พราหมณ์โหราจารย์ ผู้ที่ทำหน้าที่หาฤกษ์เพื่อทำพระราชพิธีต่างๆ พราหมณ์โรหิต

เป็นที่ปรึกษาของพระมหากษัตริย์ในด้านขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆ และพราหมณ์พุทธนิบาต ผู้มีหน้าที่ทำพิธีเกี่ยวกับช้าง และบดเสนียัญญูไร เป็นต้น (วรางคณา นิพนธ์สุขกิจ, 2534)

อย่างไรก็ดี ไม่มีหลักฐานที่บ่งชี้ว่าชาวอินเดียอพยพเข้ามาในประเทศไทยเมื่อใดบ้าง แต่ในวรรณกรรม วัฒนธรรมและความเชื่อที่สืบทอดกันมาตั้งแต่โบราณ รวมถึงภาพจิตรกรรมฝาผนัง ที่มีผู้วาดไว้ ทำให้พอจะเห็นร่องรอยของกลุ่มชาวอินเดียที่เข้ามาในประเทศไทยได้บ้าง เช่น จากภาพจิตรกรรมฝาผนังในสมัยอยุธยาและกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น จะพบภาพชาวอินเดียปรากฏอยู่ ภาพของชาวอินเดียที่พบมากที่สุดคือ ภาพพราหมณ์ นุ่งผ้าขาว คล้องสายธูรา และไว้ผมมวย นอกจากนั้นยังพบภาพชาวอินเดียที่เป็นคนผิวขาว มีหนวดเครา โปกผ้า สวมเสื้อแขนยาวที่มีชายเสื้อยาวคลุมต้นขา ชาวอินเดียกลุ่มนี้คงเป็นพวกมุสลิมในสมัยราชวงศ์มอญ ยังมีภาพของชาวอินเดียอีกกลุ่มหนึ่งที่ปรากฏให้เห็นอยู่บ่อยๆ ในลักษณะของผู้มีผิวดำ มีหนวดเคราสวมหมวกทรงกะลาครอบและเป็นชาวเรือ ซึ่งคงหมายถึงชาวอินเดียที่เป็นกลาสี(วารสารเมืองโบราณ, 2534)

จากหลักฐานต่างๆ เหล่านี้พอจะบอกให้ทราบได้ว่า ในสมัยอยุธยาและสมัยกรุงรัตนโกสินทร์มีชาวอินเดียเดินทางเข้ามาอยู่ดินแดนที่เป็นประเทศไทยปัจจุบันแล้ว แม้จะไม่ทราบว่ามาตั้งแต่เมื่อใดก็ตาม ชาวอินเดียที่เข้ามาเหล่านี้ ได้เข้ามามีความสัมพันธ์กับบุคคลต่างๆ ในสังคมไทย ตั้งแต่ในราชสำนักจนกระทั่งถึงชาวบ้านธรรมดา(วรางคณา นิพนธ์สุขกิจ, 2534)

ภายหลังการลงนามในสนธิสัญญาบาวริง ในพ.ศ. 2398 ทำให้ประเทศไทยต้องยกเลิกการค้าระบบผูกขาดอย่างที่เคยปฏิบัติกันมาตั้งแต่สมัยโบราณโดยสิ้นเชิง กรุงเทพฯ กลายเป็นเมืองที่มีชาวต่างชาติต่างภาษาเดินทางเข้ามาค้าขาย และตั้งหลักแหล่งประกอบอาชีพ ชาวอินเดียก็เป็นชนกลุ่มหนึ่งที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยมากขึ้นในระยะเวลาสั้น เพราะชาวอินเดียเป็นคนในบังคับของอังกฤษ เมื่อไทยทำสัญญากับอังกฤษ ชาวอินเดียจึงมีสิทธิ์ที่จะเดินทางเข้ามา และไม่ต้องตกอยู่ภายใต้กฎหมายไทย การเดินทางของคนอินเดียเข้ามาสู่ประเทศไทย มีเส้นทางการเดินทาง ดังนี้ (สุภาวดี มิตรสมหวัง, 2544)

1. เดินทางจากอินเดียโดยเรือโดยสารไปยังเมืองย่างกุ้งในพม่า แล้วเดินทางทางบกจากพม่าเข้ามาสู่ชายแดนไทย
2. เดินทางจากอินเดียโดยเรือโดยสารไปยังปีนัง จากนั้นจึงโดยสารเรือมายังภูเก็ต ซึ่งเป็นเมืองท่าในประเทศไทย

3. เดินทางจากอินเดียโดยเรือโดยสารไปยังปีนัง จากนั้นจึงเดินทางต่อไปที่ สิงคโปร์แล้วโดยสารเรือจากสิงคโปร์มายังกรุงเทพฯ

4. ภายหลังจากปี พ.ศ.2460 เมื่อเส้นทางจากกรุงเทพฯไปยังภาคใต้สร้างเสร็จแล้ว การเดินทางส่วนใหญ่จะเดินทางจากอินเดีย โดยเรือโดยสารมายังปีนังแล้วเดินทางโดยรถไฟต่อ ขึ้นมาประเทศไทย

จากการศึกษาจากเอกสารพบว่า ในการกล่าวถึงการอพยพของคนอินเดียในไทย จาก เส้นทางดังกล่าว ทำให้มีชาวอินเดียกระจายอยู่ทั่วไปในประเทศไทย ชาวอินเดียที่เข้ามามีหลาย กลุ่ม มีการแยกประเภททั้งตามกลุ่มศาสนา คือ แยกเป็นกลุ่มชาวฮินดู ชาวมุสลิมและชาวสิกข์ หรือบางชั้นจะแยกตามถิ่นฐานเดิมเป็นชาวปัญจาบ ชาวสินธุ ชาวอุดรประเทศ

งานของ เอ.มานี ที่กล่าวถึงการตั้งถิ่นฐานและกลุ่มของชาวอินเดียที่เดินทางเข้ามาใน ประเทศไทยซึ่งมีรายละเอียดบางส่วนดังนี้(อ้างถึงในอินทิตรา ซาฮิร, 2546)

ชาวปัญจาบทั้งชาวสิกข์และชาวฮินดู ส่วนใหญ่เดินทางมาจากเมืองกูจรัลวาลา (Gujralwala) ศรีออลคอร์ต(Sialkot) เชกูประ(Shehupura) ซึ่งปัจจุบันอยู่ในเขตประเทศปากีสถาน ชาวสิกข์เป็นกลุ่มที่มีจำนวนมากกว่าชาวอินเดียกลุ่มอื่น และยังคงลักษณะของความเป็นอินเดียไว้ มากกว่ากลุ่มอื่น นอกจากในเขตกรุงเทพฯ แล้ว ยังพบชาวสิกข์ได้ตามเมืองใหญ่ๆ เช่น เชียงใหม่ พิชณุโลก แม่สอด อุตรธานี อุบลราชธานี ขอนแก่น เป็นต้น ชาวสิกข์ที่อยู่ในกรุงเทพฯ และจังหวัด ทางภาคเหนือมาจากบริเวณประเทศปากีสถาน ขณะที่ชาวสิกข์ในภาคใต้ของไทยมาจากปัญจาบ ที่อยู่ในประเทศอินเดียปัจจุบัน ชาวปัญจาบที่นับถือศาสนาฮินดูมีประมาณ 2,000 คน ส่วนใหญ่ ตั้งถิ่นฐานในกรุงเทพฯ และมีความสัมพันธ์ทางเครือญาติกับชาวสิกข์ที่มาจากปัญจาบด้วยกัน ชาวสิกข์มีแหล่งพำนักอยู่ในพาดูร์เป็นหลัก ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่สอง ชาวสิกข์ในไทยมี จำนวนเพิ่มมากขึ้นจากการอพยพเข้ามาของชาวสิกข์ที่อยู่ในเขตรัฐปัญจาบที่ตกเป็นขอปากีสถาน โดยเฉพาะกลุ่มผู้หญิงและเด็ก ขณะที่กลุ่มชาวฮินดูมีจำนวนลดลง เพราะสาเหตุอาชีพที่ลด น้อยลง ทำให้คนมีอายุเดินทางกลับอินเดีย และคนรุ่นใหม่เดินทางมาไทยได้น้อยลงจากการ ควบคุมจำนวนผู้เข้าเมืองของไทย

จำนวนประชากรและการตั้งถิ่นฐานในไทยของชาวอินเดียมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการ ประกอบอาชีพ เมื่อถึงปลายศตวรรษที่ 19 การตั้งถิ่นฐานของชาวอินเดียในไทยมีลักษณะที่ ชัดเจน โดยพบว่าชาวทมิฬมุสลิมอยู่แถบถนนราชวงศ์ และฝั่งตะวันออกของแม่น้ำเจ้าพระยา

ชาวทมิฬอินเดียตั้งถิ่นฐานบริเวณวัดแขก สีลม และถนนเจริญกรุง ตรงข้ามกับที่ทำการไปรษณีย์กลาง ชาวปัญญาบโดยเฉพาะชาวสิกข์ ตั้งถิ่นฐานบริเวณพาหุรัดและสำเพ็ง

เหตุผลที่ชาวอินเดียอพยพเข้ามาสู่ประเทศไทย ส่วนใหญ่เป็นเรื่องทางเศรษฐกิจ ชาวอินเดียที่เดินทางจากมาเลเซียมายังประเทศไทยเป็นผู้ที่หลบหนีจากระบบสัญญาจ้าง ชาวปัญญาบจำนวนมาก ไม่ต้องการเผ่ายามในมาเลเซียและสิงคโปร์ แต่ต้องการเดินทางออกนอกประเทศมาประกอบอาชีพที่ตนถนัด ขณะเดียวกันประเทศไทยเป็นประเทศที่ค่าครองชีพถูก ค่าครองชีพในกรุงเทพฯ ไม่แตกต่างจากชนบท ขณะที่คนเหล่านั้นเริ่มอพยพเข้ามา ไซ 100 ฟองหาซื้อได้ในราคาหนึ่งบาท และค่าเช่าบ้านราคา 20 บาทต่อเดือน ชาวไทยมีนิสัยไม่กระตือรือร้นแต่มีความเป็นมิตร ผู้ที่ทำงานหนักและอดทนสามารถมีความเจริญรุ่งเรืองได้ และชาวปัญญาบเป็นผู้ที่ทำงานหนักมากกว่ากลุ่มอื่นๆ(อินทรีฯ ชาฮีร์, 2546)

เนื่องจากชาวอินเดียมีหลายกลุ่ม ทำให้การตั้งถิ่นฐานของคนเหล่านี้กระจายตัวไปตามที่ต่างๆ ตามความสัมพันธ์และความจำเป็นในการประกอบอาชีพของแต่ละกลุ่ม ในการศึกษานี้จะขอกล่าวถึงการตั้งถิ่นฐานของชาวอินเดียในกรุงเทพฯ เป็นหลัก

Vaid(1993) กล่าวในหนังสือ “Indians in Thailand,” in Global Indian Diaspora : Yesterday, Today and Tomorrow ได้กล่าวถึงการอพยพและการตั้งหลักแหล่งของชาวอินเดียในไทยว่า ชาวอินเดียอพยพในประเทศไทยสมัยปัจจุบัน เริ่มต้นในช่วงศตวรรษที่ 20 ชาวทมิฬเป็นคนกลุ่มแรกเดินทางเข้ามา ครอบครัวยุคแรกเดินทางจากมาเลเซียมายังกรุงเทพฯ ส่วนมากเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ ซึ่งไม่ได้มีเป้าหมายที่ชัดเจนว่าจะมาตั้งหลักแหล่งถาวรในประเทศไทย ดังนั้นคนเหล่านี้จึงเดินทางไปมาระหว่างกรุงเทพฯ กับคาบสมุทรมลายู ต่อมาได้มีครอบครัวชาวทมิฬ 23 ครอบครัว ตั้งถิ่นฐานในกรุงเทพฯ คนเหล่านี้ประกอบอาชีพทางการค้าทองคำ ไข่มุก และอัญมณี

ชาวปัญญาบทั้งชาวสิกข์และฮินดู เดินทางสู่ประเทศไทยช่วงกลางของศตวรรษที่ 20 ผู้ที่เดินทางมาเป็นกลุ่มพ่อค้า พวกเขามาถึงประเทศไทยโดยไม่มีของมีค่าติดตัวมานอกจากเสื้อผ้ารูปแบบการประกอบอาชีพของผู้ที่เดินทางมาใหม่คือ จะทำงานรับจ้างอยู่ระยะหนึ่ง เมื่อเก็บเงินได้แล้วจึงเปลี่ยนมาทำการค้าเร่ โดยการค้าผ้าที่สั่งเข้ามาจากอินเดีย และนำเงินที่เก็บได้ไปนำสมาชิกในครอบครัวเดินทางมาร่วมการค้าในประเทศไทยต่อไป ปัจจุบันแม้ไม่พบชาวปัญญาบที่ทำ

การค้าแร่ แต่พวกเขาส่วนมากเคยประกอบการค้าแร่มาอย่างน้อยครั้งหนึ่งในชีวิต ชาวปัญจาบส่วนใหญ่โดยเฉพาะกลุ่มนามธารี ยังคงอยู่ในกิจการสิ่งทอ ขณะที่กลุ่มอื่นเริ่มมีกิจการที่หลากหลายออกไป

การตั้งถิ่นฐานของชาวสิกข์จากแคว้นปัญจาบ ประเทศอินเดียในประเทศไทยครั้งแรกๆ ชุมชนที่บริเวณอำเภอพานุรัต โดยตั้งถิ่นฐาน กระจายตัวตั้งแต่ถนนบ้านหม้อมาจนจรดถนนพานุรัตตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 จนในช่วงราวทศวรรษที่ 2440 จึงเริ่มมีการปลูกสร้างอาคารตึกแถวริมถนนสายพานุรัตเพื่อใช้ประโยชน์ในกิจการต่างๆ(งามพิศ สัตย์สงวน, 2544)

ผู้อพยพจากอุดรประเทศ เดินทางสู่ประเทศไทยราวทศวรรษ 1930 เดินทางมาเป็นคนเฝ้ายามและประกอบอาชีพดังกล่าวจนถึงปัจจุบัน พวกเขาเป็นที่ยอมรับเนื่องจากมีความซื่อสัตย์ กล้าหาญ และจงรักภักดี จึงเป็นที่ต้องการของผู้ประกอบการชาวไทย ผู้อพยพจากอุดรประเทศส่วนมากเดินทางมาจากเขตโคริซปุร (Gorakhpur) ไฟซาบาด (Faizabad) และอซามการ์ห์ (Azamgarh) ชาวสินธุเป็นชาวอินเดียกลุ่มสุดท้ายที่เดินทางมายังประเทศไทย โดยเดินทางมาในช่วงทศวรรษ 1950 พวกเขาเป็นผู้ประกอบการด้านเสื้อผ้า สิ่งทอและธนาคาร ร้านค้าของพวกเขาตั้งอยู่บริเวณที่เป็นเขตธุรกิจใหม่ๆ ของกรุงเทพมหานคร (K.N. Vaid, 1993)

นักธุรกิจชาวภารตะกลุ่มแรกที่เข้ามา มิได้นำสินค้าจากอินเดียมาขาย เพียงแต่เข้ามาหางานทำ และศึกษาหาโอกาสทำธุรกิจในช่วงเวลาต่อมา เมื่อตั้งตัวได้แล้วก็เริ่มทำธุรกิจขายผ้าซึ่งสมัยนั้น ประเทศไทยยังไม่มีโรงงานทอผ้า ต้องสั่งจากต่างประเทศ เนื่องจากนักธุรกิจชาวภารตะกลุ่มนี้พูดภาษาอังกฤษได้ เลยได้เริ่มติดต่อกิจการกับชาวต่างประเทศต่างๆ

จากการศึกษาจากเอกสารพบว่า ในการกล่าวถึงการอพยพของคนอินเดียในไทย จากเส้นทางดังกล่าว ทำให้มีชาวอินเดียกระจายอยู่ทั่วไปในประเทศไทย ชาวอินเดียที่เข้ามามีหลายกลุ่ม มีการแยกประเภททั้งตามกลุ่มศาสนา คือ แยกเป็นกลุ่มชาวฮินดู ชาวมุสลิมและชาวสิกข์ หรือบางชั้นจะแยกตามถิ่นฐานเดิมเป็นชาวปัญจาบ ชาวสินธุ ชาวอุดรประเทศ ซึ่งรายละเอียดเกี่ยวกับกลุ่มต่างๆของคนไทยเชื้อสายอินเดียในสังคมไทยนั้น ผู้วิจัยจะกล่าวเพิ่มเติมในบทที่ 4

2. องค์ประกอบทางจิตวิทยา-วัฒนธรรม (Psycho-Cultural Influence)

อิทธิพลทางจิตวิทยา-วัฒนธรรม จัดเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล ทำให้บุคคลมีความคิด ทักษะคติ การรับรู้ การตีความ และรูปแบบทางการคิดที่ต่างกันออกไป ทั้งนี้ อาจเกิดมาจากการเรียนรู้ประสบการณ์ตรงของแต่ละบุคคลหรือกระบวนการขัดเกลาทางสังคม (เมตตา วิวัฒนานุกูล, 2548)

อิทธิพลทางจิตวิทยา-วัฒนธรรมนี้ จะมีบทบาทสำคัญต่อกระบวนการรับสาร(encoding) ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการการรับรู้ตีความ ทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของสาร ซึ่งอาจจะมีผลสืบเนื่องมาถึงการแสดงออกตอบโต้กลับไปหาผู้สื่อสารด้วย นอกจากนี้อิทธิพลทางด้านนี้ยังมีผลต่อการสื่อสารในลักษณะที่เราทำหน้าที่เป็นผู้ส่งสารด้วย เพราะความคาดหวังหรือความคาดหมายล่วงหน้า (expectation) เกี่ยวกับบุคคลที่เราจะสื่อสารด้วย จะทำให้เราแสดงพฤติกรรมการสื่อสารที่แตกต่างกันออกไป แล้วแต่การรับรู้ของเรา

นอกเหนือจากวัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อตัวบุคคล ซึ่งมีผลต่อการสื่อสารของคนในแต่ละวัฒนธรรมแล้ว ยังมีองค์ประกอบภายในหรือองค์ประกอบทางจิตวิทยาอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อการสื่อสารต่างวัฒนธรรม โดยนักวิชาการเชื่อว่าองค์ประกอบ ต่อไปนี้เป็นอุปสรรคต่อประสิทธิภาพของการสื่อสารกับบุคคลต่างวัฒนธรรม ซึ่งในการศึกษานี้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาองค์ประกอบ 2 ประการคือ

2.1 ความคิดหรือการรับรู้แบบเหมารวม (stereotype)

2.2 ทักษะคติระหว่างกลุ่ม (attitude)

2.1 ความคิดหรือการรับรู้แบบเหมารวม (stereotype)

คือ ภาพหรือลักษณะของบุคคลกลุ่มหนึ่ง ที่มีอยู่ในมโนคติของเรา ลักษณะดังกล่าวนี้ มักจะเป็นลักษณะเจาะจงสำหรับคนกลุ่มนั้น เช่น คนเยอรมันเก่งเครื่องยนต์ คนจีนขยัน คนอเมริกันก้าวร้าว คนเหนือใจเย็น คนใต้ดู ฯลฯ การคิดแบบเหมารวมนี้ มีลักษณะหรือมีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ ดังที่ Hewstone and Brown(1986) ได้กล่าวไว้ดังนี้คือ (อ้างถึงในเมตตา วิวัฒนานุกูล, 2548)

1.1 บุคคลมักจะถูกแบ่งแยกออกจากกันเป็นประจำ โดยใช้เกณฑ์การแบ่งจากบุคลิกลักษณะที่สามารถบ่งชี้ได้ง่าย เช่น เพศ หรือ เชื้อชาติ ซึ่งดูได้จากรูปร่าง ผิวพรรณภายนอก

1.2 ทักษะหนึ่ง จะถูกนำมาใช้อธิบายให้เหตุผลพฤติกรรมของคนในกลุ่มนั้น สมาชิกของกลุ่มที่ถูกมองแบบเหมารวม จะได้รับการมองว่ามีลักษณะเหมือนกันหมด และมีความแตกต่างจากกลุ่มอื่นๆ ด้วยเหตุจากทัศนคติที่เรามีต่อเขาในเรื่องนี้

1.3 ทักษะที่ถูกนำมาใช้อธิบายพฤติกรรมของสมาชิกคนใดก็ได้ในกลุ่มที่ถูกมองแบบเหมารวม

เนื่องจากข้อมูลและสัมผัสต่างๆ ที่เราได้รับจากสิ่งแวดล้อม มีปริมาณมากมายมหาศาล และมีความซับซ้อนมาก การมองแบบเหมารวมจึงถูกนำมาใช้ เพื่อให้การรับรู้ง่ายขึ้น และเป็นระบบมากยิ่งขึ้น เป็นประโยชน์ต่อการปรับตัว และทำใจในเรื่องต่างๆของเรา

Vassilion (1972) แบ่งความคิดแบบเหมารวมออกเป็น 2 ประเภทคือ

ก. ความคิดเหมารวมแบบมีแบบแผน (normative stereotype) คือการรับรู้เกี่ยวกับกลุ่มบุคคลบนพื้นฐานของข่าวสารที่ได้รับจากการศึกษา สื่อมวลชนและหรือเหตุการณ์ประวัติศาสตร์

ข. ความคิดเหมารวมแบบไม่มีแบบแผน (nonnormative stereotype) ในทางตรงกันข้าม ไม่ได้เกิดจากพื้นฐานข้อมูลจากแหล่งอื่น แต่ได้จากธรรมชาติที่สังเกตได้จริง หรือจากการมีปฏิสัมพันธ์เองโดยตรง มักจะเกิดเมื่อเราไม่มี normative stereotype เกี่ยวกับกลุ่มอื่น

โดยรวมเราอาจสรุปอิทธิพลของความคิดแบบเหมารวมที่มีต่อการสื่อสารได้ 3 ประการ ดังนี้

1. เมื่อบุคคลเกิดความคิดแบบเหมารวม เขามักจะคิดว่าลักษณะทางจิตวิทยา เช่น นิสัยเอื้อเพื่อ หยาบคาย ฯลฯ มีความสัมพันธ์กับการเป็นสมาชิกกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เช่น คนจีนใจร้อน ผู้ชายหยาบคายกว่าผู้หญิง ซึ่งอาจไม่ตรงกับความเป็นจริงเสมอไป

2. ความคิดแบบเหมารวมมีอิทธิพลต่อการรับรู้ ดีความสาร เนื่องจากความคิดแบบเหมารวมเป็นพื้นฐานอย่างหนึ่งที่เราใช้ในการตีความ โดยแบ่งอิทธิพลของความคิดแบบเหมารวมที่มีต่อการได้เป็น 4 ประการคือ

2.1 ความคิดแบบเหมารวมเป็นแนวทางในการรับรู้ เช่น เมื่อบุคคลพบกับสารที่มีความคลุมเคลือ เราย่อมจะตีความตามประสบการณ์เดิม หรือตามความคิดแบบเหมารวมที่เรามี เช่น เรามีความคิดว่าคนเสียใจเท่านั้นที่ร้องไห้ เมื่อพบเห็นคนร้องไห้จึงคิดว่าเขาเสียใจ เป็นการเหมารวมไปหมด ทั้งที่ความเป็นจริงแล้ว บุคคลที่ร้องไห้อาจปลื้มปีติยินดีจึงร้องไห้ก็ได้

2.2 ความคิดแบบเหมารวมก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในกระบวนการรับรู้ กล่าวคือ หากเรามีการเปลี่ยนเป็นความคิดแบบเหมารวมต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ความคิดแบบเหมารวมนั้น ก็จะมีอิทธิพลในการบิดเบือนสาร(distortion) ที่เรารับรู้ เช่น เราเชื่อว่าคนอังกฤษเป็นพวกหัวสูง ถูกเหยียดหยามคนเอเชียเสมอ เมื่อเราสนทนากับคนอังกฤษ เราอาจนึกไปเองว่าเขากำลังคิดดูถูกเราซึ่งเป็นเสมือนลักษณะของการอุปาทาน นับว่าเป็นอุปสรรคหนึ่งต่อการสื่อสาร

2.3 ความคิดแบบเหมารวม สกัดกั้นกระบวนการรับรู้ กล่าวคือ ความคิดแบบเหมารวมจะกำหนดปริมาณสาร ข้อมูลที่ได้รับรู้ เนื่องจากการคิดแบบเหมารวมทำให้บุคคลคิดว่ามีความรู้ต่อสิ่งนั้นๆ อยู่แล้ว จึงปฏิเสธสารใหม่ หรือให้ความสำคัญหรือสนใจต่อสิ่งนั้นๆ น้อยลง และเมื่อเกิดการปฏิเสธหรือให้ความสำคัญและสนใจน้อยลง ข้อมูลของสิ่งนั้นๆ หรือคู่สื่อสารที่เราสังเกตเห็นระหว่างปฏิสัมพันธ์ก็จะน้อยลงไปด้วย และยังมีผลสืบเนื่องไปถึงการทบทวนการตีความที่อาศัยความทรงจำ ซึ่งบุคคลมีข้อมูลน้อยอยู่แล้ว ประสิทธิภาพที่จะรับรู้จึงลดลง

2.4 ความคิดแบบเหมารวม ทำให้กระบวนการรับรู้เป็นไปอย่างสะดวกขึ้น ดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้นว่า ความคิดแบบเหมารวมทำให้คิดว่ารู้อยู่แล้ว ดังนั้น ในกรณีที่การมองแบบเหมารวมเป็นความจริง ก็จะทำให้บุคคลได้เข้าใจและรับรู้สารนั้นได้ง่ายขึ้น เนื่องจากมีความรู้พื้นฐานอยู่ก่อนแล้ว จัดเป็นข้อดีประการหนึ่งของการคิดแบบเหมารวม อย่างไรก็ตาม ก็มีข้อแม้ว่าการมองแบบเหมารวมนั้นต้องตระหนักกับความเป็นจริงเท่านั้น เพราะมิฉะนั้น ก็จะมีการบิดเบือนสารในกระบวนการรับรู้

3. การคิดแบบเหมารวม จะเป็นพื้นฐานในการสร้างความคาดหวังที่มีต่อคู่สื่อสารที่มา จาก กลุ่มอื่นว่าจะมีพฤติกรรมอย่างไร ซึ่งความคาดหวังนี้ เป็นสิ่งที่เราไม่รู้ตัวและในขณะที่เรา ติดต่อกับคู่สื่อสารกับคู่สื่อสาร เราก็มักจะเชื่อว่า สิ่งที่เราคาดหวังเป็นสิ่งที่ถูกต้อง และเราก็ ตอบสนองกับคู่สื่อสารตามความคาดหวังที่เราตั้งขึ้นด้วย

จากแนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้แบบเหมารวมข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การรับรู้แบบเหมารวม เป็นความคิดรวบยอด(concept) เกี่ยวกับกลุ่ม ยกตัวอย่างเช่น บุคลิกภาพ รูปร่างลักษณะ พฤติกรรม ความชอบความสนใจ ฯลฯ ที่ไม่สลับซับซ้อนมากนัก สามารถเข้าใจง่าย โดยมากจะเป็น เรื่องที่เข้าใจผิด หรือเกิดจากอคติ มีลักษณะตายตัว ไม่ยืดหยุ่น ยากต่อการเปลี่ยนแปลง และไม่ได้มาจากประสบการณ์ตรงหรือการติดต่อเพียงอย่างเดียว แต่มักจะมาจากประสบการณ์โดยอ้อม เช่น สื่อมวลชนที่มีส่วนในการนำเสนอหรือถ่ายทอดประสบการณ์โดยอ้อมซึ่งการรับรู้แบบเหมารวม เป็นส่วนประกอบของกระบวนการคิด (cognitive processes) ของผู้รับสาร หากผู้รับสารได้รับ ข้อมูลที่ตรงหรือสอดคล้องกับอคติเดิมของตน ผู้รับสารก็จะจดจำข้อมูลเหล่านั้นได้ง่ายขึ้น อีกทั้งยังสามารถลบเลือนข้อมูลเหล่านั้นได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ผู้รับสารยังอาจตีความข้อมูลนั้นใน ลักษณะที่สนับสนุนอคติเดิมของเขาก็เป็นได้

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติระหว่างกลุ่ม

ความหมายของ ทัศนคติ (Attitude) โดยทั่วไป เป็นความรู้สึกและความคิดเห็นบุคคลที่มี ต่อสิ่งของ บุคคล สถานการณ์ สถาบัน และข้อเสนอใดๆ ในทางที่ยอมรับและปฏิเสธ ซึ่งมีผลทำให้ บุคคลพร้อมที่จะแสดงกิริยาตอบสนองด้านพฤติกรรมอย่างเดียวกันตลอด

Allport (อ้างถึงในถวิล ธาราโกชนม์, 2524: 58) กล่าวว่า เป็นภาวะทางจิต ซึ่งเกิดขึ้น โดยอาศัยประสบการณ์ และสภาวะของความพร้อมนี้จะเป็นตัวกำหนดทิศทางของปฏิกิริยาของ บุคคลที่มีต่อบุคคล วัตถุสิ่งของหรือสถานการณ์ต่างๆ

ทัศนคติ เป็นลักษณะของแนวโน้มตามปกติของตัวบุคคล ในการที่จะชอบหรือเกลียดสิ่งใด สิ่งหนึ่งของคน และปรากฏการณ์ต่างๆ กล่าวคือ ทัศนคติจะเป็นลักษณะของระบบ ซึ่งมี แนวโน้มที่จะประเมินสิ่งใดสิ่งหนึ่งเสมอ(ธงชัย สันติวงษ์, 2539)

ลักษณะของทัศนคติและองค์ประกอบของทัศนคติ

1. ทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ของแต่ละคน มิใช่เป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด
2. ทัศนคติเป็นสภาพทางจิตใจที่มีอิทธิพลต่อการคิดและการกระทำของบุคคลเป็นอันมาก
3. ทัศนคติเป็นสภาพทางจิตใจที่มีความถาวรพอสมควร ทั้งนี้เนื่องจาก แต่ละบุคคลต่างก็ได้รับประสบการณ์ และผ่านการเรียนรู้มามาก อย่างไรก็ตาม ทัศนคติก็อาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ อันเนื่องมาจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมต่างๆ

สรุปได้ว่า ทัศนคติเป็นเรื่องของจิตใจ ความเชื่อ ท่าทีความรู้สึก และความโน้มเอียงของบุคคลที่มีต่อตนเอง ต่อบุคคลอื่น และต่อสถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งมีผลทำให้มีการแสดงพฤติกรรมออกมา ทัศนคติมียุคประกอบ 3 ส่วนคือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ ความนึกคิด (The Cognitive Component) เป็นส่วนที่เป็นความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ทัวไปทั้งสิ่งที่ชอบและไม่ชอบ หากบุคคลมีความรู้หรือความคิดว่าสิ่งใดดี ก็จะมีทัศนคติต่อสิ่งนั้น หากมีความรู้มาก่อนว่าสิ่งใดไม่ดี ก็จะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น

2. องค์ประกอบด้านรู้สึก (The Affective Component) เป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ที่เกี่ยวข้องเนื่องกับสิ่งต่างๆ ซึ่งมีผลแตกต่างกันไปตามบุคลิกภาพของคนนั้น เป็นลักษณะที่เป็นค่านิยมของแต่ละคน

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (The Behavior Component) คือการแสดงออกของบุคคลต่อสิ่งหนึ่ง หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ซึ่งเป็นผลมาจากองค์ประกอบด้านความรู้ ความคิด และความรู้สึก

ดังนั้น ส่วนประกอบด้านความคิด หรือความรู้ ความเข้าใจ จึงนับได้ว่าเป็นส่วนประกอบพื้นฐานของทัศนคติ และส่วนประกอบนี้จะเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความรู้สึกของบุคคล อาจออกมาในรูปแบบที่แตกต่างกันทั้งในทางบวกและทางลบ ซึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์และการเรียนรู้ของความรู้สึกที่เกิดขึ้นที่มีต่อวัตถุหรือปรากฏการณ์นั้นๆ เป็นสำคัญ

ปัจจัยในการเกิดทัศนคติ

ทัศนคติของแต่ละบุคคลจะแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายๆ อย่างในการดำรงชีวิตของแต่ละบุคคล ซึ่งการเกิดทัศนคตินั้นเกิดจากแหล่งต่างๆ ที่สำคัญดังนี้

1. **ประสบการณ์เฉพาะอย่าง (Specific Experience)** เป็นประสบการณ์ที่บุคคลได้พบกับเหตุการณ์นั้นมาด้วยตัวของเขาเอง และการไปพบนั้นทำให้เกิดความฝังใจกลายเป็นทัศนคติของเขาตัวอย่างเช่น เมื่อเราได้รับรางวัลจากบุคคลหนึ่ง เราอาจจะชอบบุคคลคนนั้นและจะเกิดทัศนคติในทางที่ดีต่อเขา ในทางตรงกันข้าม ถ้าเราได้รับการลงโทษหรือได้รับการดุด่าข่มขู่ เราก็จะไม่ชอบเขา และอาจมีทัศนคติไปในทางที่ไม่ดีต่อเขาได้ เป็นต้น

2. **การติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น (Communication from others)** โดยปกติในชีวิตประจำวันของคนเราจะต้องเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่นในสังคมอยู่แล้ว จากการเกี่ยวข้องติดต่อกันทำให้เรารับเอาทัศนคติหลายๆ อย่างเข้าไว้ โดยไม่ได้ตั้งใจ ทั้งนี้ เพราะการเกี่ยวข้องกันนั้น จะอยู่ในลักษณะที่ไม่มีแบบแผน โดยมากจะเป็นกลุ่มในครอบครัว วงษ์เครือญาติ หรือผู้ที่สนิทสนมกัน

3. **สิ่งที่เป็นแบบอย่างหรือรูปแบบ (Model)** มีบ่อยครั้งที่ทัศนคติของเราพัฒนาขึ้นมาจากการเลียนแบบ กล่าวคือ เป็นการมองดูบุคคลอื่นว่าเขากระทำหรือปฏิบัติต่อสิ่งต่างๆ อย่างไร แล้วเราก็จำเอารูปแบบ กล่าวคือเป็นการมองดูบุคคลอื่นว่าเขากระทำหรือปฏิบัติต่อสิ่งต่างๆ อย่างไร แล้วเราก็จำเอารูปแบบนั้นมาปฏิบัติ ซึ่งรูปแบบอันนั้นจะก่อให้เกิดทัศนคติได้มากน้อยเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับว่าผู้เป็นรูปแบบนั้นเป็นบุคคลที่เขายอมรับและนับถือเพียงใด

4. **การย้ายกลุ่ม (Group Change)** โดยหลักการของกลุ่ม กลุ่มจะมีอิทธิพลเหนือสมาชิกภายในกลุ่ม คือสามารถทำให้กลุ่มคล้อยตามได้ ดังนั้นเมื่อเราจะเปลี่ยนทัศนคติของบุคคลคนหนึ่ง เราก็อาจจะให้บุคคลคนนั้นย้ายกลุ่ม ซึ่งกลุ่มใหม่นี้ย่อมจะมีอิทธิพลเหนือทัศนคติของบุคคลที่ย้ายเข้ามาใหม่ได้ ทั้งนี้เพราะเมื่อเข้าไปอยู่ในกลุ่มใหม่ ก็ย่อมได้พบกับสมาชิกใหม่ พบกับบุคคลหลายระดับ หลายอาชีพ ความรู้สึกหรือความคิดเห็นต่างๆ ก็ย่อมเปลี่ยนแปลงได้

5. **การโฆษณา (Advertisement)** นับว่ามีความสำคัญมากต่อการเปลี่ยนทัศนคติ ซึ่งเราจะเห็นได้จากชีวิตประจำวันและอาจพบเข้ากับตัวเองแล้วก็ได้ ตัวอย่างเช่น บางคนไม่ชอบดู

ภาพยนตร์ไทยแต่จากการโฆษณาว่าเป็นตัวหนึ่ง เป็นเรื่องแรกของไทยที่ชาวต่างชาติยอมรับ พร้อมทั้งมีตัวอย่างบางตอนที่น่าสนใจประกอบ เราก็อาจเปลี่ยนทัศนคติได้ โดยการมาดูภาพยนตร์เรื่องนั้น และก็อาจจะดูภาพยนตร์เรื่องอื่นๆ อีก

6. **จากแหล่งข่าวสาร (Source of message)** วิธีการนี้ โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์บทความทางวิทยุ ชาวจากโทรทัศน์ นับว่ามีบทบาทสำคัญมากในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ทั้งนี้เพราะบุคคลมีความรู้สึก (โดยเฉพาะคนไทย) ว่าสิ่งที่ตีพิมพ์ทั่วประเทศ ชาวที่ออกจากวิทยุหรือโทรทัศน์ซึ่งแพร่ไปทั่วประเทศ เป็นเรื่องที่สำคัญมาก ถ้าไม่เช่นนั้นจะไม่ตีแผ่ไปทั่วประเทศ วิธีการนี้ใช้ได้ดีกับการศึกษาที่ยังไม่พัฒนา กล่าวคือ ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศยังมีการศึกษาอยู่ในระดับต่ำ

7. **การผลักดันกลุ่ม (Group pressure)** เนื่องจากพลังอำนาจของกลุ่มมีอิทธิพลเหนือสมาชิกภายในกลุ่ม และจะมีอำนาจบีบบังคับให้เราอยู่ในแบบแผนขนบธรรมเนียมประเพณีและปทัสถานของกลุ่ม ดังเราจะเห็นได้จากผู้นำกลุ่ม ไม่ว่าจะอยู่ในกลุ่มใดก็ตาม กลุ่มจะต้องกระทำให้สอดคล้องกับความคาดหวังของกลุ่มเสมอ

ทัศนคติระหว่างกลุ่ม (intergroup attitude) กับการสื่อสารต่างวัฒนธรรม

ปัญหาหลักของการสื่อสารต่างวัฒนธรรม คือ ความแตกต่างของลักษณะการให้ความหมายและพฤติกรรมการสื่อสาร เพราะผู้ส่งสารและผู้รับสารมาจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน และการสร้างความเข้าใจร่วมกันของการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมนั้น ผู้ส่งสารและผู้รับสารจะต้องมีทัศนคติที่ดีต่อกัน และจะต้องไม่มีความรู้สึกเด่นกว่าหรือด้อยกว่าในการมีปฏิสัมพันธ์ โดยเฉพาะในกลุ่มที่มีความแตกต่างทางด้านเชื้อชาติ ศาสนา ชนเผ่า (Samovar และ Porter, 1995 อ้างถึงในจิราพร บุตรสันต์, 2539)

กลุ่มของสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมของคนในสังคมแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ กลุ่มที่ตนเป็นสมาชิกอยู่และกลุ่มอ้างอิง (reference group) หรือกลุ่มที่เราต้องการจะเป็นสมาชิกด้วย คนๆหนึ่งจะมีสถานะของหลายกลุ่มสังคม แต่ละกลุ่มสังคมก็จะมีอิทธิพลต่อการแสดงบทบาทต่างๆ ของเรา กลุ่มสังคมที่ใหญ่ที่สุดที่เราเป็นสมาชิกคือ ชาติ หรือกลุ่มชนชาติ ซึ่งพิจารณาจากการมีประวัติศาสตร์ สังคมและสถานภาพทางเศรษฐกิจที่เหมือนกัน กลุ่มต่อมา

ที่เราเป็นสมาชิกคือ ชนชั้นของสังคม (Social Class) ซึ่งเป็นการผสมผสานกลมกลืนระหว่าง แนวโน้มของอาชีพ ภูมิหลังทางการศึกษา สถานะทางเศรษฐกิจ และประสบการณ์ชีวิต

นอกจากการเป็นสมาชิกภาพของกลุ่มทั้งสองข้างต้นแล้ว ในการสื่อสารกับบุคคลต่าง วัฒนธรรมอาจสามารถแยกความแตกต่างทางวัฒนธรรมตามความเป็นสมาชิกภาพของกลุ่มต่างๆ ดังต่อไปนี้ด้วย (เมตตา วิวัฒนานุกูล, 2548)

1. กลุ่มเชื้อชาติ (racial group) เป็นกลุ่มที่สังเกตได้ง่ายและถาวรที่สุด โดยสามารถพิจารณาได้จากโครงสร้างทางร่างกาย สีผิว และลักษณะทางชีวภาพอื่นๆ เช่น ลักษณะและสีผม ตา จมูก เป็นต้น

โดยทั่วไปแล้ว “เชื้อชาติ” (race) จะหมายถึงความคล้ายคลึงกันทางยีนส์และทางชีววิทยาของผู้คน ซึ่งเป็นสิ่งที่เห็นได้อย่างเด่นชัด เป็นสิ่งที่ช่วยแยกกลุ่มคนออกจากกันได้ อย่างไรก็ตาม “เชื้อชาติ” ก็ยังมีความสำคัญทางชีววิทยาน้อยกว่าการเมืองและสังคม ซึ่งการจัดหมวดหมู่โดยใช้เชื้อชาติได้รวมลักษณะหลายอย่างไว้ด้วยกันมากกว่าคำว่า “วัฒนธรรม” และ “ประเทศ” นอกจากนี้ บางครั้งเชื้อชาติก็เป็นตัวช่วยแยกกลุ่มวัฒนธรรมต่างๆ ได้ เช่น คนจาก Nigeria และคนจาก African American จะมีเชื้อชาติเดียวกัน แต่ก็มีวัฒนธรรมที่ต่างกัน เป็นต้น

2. กลุ่มชาติพันธุ์ (ethnic groups) เป็นกลุ่มที่ใช้ภาษาร่วมกัน มีประวัติศาสตร์การเริ่มต้นร่วมกัน มีศาสนาและการแสดงความเป็นตัวตนร่วมกัน จึงมักมีลักษณะภาษาและวัฒนธรรมเป็นของตนเอง กลุ่มชาติพันธุ์ อาจเป็นกลุ่มที่อยู่ในประเทศเดียวกันหรืออพยพย้ายถิ่นฐานไปอยู่ในประเทศอื่นๆ ได้

3. กลุ่มคนส่วนใหญ่ (majority groups) และ กลุ่มคนส่วนน้อย (minority groups) โดยกลุ่มคนส่วนน้อยเป็นกลุ่มที่มีสมาชิกจำนวนไม่มาก และได้รับการขัดเกลาทางสังคมให้แตกต่างจากกลุ่มคนส่วนใหญ่ รวมทั้งมีลักษณะทางสถานภาพและวัฒนธรรมที่แตกต่างจากกลุ่มคนส่วนใหญ่ รวมทั้งมีลักษณะทางสถานภาพและวัฒนธรรมที่แตกต่างกับกลุ่มคนส่วนใหญ่ ปัจจุบันใช้การเรียกว่า “คนต่างชาติพันธุ์” แทนคำว่า “ชนกลุ่มน้อย” เพื่อสร้างความรู้สึกเสมอภาคทางสังคม

4. กลุ่มในหรือกลุ่มพวกเดียวกัน (ingroup) และพวกกลุ่มนอกหรือต่างกลุ่มหรือกลุ่มพวกอื่น (outgroup) หรือบางครั้งเรียกว่า กลุ่มพวกเรา-กลุ่มพวกเขา

ในการที่เราเข้าเป็นสมาชิกกลุ่ม เราจะโดนสอนให้หลีกเลี่ยงที่จะคบกับคนบางกลุ่ม เพราะชาติพันธุ์ เชื้อชาติ ชนชั้นทางสังคม สีผิว ศาสนา อาชีพ เราจึงเรียกกลุ่มเหล่านี้ว่า “กลุ่มนอก” ในขณะที่เดียวกันก็จะมีบางกลุ่มที่เราถูกสอนให้คบหาด้วย กลุ่มเหล่านี้จะเป็น “กลุ่มใน” บ่อยครั้งที่เราจะนิยามคนต่างวัฒนธรรมว่าเป็น “outgroup” และคนวัฒนธรรมเดียวกันกับเราว่าเป็น “ingroup”

การแบ่งเป็นกลุ่มวัฒนธรรมต่างๆ ข้างต้น เป็นการแบ่งโดยใช้ความแตกต่างทางวัฒนธรรมเป็นเกณฑ์ โดยแต่ละกลุ่มต่างมีวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งทำให้เกิดความลำเอียงในการสื่อสาร เนื่องจากเรามักรู้สึกว่าการสื่อสารของเราดีกว่ากลุ่มอื่นๆ ทำให้เกิดความรู้สึกไม่เอียงที่จะเข้าข้างหรือพอใจกลุ่มเรามากกว่าเมื่อเทียบกับกลุ่มอื่น

จากการศึกษาและวิจัยทางการสื่อสารต่างวัฒนธรรมส่วนใหญ่พบว่า ทักษะการสื่อสารระหว่างกลุ่มมีผลทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่อบุคคลนอกกลุ่มแตกต่างกัน โดยทักษะการสื่อสารระหว่างกลุ่มที่มีผลต่อการสื่อสารต่างวัฒนธรรมที่สำคัญ(เมตตา วิวัฒนานุกูล, 2548) ได้แก่

1. **การเอาวัฒนธรรมตนเป็นหลัก (Ethnocentrism)** เป็นทัศนคติที่คิดว่ากลุ่มของตนเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่าง คนจากวัฒนธรรมอื่นหรือกลุ่มอื่นจะถูกตัดสินด้วยเกณฑ์การประเมินตามบรรทัดฐาน ค่านิยม วัฒนธรรมของกลุ่มตน ลักษณะการเอาวัฒนธรรมตนเป็นหลัก จะพบได้ชัดในพวกชาตินิยม ซึ่งมองว่าวัฒนธรรมตนดีกว่าวัฒนธรรมอื่น

ในความเป็นจริงมนุษย์ทุกคนมีแนวโน้มที่จะมีลักษณะเอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง เนื่องจากได้รับการขัดเกลาทางสังคมมาตั้งแต่เด็ก ดังเช่น คนจีนในสมัยก่อนเชื่อว่าประเทศตน เป็นศูนย์กลางของโลกและมองว่าคนชาติอื่นเป็นคนป่าเถื่อน อย่างไรก็ตาม ลักษณะการเอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง หากไม่อยู่ในระดับสูงนัก ก็ไม่ก่อให้เกิดปัญหาในการสื่อสาร

แต่หากมีการเอาตัวเองเป็นศูนย์กลางแบบแรงกล้าจะทำให้เกิดความขัดแย้ง เนื่องจากผู้ที่มีความคิดแบบนี้จะมีความเชื่อว่าวิถีชีวิตของตนสูงกว่าของชาติอื่น และเป็นหน้าที่ของตนที่จะต้องไปเปลี่ยนวิถีชีวิต การคิด การกระทำของคนกลุ่มอื่น ซึ่งเป็นจุดที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งได้ง่ายมาก

2. **อคติ (Prejudice)** เกี่ยวข้องกับการตัดสินหรือการประเมินค่าในทางลบ (หรือทางบวก) กับสมาชิกของกลุ่ม โดยอาศัยรากฐานจากการเป็นสมาชิกภาพของกลุ่มเป็นหลัก และไม่ให้

ความสำคัญกับลักษณะเฉพาะหรือคุณสมบัติของปัจเจกบุคคล ยกตัวอย่างเช่น อคติทางเชื้อชาติเกิดขึ้นเมื่อบุคคลหนึ่งถูกประเมินค่าโดยใช้พื้นฐานของความเป็นเชื้อชาติของตน ไม่ใช่สมบัติหรือลักษณะเฉพาะของตน

ถึงแม้ว่าโดยทั่วไปแล้วอคติจะเป็นความคิดที่เกี่ยวกับการประเมินค่าสมาชิกกลุ่มในทางลบ แต่ก็ยังมีบางเช่นกันที่เป็นทางบวก ดังเช่นที่เราจะพบว่าในขณะที่เราไม่ชอบสมาชิกของกลุ่มอื่นนั้น เราอาจจะประเมินค่าสมาชิกในกลุ่มของเราเองในทางบวกก็ได้ ซึ่งในทั้งสองกรณีนั้น การประเมินนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับลักษณะเฉพาะของปัจเจกบุคคล แต่ขึ้นอยู่กับความเป็นสมาชิกของกลุ่มที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิกอยู่

3 แนวคิดเกี่ยวกับมิติของความแตกต่างทางวัฒนธรรม (Dimensions of Cultural Variability)

Hofstede (อ้างถึงใน เมตตา วิวัฒนานุกูล, 2548) ได้แบ่งมิติทางวัฒนธรรมออกเป็น 4 มิติใหญ่ ดังนี้

มิติที่ 1 เน้นความเป็นปัจเจกบุคคล (Individualism) และการเน้นความเป็นกลุ่ม (Collectivism)

ความเป็นปัจเจกบุคคล (Individualism) เป็นกลุ่มสังคมหรือวัฒนธรรมที่ถือเอาจุดมุ่งหมายสูงสุดของปัจเจกบุคคลเป็นสำคัญ สังคมประเภทนี้จะเน้นการแข่งขัน การรวมตัวเป็นกลุ่มหรือความจงรักภักดีต่อกลุ่มอยู่ในระดับอ่อน ผู้คนมักให้ความสำคัญของปัจเจกบุคคลซึ่งอาจรวมไปถึงครอบครัว ทุกคนยึดมั่นในอุดมการณ์ของตนเอง ทำให้สังคมประเภทนี้ไม่ให้ความสำคัญกับพวกพ้องหรือการแบ่งเป็นกลุ่มเขาหรือกลุ่มเรา เนื่องจากวัฒนธรรมในระบบนี้ผู้คนให้ความสำคัญต่อปัจเจกบุคคลเป็นหลัก ดังนั้นจึงเกิดการเปลี่ยนกลุ่มได้ง่าย เช่น เปลี่ยนงาน หรือเปลี่ยนพรรคพวกในการทำอะไรอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งจะอยู่กับกลุ่มที่มีอุดมการณ์ ความคิด สอดคล้องกับตนเท่านั้น อัตราการแข่งขันจึงสูง เนื่องจากความสำเร็จวัดจากความโดดเด่นของคนทั่วไป ตัวอย่างของประเทศที่มีวัฒนธรรมลักษณะดังกล่าวเช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา อังกฤษ ออสเตรเลีย แคนาดา เนเธอร์แลนด์ ซึ่งประเทศเหล่านี้มีวัฒนธรรมในรูปแบบนี้สูงกว่าชาติอื่น

การเน้นความเป็นกลุ่ม (Collectivism) เป็นกลุ่มที่ยึดถือระบบพวกพ้องเป็นหลัก จุดมุ่งหมายของกลุ่มเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของสมาชิก ทำให้อุดมการณ์ของผู้คนขึ้นอยู่กับ

สร้างความสำเร็จร่วมกันให้แก่กลุ่ม แต่ในกลุ่มสังคมอาจมีการแบ่งกลุ่มเขาหรือกลุ่มเราเล็กน้อยต่างกัน ซึ่งโดยทั่วไปแล้วสมาชิกจะใช้บรรทัดฐานของกลุ่มร่วมกัน มีการพึ่งพาอาศัยกันสูง การแข่งขันจะเกิดขึ้นระหว่างกลุ่มสมาชิก จะมีความจงรักภักดีต่อกกลุ่มสูงจึงเกิดการเปลี่ยนกลุ่มน้อย อุดมการณ์มักยึดถือความร่วมมือร่วมใจ และความพยายามสร้างความสำเร็จให้แก่กลุ่ม นอกจากนี้ลักษณะของวัฒนธรรมในประเภทนี้ นั้น จะเน้นความสำคัญของกลุ่มสังคมที่ตนเป็นสมาชิกอยู่ เช่น กลุ่มครอบครัว กลุ่มมหาวิทยาลัย หรือกลุ่มทำงาน คนในกลุ่มจะรักพวกพ้องเพื่อนฝูงที่มาจากแหล่งเดียวกัน รวมทั้งจะสนใจความรู้สึกของบุคคลอื่น คิดถึงใจเขาใจเรา มีความเกรงใจ ความเป็นห่วงเป็นใย เกิดการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นอกจากนี้วัฒนธรรมเน้นความเป็นกลุ่มนั้น จะให้ความสำคัญและมีความสัมพันธ์กับค่านิยมเรื่องความอาวุโส รวมไปถึงเรื่องความกตัญญู และเชื่อฟังคำสั่งสอนของผู้ใหญ่ อ่อนน้อมถ่อมตน และมีความสุขภาพ

มิติที่ 2 ความแตกต่างระหว่างอำนาจของแต่ละบุคคลในสังคม (Power Distance)

ในมิตินี้สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ กลุ่มที่มีความแตกต่างทางอำนาจสูง (High Power Distance) และกลุ่มที่มีความแตกต่างทางอำนาจต่ำ (Low Power Distance)

1. กลุ่มที่มีความแตกต่างทางอำนาจสูง (High Power Distance) คนจะยอมรับว่าอำนาจนั้นเป็นส่วนหนึ่งของสังคม และการแบ่งอำนาจให้แก่แต่ละคน แต่ละบทบาท แต่ละตำแหน่งนั้นไม่เท่ากัน ซึ่งแต่ละวัฒนธรรมก็มีอัตราการยอมรับความแตกต่างทางอำนาจไม่เท่ากันเช่นกัน เช่น ในประเทศไทย อินเดีย กรีก ซึ่งคนในวัฒนธรรมเหล่านี้จะได้รับการสอนว่าคนในโลกนี้ไม่เท่ากัน คนที่อยู่ใต้อาณาภพที่สูงกว่าจะมองคนที่อยู่ในสถานภาพต่ำกว่าต่างจากตน มีความแตกต่างระหว่างสถาบันพระมหากษัตริย์และประชาชนส่งผลให้เกิดความแตกต่างเรื่องระดับภาษา เช่น การใช้คำราชาศัพท์

2. กลุ่มที่มีความแตกต่างทางอำนาจต่ำ (Low Power Distance) เชื่อว่าอำนาจที่มีควรจะใช้กันอย่างเหมาะสมตามกฎหมาย และจะชอบอำนาจของคนเก่งที่ทำตามกฎหมาย สังคมที่มีความแตกต่างทางอำนาจต่ำจะเคารพสิทธิส่วนบุคคล ความเท่าเทียมกันและอิสรภาพ การสร้างตัวด้วยตัวของตัวเองมีความสำคัญและเป็นที่ยอมรับมากกว่าการได้รับมรดกมา และกล้าขัดแย้งกับคำสั่งเจ้านายหากเขาคิดว่าไม่เหมาะสม นอกจากนี้ยังไม่มีระดับภาษาที่ใช้ โดยผู้ใหญ่อาจเป็นฝ่ายทักทายผู้น้อยก่อนได้ไม่มีการแบ่งแยก ซึ่งสามารถเปรียบเทียบได้ว่า สมาชิกในกลุ่ม High Power Distance จะไม่ตั้งคำถามต่อคำสั่งของผู้บังคับบัญชา แต่คาดหวังว่าผู้บังคับบัญชาจะบอกเขาว่า

ต้องทำอะไร ในทางตรงกันข้าม สังคมในกลุ่ม Low Power Distance นั้น หากเห็นว่าเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง จะตั้งคำถามว่าทำไมตนจึงต้องทำตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา

มิติที่ 3 การเน้นลักษณะความเป็นชาย(Masculinity) และการเน้นลักษณะความเป็นหญิง (Femininity)

สังคมแบบ Masculinity เป็นวัฒนธรรมที่มีค่านิยมในการแสดงอำนาจ เป็นสังคมที่เน้นการแข่งขัน มีลักษณะแบบตัวใครตัวมัน ต้องการอิสระมองว่างานเป็นศูนย์กลางของชีวิต แม้กระทั่งในบางครั้งยอมให้งานแทรกแซงเรื่องส่วนตัว ต่างคนต่างทำงานเพื่อความสำเร็จโดยวัดจากความสำเร็จทางวัตถุ บทบาทของชายและหญิงต่างกันชัดเจน โดยส่วนใหญ่ผู้ชายมักมีอำนาจเหนือกว่า และยังมีความเชื่ออีกว่าผู้ชายเป็นผู้ควบคุมเหนือธรรมชาติ และธรรมชาตินั้นมิได้เพื่อตอบสนองความต้องการและอำนวยความสะดวกแก่มนุษย์เท่านั้น

สังคมแบบ Femininity สังคมประเภทนี้จะให้คุณค่าต่อบุคคล ชีวิต และสิ่งแวดล้อม เชื่อว่าธรรมชาติและมนุษย์เป็นสิ่งที่พึ่งพาอาศัยกัน จึงเน้นความอะลุ่มอล่วย ให้ความสำคัญต่อคุณภาพการดำรงอยู่ การใช้ชีวิตและความสัมพันธ์มากกว่าความสำเร็จทางวัตถุ ไม่แยกบทบาทชายหญิงชัดเจนนัก บทบาททางเพศมีการยืดหยุ่นได้ตามสถานการณ์ และเชื่อว่าผู้หญิงผู้ชายต่างมีอำนาจเท่ากัน

มิติที่ 4 การหลีกเลี่ยงความไม่แน่นอน (Uncertainty Avoidance)

ในมิตินี้สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ ลักษณะสังคมที่หลีกเลี่ยงความไม่แน่นอนสูง (High-Uncertainty Avoidance) และลักษณะสังคมที่หลีกเลี่ยงความไม่แน่นอนต่ำ (Low-Uncertainty Avoidance)

1. ลักษณะสังคมที่หลีกเลี่ยงความไม่แน่นอนสูง (High-Uncertainty Avoidance) พื้นฐานความคิดของคนกลุ่มนี้ตั้งอยู่บนความไม่มั่นใจในความเปลี่ยนแปลงในอนาคต ต้องการความปลอดภัยและความมั่นคงในชีวิต ไม่เชื่อมั่นว่าความเปลี่ยนแปลงจะนำไปสู่สิ่งที่ดีขึ้น ทำให้สังคมมีกฎระเบียบเคร่งครัดและตายตัวในการปฏิบัติตนและพฤติกรรมของผู้คนในสังคม สมาชิกในสังคม

จะมีความวิตกกังวล และความเครียดที่เกี่ยวกับความไม่แน่นอนและความเสี่ยงที่อาจเกิดจากความเปลี่ยนแปลงเชิงทางหลักเลียงเพื่อสร้างความมั่นใจในความปลอดภัยของตน สังคมจะเชื่อถือบุคคลที่มีวุฒิวิญญูสูงหรือผู้เชี่ยวชาญ และไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของคนรุ่นใหม่เท่าไรนัก ในการทำงานต้องการข้อมูลและวางแผนอย่างเป็นทางการ และมักไม่ชอบร่วมงานกับผู้ที่อายุน้อยกว่า เพื่อป้องกันความขัดแย้งหรือเพื่อประสิทธิภาพของการเจรจาต่อรองให้ดีขึ้น นอกจากนี้วัฒนธรรมในลักษณะนี้จะมีความพยายามหลีกเลี่ยงความขัดแย้งต่างๆ มีความต้องการมติเอกฉันท์ และมีแนวโน้มในการแสดงอารมณ์ออกมามากกว่าวัฒนธรรมที่มีการหลีกเลี่ยงความไม่แน่นอนต่ำ

2.ลักษณะสังคมที่หลีกเลี่ยงความไม่แน่นอนต่ำ (Low-Uncertainty Avoidance) สังคมประเภทนี้จะชอบความท้าทายไม่ยึดติดกับกฎต่างๆเท่าไรนัก ทำให้สมาชิกมีแนวโน้มที่จะเกิดความเครียดหรือความวิตกกังวลเกี่ยวกับอนาคตน้อยกว่าประเภทแรก การดำเนินชีวิตสามารถปรับเปลี่ยนผ่อนผัน และยืดหยุ่นตามสภาพการณ์ การทำงานไม่จำเป็นต้องมีกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด มีทัศนคติที่ดีต่อคนรุ่นใหม่ เน้นระบบเสรีนิยม เชื่อถือในความสามารถของบุคคล และคำนึงถึงความสามัญสำนึกมากกว่าผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้มีคุณวุฒิ จึงทำให้ผู้คนยอมรับฟังความคิดเห็นกันมากกว่า

4 ปัญหาและอุปสรรคในการสื่อสารต่างวัฒนธรรม

สำหรับปัญหาและอุปสรรคของการสื่อสารต่างวัฒนธรรม สามารถแบ่งเป็นด้านต่างๆได้ดังนี้ (เมตตา วิวัฒนานุกูล, 2548)

1.อุปสรรคด้านความรู้และความคิด (cognitive) สามารถแบ่งได้เป็น

1.1 การไม่เข้าใจภาษาที่ใช้กัน รวมถึงไม่รู้จักเลือกใช้ระดับภาษาที่เหมาะสม ตัวอย่างเช่น นักพัฒนาไม่สามารถสื่อสารกับชาวเขา ซึ่งภาษาในที่นี้หมายถึงรวมถึงทั้งอวัจนภาษาด้วย คือ ทั้งคำพูด ข้อความ และอวัจนภาษาต่างๆหรือสิ่งต่างๆที่สามารถสื่อความหมายได้โดยไม่ใช้คำพูด

1.2 การขาดความรู้วัฒนธรรมนั้นๆ ปัญหานี้ยังสามารถแยกได้เป็น

- ไม่รู้หรือมีประสบการณ์เกี่ยวกับวัฒนธรรมนั้นผิวเผิน
- รู้วัฒนธรรมนั้นอย่างกว้าง (General culture) แต่รู้หรือรู้แบบครึ่งกลาง
- รู้วัฒนธรรมแบบกว้าง (Culture basic) แต่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับรูปแบบความสัมพันธ์ทางสังคม (Socio-cultural basics) ซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละสังคมและท้องถิ่น รวมถึงวัฒนธรรมย่อย (Sub-culture) ภายในสังคม
- รู้ข้อมูลที่ผิดพลาด หรือไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริง เนื่องจากหนังสือหรือคู่มือต่างๆ มักใช้ประสบการณ์ "เฉพาะ" ของตนเองในการถ่ายทอดภาพของวัฒนธรรม และบุคคลในวัฒนธรรมนั้นๆ

1.3 ความแตกต่างทางการรับรู้และวิธีคิด ซึ่งแต่ละวัฒนธรรมมีวิธีคิดและการรับรู้แตกต่างกัน โดยเฉพาะมีวิธีในการจัดหมวดหมู่และจัดประเภทสิ่งต่างๆ (Category width) ที่เห็นแตกต่างกันออกไป เช่น มองแบบองค์รวมหรือมองแบบแยกส่วน เช่น บางวัฒนธรรมมองแขนทั้งแขนเป็นส่วนเดียวทั้งหมด

2.อุปสรรคด้านทัศนคติและความรู้สึก (affective)

- การรับรู้ที่ขาดประสิทธิภาพ เช่น การรับรู้แบบแช่แข็ง (freezing) หรือการไม่ยอมเปลี่ยนแปลงวิธีคิดหรือวิธีมองบุคคลหรือเหตุการณ์ แม้ว่าเวลาหรือสภาพแวดล้อมจะเปลี่ยนไป การคิดหรือมองแบบเหมารวม (stereotype) โดยเฉพาะการคิดหรือมองในเชิงลบ การรับรู้แบบขาวหรือดำ (black&white) เช่น มองว่าคนในสังคมหนึ่งไม่ดีหรือเลวหมด เป็นต้น การด่วนสรุป (jumping) หรือแนวโน้มในการตัดสินคนหรือการกระทำตั้งแต่เริ่มแรกของการสื่อสาร

- ทัศนคติที่เป็นอุปสรรค ได้แก่ อคติหรือความโน้มเอียง (bias/prejudice) ไม่ว่าจะแนวโน้มในการโน้มเอียงเข้าหาคนที่มีลักษณะเหมือนกับเรา หรือโน้มเอียงเข้าหากลุ่มสมาชิกสังคมเหมือนกับเรา และต่อต้านคนนอกกลุ่ม (outgroup), การเอาวัฒนธรรมของตนเองเป็นศูนย์กลาง (ethnocentrism) ในการประเมินบุคคลอื่นซึ่งนำไปสู่การสร้างความรู้สึกที่เหนือกว่าบุคคลอื่น

-การขาดอารมณ์/ความรู้สึกที่เกื้อหนุน ในการยอมรับความแตกต่างของคนอื่น ๆ รวมทั้ง การช่วยสนับสนุนให้คนที่มาจากต่างวัฒนธรรมลดความตระหนกทางวัฒนธรรม และสามารถปรับตัวในวัฒนธรรมใหม่ได้อย่างมีความสุขนั้น ต้องอาศัยความรู้สึก และการแสดงออกต่างๆ ในทางบอกจากเจ้าของวัฒนธรรม รวมทั้งการแสดงอารมณ์และความรู้สึกอย่างเป็นทางการเป็นมิตรต่อกัน เพื่อให้การสื่อสารต่างวัฒนธรรมเป็นไปอย่างราบรื่น

3.อุปสรรคด้านพฤติกรรม (behavioral)

ลักษณะพฤติกรรมบางอย่างถือเป็นอุปสรรคต่อการสร้างความเข้าใจร่วมกันระหว่างบุคคล อาทิเช่น

- การไม่ใส่ใจที่จะเรียนรู้วัฒนธรรมและสิ่งต่างๆรอบตัว
- การหลบเลี่ยงที่จะพบปะกับคนแปลกหน้า หรือคนที่มีความแตกต่างจากตนเอง
- การไม่พยายามปรับตัวให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ในวัฒนธรรมใหม่
- การยึดติดกับความคิดความเชื่อ และกรอบที่เคยประพฤติปฏิบัติขาดการยืดหยุ่น และปรับเปลี่ยนตนเองตามความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น
- การไม่เคารพในวัฒนธรรมอื่น หรือแม้แต่พยายามละเมิดกฎทางวัฒนธรรมประเพณีอื่น
- การประเมินค่าความแตกต่างทางวัฒนธรรมไปในทางลบ
- การขาดทักษะในการใช้ภาษาและการสื่อสาร

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เขมประพิณ ศิริเจียรนัย (2549) ได้ทำการศึกษาเรื่องการเรียนรู้แบบเหมารวมและทัศนคติระหว่างกลุ่มเชื้อชาติในการสื่อสารระหว่างผู้ค้าชาวไทยและลูกค้าชาวต่างชาติ ผลการศึกษาพบว่าผู้ค้าชาวไทยมีการรับรู้แบบเหมารวมและทัศนคติระหว่างกลุ่มเชื้อชาติทั้งเชิงบวกและเชิงลบ โดยมีแนวโน้มมีภาพเชิงบวกกับชาติตะวันตกและญี่ปุ่น และมีภาพเชิงลบกับชาวเอเชีย ยกเว้นญี่ปุ่น ผลการศึกษาพบว่า ผู้ค้าชาวไทยมีการรับรู้แบบเหมารวมและทัศนคติที่มีต่อชาวเอเชียโดยเฉพาะคนอินเดีย ว่าเป็นชนชาติที่สกปรก เอาเปรียบ” เพราะผู้ค้าชาวไทยจะสังเกตจากการแต่งกาย และการต่อรองราคาในการซื้อสินค้า โดยรับรู้ “ความเป็นเชื้อชาติ” จากลักษณะทางกายภาพมากที่สุด รองลงมาคือฟังจากสำเนียง ภาษา การถามโดยตรง และการแต่งกาย ตามลำดับ

วรางคณา นิพันธ์สุขกิจ (2534) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับประเทศอินเดีย พ.ศ. 2493-2529 ซึ่งเป็นเหตุการณ์สำคัญช่วงหนึ่งในประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับประเทศอินเดีย กล่าวคือ ถือเป็นช่วงเริ่มต้นแห่งการเปิดสัมพันธ์โดยตรงในด้านต่างๆ หลังจากทีอินเดียได้รับเอกราชจากอังกฤษ ทั้งยังสามารถเห็นความเปลี่ยนแปลงในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศทั้งสองในช่วงเวลาดังกล่าว จากการศึกษาพบว่า ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับประเทศอินเดีย พ.ศ.2493-2529 ถูกกำหนดโดยเหตุการณ์เวทีระดับโลก ระดับภูมิภาค และระดับประเทศ โดยเฉพาะ นโยบายของผู้นำทั้งสองประเทศเป็นหลัก ซึ่งส่งผลต่อความสัมพันธ์ด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมระหว่างกัน

นิลอุบล บัวงาม (2545) ได้ทำการศึกษาเรื่องการสื่อสารต่างวัฒนธรรมและทัศนคติของคู่สมรสไทย-อเมริกัน เกี่ยวกับบทบาทของครอบครัวและเครือญาติในชีวิตสมรส โดยทำการสัมภาษณ์เชิงลึกประกอบกับการใช้แบบสอบถามคู่สมรสไทย-อเมริกันที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย จำนวน 40 คู่ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัยพบว่า คู่สมรสฝ่ายไทยส่วนใหญ่สื่อสารทางอ้อม เมื่อต้องสื่อสารถึงความรู้สึกทางลบที่มีต่อครอบครัวคู่สมรส ให้คู่สมรสของตนรับรู้ ในขณะที่ฝ่ายอเมริกันสื่อสารแบบตรงไปตรงมา

อินทิดา ซาฮีร์ (2546) ได้ทำการศึกษาเรื่องเครือข่ายพ่อค้าผ้าชาวอินเดียในสังคมไทย ระหว่าง พ.ศ.2400-2490 ผลการศึกษาพบว่า เครือข่ายพ่อค้าผ้าชาวอินเดียในสังคมไทยระหว่าง พ.ศ.2400-2490 มีลักษณะเป็นเครือข่ายเฉพาะที่ตั้งอยู่บนความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ ทำให้ต้องเลือกสรรผู้เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของเครือข่ายและพ่อค้าเหล่านั้น มีความสัมพันธ์กันข้ามกลุ่ม ศาสนา เพื่อให้เกิดความร่วมมือและการแลกเปลี่ยนในระดับต่างๆ เพื่อให้เกิดพลังของกลุ่มที่จะช่วยผลักดันให้การค้าประสบความสำเร็จ

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “การสื่อสารข้ามเชื้อชาติระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาที่มาและภูมิหลังของคนไทยเชื้อสายอินเดียที่มีผลต่อการรับรู้และทัศนคติของคนไทย เพื่อศึกษาลักษณะการรับรู้และทัศนคติของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย ตลอดจนถึงศึกษาลักษณะและปัญหาในการสื่อสารระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดระเบียบวิธีวิจัยไว้ดังนี้

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งอาศัยการวิจัยเชิงเอกสาร(Documentary research) และการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้วิจัยในครั้งนี้ คือ คนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย ที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครเท่านั้น ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบ Snowball โดยมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 22 คน

ทั้งนี้กำหนดกลุ่มตัวอย่างตามวิธีวิจัย ดังนี้

1. การศึกษาจากเอกสาร สิ่งพิมพ์ วิทยานิพนธ์ และงานเขียนที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ศึกษาที่มา และภูมิหลังของคนไทยเชื้อสายอินเดียที่เข้ามาอยู่ในประเทศไทย
2. การสัมภาษณ์เชิงลึกตัวแทนของกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 22 คน ดังนี้
 - 2.1 กลุ่มนักวิชาการที่มีความรู้หรือประสบการณ์โดยตรงเกี่ยวกับประเทศอินเดีย และวัฒนธรรมอินเดีย 2 คน ได้แก่

- อาจารย์ อรุณ เจตติย์

เลขานุการ ประจำศูนย์อินเดียศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

- อาจารย์ คมกฤษ ชูยเติง อาจารย์ประจำภาควิชาปรัชญา

คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

2.2 กลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดียกลุ่มต่างๆ ในสังคมไทย 10 คน

2.3 กลุ่มคนไทยที่มีโอกาสสื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์กับคนอินเดีย 10 คน

วิธีการเก็บข้อมูล

1. การเข้าถึงแหล่งข้อมูล

ในเบื้องต้น ผู้วิจัยใช้วิธีในการศึกษาจากเอกสาร งานวิจัย และหนังสือต่างๆ เพื่อศึกษาหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับคนไทยเชื้อสายอินเดียกลุ่มต่างๆ ในสังคมไทย การรับรู้แบบเหมารวม ทศนคติ ระหว่างกลุ่มเชื้อชาติ และการมีอคติ รวมทั้งการสื่อสารต่างวัฒนธรรม เพื่อให้ทราบถึงประเด็นที่ควรศึกษาวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการค้นคว้าหาข้อมูลจากเอกสารที่สำคัญ ดังนี้

1.1 อิทธิพลวัฒนธรรมอินเดียในเอเชียอาคเนย์ (เน้นประเทศไทย) ของ สิริวัฒน์ คำวันสา เผยแพร่ พ.ศ. 2527

1.2 บทบาทบทบาทของสมาคมศรีครุสิงห์สภาในสังคมไทย (พ.ศ.2475-2525) ของ อินทิวา ซาฮีร์ เผยแพร่ พ.ศ. 2534

1.3 คนแปลกหน้านานาชาติของกรุงสยาม ของ ทวีศักดิ์ เผือกสม เผยแพร่ พ.ศ. 2546

1.4 เครือข่ายพ่อค้าผ้าชาวอินเดียในสังคมไทย ระหว่าง พ.ศ.2400-2490 ของ อินทิวา ซาฮีร์ เผยแพร่ พ.ศ. 2546

1.5 สถาบันครอบครัวของกลุ่มชาติพันธุ์ในเขตกรุงเทพมหานคร : ศึกษากรณี กลุ่มชาติพันธุ์ซิกข์ มอญ เขมร และไทย ของ สุภาวดี มีตรสมหวัง (2544)

1.6 วัฒนธรรมสัมพันธ์ไทย-อินเดีย ของ กรุณา – เรืองอุไร กุศลาลัย (2543)

1.7 ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับอินเดียในทศวรรษปัจจุบันและสู่ทางความร่วมมือในอนาคต ของ โคริน เฟื่องเกษม (2540)

- 1.8 การหน้าที่กำลังเปลี่ยนแปลงของสถาบันศาสนาในกรุงเทพมหานคร:
กรณีศึกษาศาสนาสิกข์ ของ งามพิศ สัตย์สงวน (2544)
- 1.9 มหัทศจรยอินเดียน-แผ่นดินแห่งความหลากหลาย ของ นางลักษณ เทพสวัสดิ์
(2549)
- 1.10 การศึกษาปัจจัยที่กำหนดการค้าภายในอุตสาหกรรมเดียวกัระหว่างประเทศไทยและประเทศอินเดีย ของ ภัทรา อุดมจิตพิทยา (2546).
- 1.11 ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับประเทศอินเดีย พ.ศ. 2493-2529 ของ
วรางคณา นิพันธ์สุขกิจ (2534)
- 1.12 Thailand and India Relations: Partnership for Peace and Prosperity.
Corrine Phuangkasem. (2008).
- 1.13 Global Indian Diaspora: Yesterday, Today and Tomorrow. Motwani,
Jagat K. and Gosine, Mahin. (1993)

2. ขั้นตอนการเก็บข้อมูล

ในส่วนของ การเก็บข้อมูลนั้น ผู้วิจัยใช้วิธีศึกษาด้วยตนเองและติดต่อกับกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการอาศัยการแนะนำและบอกต่อๆไป โดยก่อนที่จะทำการสัมภาษณ์นั้นผู้วิจัยจะทำการติดต่อนัดหมายวันและเวลาที่จะขอทำการสัมภาษณ์ หลังจากการสัมภาษณ์แล้ว ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาทำการวิเคราะห์ต่อไป

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ใช้การศึกษาจากหนังสือ เอกสาร ตำราวิชาการ สิ่งพิมพ์ วิทยานิพนธ์ และงานเขียนที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย และการสัมภาษณ์ จะใช้แบบสัมภาษณ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึก หรือข้อมูลเพิ่มเติมในรายละเอียด เป็นวิธีการในการเก็บข้อมูล ดังนั้นเครื่องมือที่ผู้วิจัยนำมาใช้ได้แก่แบบการสัมภาษณ์ จะเป็นการที่ให้ผู้สัมภาษณ์มีการกรอกข้อมูลส่วนตัวเบื้องต้น โดยแบบกรอกข้อมูลนั้นจะเป็นการให้ผู้สัมภาษณ์กรอกรายละเอียดประกอบไปด้วยลักษณะทางประชากรศาสตร์ เช่น ชื่อ อายุ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับการสื่อสารกับคนไทยเชื้อสายอินเดีย รวมถึงการรับรู้ทัศนคติและปัญหาการสื่อสารที่พบ เพื่อสามารถนำข้อมูลในส่วนนี้ไปใช้ในการอ้างอิงและวิเคราะห์ได้

ส่วนการสัมภาษณ์เชิงลึก จะใช้แบบสัมภาษณ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกหรือข้อมูลเพิ่มเติม ในรายละเอียด ซึ่งแนวคำถามสามารถปรับเปลี่ยนตามประสบการณ์และความคิดเห็นของกลุ่ม ตัวอย่าง โดยรายละเอียดมีดังต่อไปนี้

แนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยเรียงตามปัญหานำการวิจัย ดังนี้

ปัญหานำการวิจัยข้อที่ 1 ลักษณะการรับรู้และทัศนคติของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดียเป็นอย่างไร

- เวลาที่พูดถึงคนไทยเชื้อสายอินเดียหมายถึงอะไร
- รู้ได้อย่างไรว่าคนๆ หนึ่งเป็นคนไทยเชื้อสายอินเดีย
- ความคิดเห็นต่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย
- ความรู้สึกต่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย
- คนไทยเชื้อสายอินเดียในทัศนะของท่าน หมายถึงอะไรบ้าง
- คนไทยเชื้อสายอินเดียมีกี่กลุ่ม สามารถแยกแยะออกหรือไม่
- ปัจจัยอะไรบ้าง ที่ส่งผลต่อความรู้สึกของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย

ปัญหานำการวิจัยข้อที่ 2 ที่มาและภูมิหลังของคนไทยเชื้อสายอินเดียเป็นอย่างไร

- คนไทยเชื้อสายอินเดียแต่ละกลุ่มมีการเดินทางเข้ามาในประเทศไทยอย่างไร
- คนไทยเชื้อสายอินเดียมีกี่กลุ่ม มีที่มาอย่างไร
- คนไทยเชื้อสายอินเดียมีบทบาทอย่างไรในสังคมไทย
- หลักการแบ่งคนไทยเชื้อสายอินเดียแต่ละกลุ่ม แบ่งจากหลักเกณฑ์ใดบ้าง
- แหล่งที่พักอาศัยของคนไทยเชื้อสายอินเดีย
- คนไทยเชื้อสายอินเดียประกอบอาชีพใดบ้าง

ปัญหานำการวิจัยข้อที่ 3 ลักษณะและปัญหาในการสื่อสารระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดียเป็นอย่างไร

- ปัญหาในการสื่อสารระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย
- สาเหตุของปัญหา
- อุปสรรคในการสื่อสาร

- สิ่งที่จะช่วยส่งเสริมความเข้าใจอันดีต่อกันระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย
- คนไทยเชื้อสายอินเดียมีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมไทยดีหรือไม่ และความเข้าใจนั้นส่งผลต่อการวางตัว และการมีปฏิสัมพันธ์ของท่านกับกลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดีย หรือไม่ อย่างไร

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาจากเอกสารต่างๆ จะนำมาประมวลรวมกับกลุ่มข้อมูลในส่วนที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนและสมบูรณ์มากที่สุด ผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์ดังนี้

1. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสาร และจากแบบการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกมาวิเคราะห์เพื่อตอบปัญหานำวิจัยในแต่ละข้อ
2. ใช้ข้อมูลทั้งหมดประมวลผลวิเคราะห์เชิงพรรณนา แยกประเด็นตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยและปัญหา เพื่อสรุปและนำเสนอผลการศึกษาวิจัย โดยการบรรยายและพรรณนา ใช้ตารางประกอบข้อมูลเพื่อให้เห็นภาพที่ชัดเจน โดยนำผลจากการสัมภาษณ์นำมาบรรยายสรุปผลพร้อมยกข้อความจากการสัมภาษณ์ประกอบ

หลังจากนั้น ผู้วิจัยนำผลการวิจัยไปเปรียบเทียบกับแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนำเสนอไปในบทที่ 2 เพื่อค้นหาความเหมือน ความต่างของข้อค้นพบในครั้งนี้ กับแน และทฤษฎีในอดีต

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การสื่อสารข้ามเชื้อชาติระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย” มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาที่มาและภูมิหลังของคนไทยเชื้อสายอินเดียที่มีผลต่อการรับรู้และทัศนคติของคนไทย เพื่อศึกษาลักษณะการรับรู้และทัศนคติของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย ตลอดจนถึงศึกษาลักษณะและปัญหาในการสื่อสารระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย โดยการศึกษาจากเอกสาร และการสัมภาษณ์เจาะลึก ทั้งนี้ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ

1. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่าง
2. ที่มาและภูมิหลังของคนไทยเชื้อสายอินเดียในสังคมไทย
 - 2.1 พัฒนาการความสัมพันธ์ของคนไทยเชื้อสายอินเดียในสังคมไทย
 - 2.2 กลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดียกลุ่มต่างๆ ในสังคมไทย
3. การรับรู้และทัศนคติระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย
 - 3.1 ทัศนคติและการรับรู้ของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย
 - 3.2 เหตุผลที่ก่อให้เกิดการรับรู้และทัศนคติระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย
 - 3.3 การใช้ภาษาเรียกคนไทยเชื้อสายอินเดีย
4. ปัญหาและอุปสรรคในการสื่อสารระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย

1. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสัมภาษณ์

จากการเก็บข้อมูลเบื้องต้นในการศึกษาเรื่อง “การสื่อสารข้ามเชื้อชาติระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย” เป็นการเก็บข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ในกลุ่มคนไทยและกลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดีย รวมทั้งสิ้น 20 คน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มคนไทย จำนวน 10 คน

ข้อมูลทั่วไป	ลักษณะทางประชากรศาสตร์ และภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน
เพศ	ชาย	3
	หญิง	7
อายุ	25-35 ปี	7
	35-45 ปี	3
การศึกษา	ปริญญาตรี	8
	สูงกว่าปริญญาตรี	2
ประสบการณ์การทำงานกับ คนไทยเชื้อสายอินเดีย	1-5 ปี	2
	5-10 ปี	5
	10-15 ปี	3
ลักษณะความสัมพันธ์กับ คนไทยเชื้อสายอินเดีย	เพื่อนร่วมงาน	4
	ลูกน้อง	6

หากพิจารณาจะเห็นว่า กลุ่มคนไทยจะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ซึ่งส่วนใหญ่จะมีอายุระหว่าง 25-35 ปี ประสบการณ์การทำงานกับคนไทยเชื้อสายอินเดีย พบว่า มีประสบการณ์ 5-10 ปีขึ้นไป และลักษณะความสัมพันธ์คนไทยกับคนไทยเชื้อสายอินเดียจะเป็น ลูกน้องมากกว่า

ตารางที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดีย จำนวน 10 คน

ข้อมูลทั่วไป	ลักษณะทางประชากรศาสตร์ และภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน
เพศ	ชาย	6
	หญิง	4
อายุ	25-35 ปี	6
	35-45 ปี	4
การศึกษา	ปริญญาตรี	9
	สูงกว่าปริญญาตรี	1
ประสบการณ์การทำงานกับ คนไทย	1-5 ปี	3
	5-10 ปี	2
	10-15 ปี	5
ลักษณะความสัมพันธ์กับ คนไทย	เพื่อนร่วมงาน	7
	หัวหน้า	3

หากพิจารณาจะเห็นว่า กลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดียจะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง ซึ่งส่วนใหญ่จะมีอายุระหว่าง 25-35 ปี ประสบการณ์การทำงานกับคนไทย พบว่า มีประสบการณ์ตั้งแต่ 10-15 ปีขึ้นไปมากที่สุด และลักษณะความสัมพันธ์คนไทยเชื้อสายอินเดียกับคนไทยจะเป็นเพื่อนร่วมงาน มากกว่า

2. ที่มาและภูมิหลังของคนไทยเชื้อสายอินเดียในสังคมไทย

การดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับประเทศอินเดียมีมาตั้งแต่สมัยโบราณ ชาวอินเดียได้เข้ามาตั้งถิ่นฐาน และทำประโยชน์ให้แก่ประเทศไทยหลายด้าน ยิ่งไปกว่านั้นการเข้ามาของชาวอินเดียในสมัยโบราณยังเป็นการนำอารยธรรมของอินเดียในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น ภาษา วรรณคดี ศิลปะ และประเพณีมาเผยแพร่ ซึ่งชาวไทยเราได้นำมาปรับใช้เป็นส่วนหนึ่งของอารยธรรม ประเพณี และคติแบบไทย

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาที่มาและภูมิหลังของคนไทยเชื้อสายอินเดียที่ได้อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในประเทศไทย ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งผลการศึกษาออกเป็น 2 ประเด็น คือ

2.1 พัฒนาการความสัมพันธ์ของคนไทยเชื้อสายอินเดียในสังคมไทย

2.2 กลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดียกลุ่มต่างๆ ในสังคมไทย

2.1 พัฒนาการความสัมพันธ์ของคนไทยเชื้อสายอินเดียในสังคมไทย

จากการศึกษาเอกสารต่างๆ สามารถสรุปความสัมพันธ์ระหว่างคนไทยกับคนไทยเชื้อสายอินเดียในช่วงเวลาต่างๆ ได้ดังนี้

2.1.1 การอพยพของคนไทยเชื้อสายอินเดียที่เข้ามาสู่ประเทศไทยสมัยอยุธยาและรัตนโกสินทร์ตอนต้น

2.1.2 การเดินทางเข้ามาค้าขายของคนไทยเชื้อสายอินเดียในประเทศไทยหลังสัญญาบาวริง (พ.ศ.2398)

2.1.3 การตั้งหลักแหล่งและการดำเนินชีวิตของคนไทยเชื้อสายอินเดียในประเทศไทยสมัยปัจจุบัน

2.1.1 การอพยพของคนไทยเชื้อสายอินเดียที่เข้ามาสู่ประเทศไทยสมัยอยุธยาและรัตนโกสินทร์ตอนต้น

จากการศึกษาจากเอกสารนั้น ไม่พบหลักฐานที่บ่งชี้ว่า คนไทยเชื้อสายอินเดียอพยพเข้ามาประเทศไทยเริ่มต้นตั้งแต่สมัยใด แต่จากการศึกษาข้อมูลทางประวัติศาสตร์ ชี้ให้เห็นว่า คนอินเดียได้อพยพเข้ามาในแหลมสุวรรณภูมิมากกว่า 2,000 ปีมาแล้ว และประเทศไทยกับประเทศอินเดียมีการติดต่อสัมพันธ์กันเป็นระยะเวลาอันยาวนาน โดยพบหลักฐานปรากฏในวรรณกรรมวรรณคดีต่างๆ และจากภาพที่ปรากฏจากจิตรกรรมฝาผนัง กลุ่มต่างๆ ของชาวอินเดียที่เดินทางเข้ามาในสมัยอยุธยา และสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น แม้ภาพจิตรกรรมฝาผนังจะไม่ใช่วรรณคดีที่เหตุการณ์ชีวิตทางสังคม หรือประวัติศาสตร์ที่ครบถ้วน แต่อย่างน้อยจิตรกรรมฝาผนังก็สะท้อนภาพของประสพการณ์ที่นายช่างผู้เขียนภาพเหล่านั้นได้พบเห็นบ้างไม่มากก็น้อย

ทั้งนี้พบว่า ชาวอินเดียที่เข้ามาในประเทศไทยนั้นมีหลายฐานะ แต่ที่เห็นได้ชัดเจนจากหลักฐาน คือ คนอินเดียส่วนใหญ่ที่เข้ามาเมืองไทยจะมาในฐานะพ่อค้า และ พรหมณ์ โดยนำอารยธรรมและวัฒนธรรมอินเดียเข้ามาเผยแพร่ เชื่อกันว่าผู้ที่นำวัฒนธรรมอินเดียเข้ามาเผยแพร่ในดินแดนแถบนี้คือพ่อค้าที่เดินทางเข้ามาทั้งทางบกและทางน้ำเพื่อมาค้าขาย และบรรดาพรหมณ์ผู้ได้รับเชิญเข้ามาในราชสำนัก เพื่อเสริมสร้างอำนาจทางการเมืองให้แก่ผู้ปกครองตามการปกครองระบอบเทวราชา คือให้ความสำคัญแก่ผู้ปกครองเสมอด้วยเทพเจ้า จึงต้องมีพรหมณ์มาทำพระราชพิธีบรมราชาภิเษก ซึ่งเริ่มขึ้นตั้งแต่ครั้งแผ่นดินสมเด็จพระรามาธิบดีที่ 1 พระเจ้าอู่ทอง อิทธิพลของพรหมณ์จึงแผ่ขยายออกไปเรื่อยๆ ภายใต้ความคุ้มครองของพระมหากษัตริย์มีหลักฐานว่าในราชสำนักมีพรหมณ์ทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษา ราชการด้านต่างๆ คือ พรหมณ์โหราจารย์ ผู้ที่ทำหน้าที่หาฤกษ์เพื่อทำพระราชพิธีต่างๆ พรหมณ์ปุโรหิตเป็นที่ปรึกษาของพระมหากษัตริย์ในด้านขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆ และพรหมณ์พฤคศาสตร์ ผู้มีหน้าที่ทำพิธีเกี่ยวกับช้าง และปัดเสนียดจัญไร เป็นต้น(วรางคณา นิพันธ์สุขกิจ, 2535)

การศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของ กรุณา – เรืองอุไร กุศลาลัย(2543) ที่ได้พูดถึงชาวอินเดียที่เข้ามาในประเทศไทยว่า อารยธรรมอินเดียที่เข้ามาในขั้นต้น คงเข้ามาโดยการค้า เมื่อพ่อค้านำสิ่งของมาขายก็จำเป็นต้องเข้าไปผู้ครองอาณาจักรเพื่อถวายเป็นที่พื่อพระทัย เป็นเหตุให้ผู้ครองอาณาจักรเริ่มสนใจวัฒนธรรมอินเดีย ต่อมาจึงได้มีการเชิญพรหมณ์ราชปุโรหิตมาจากอินเดียมาเป็นผู้สั่งสอนอารยธรรมต่างๆ ในตอนนี้องค์วัฒนธรรมอินเดียเริ่มส่งผลทางความคิดในด้านการปกครอง การที่ถือกษัตริย์เท่าเทพเจ้า ซึ่งปรากฏหลักฐานในศิลาจารึก มีพระนามกษัตริย์ที่ตั้งเลียนพระนามของเทพเจ้าต่างๆ เป็นเหตุให้เริ่มรับภาษา และวัฒนธรรมด้านอื่นๆ เช่น วรรณคดี เรื่องราวเกี่ยวกับเทพเจ้าต่างๆ ในขั้นต้นอิทธิพลเหล่านี้คงมีเฉพาะในราชสำนัก ต่อมาจึงขยายถึงขุนนางและประชาชน เมื่อถึงขั้นนี้ วัฒนธรรมอินเดียจะเปลี่ยนรูปแบบไปตามความเชื่อหรือความคิดพื้นฐานดั้งเดิมของชนพื้นเมืองนั้นๆ ด้วย

และจากการสัมภาษณ์กลุ่มนักวิชาการที่มีความรู้หรือประสบการณ์โดยตรง เกี่ยวกับประเทศไทย และวัฒนธรรมอินเดีย ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเดินทางเข้ามาของชาวอินเดียว่า

“...ถ้าเราศึกษาว่าคนไทยเชื้อสายอินเดียเข้ามาอาศัยในกรุงเทพฯเมื่อไร จำเป็นต้องย้อนยุคไปตั้งแต่สมัยพระเจ้าอโศกมหาราช ที่ทรงส่งสมณทูตเข้ามาเผยแพร่ศาสนา การที่พระเจ้าอโศกมหาราชนำพระสงฆ์เข้ามา

เผยแพร่ พระพุทธศาสนาในดินแดนสุวรรณภูมิ ทรงมองเห็นว่า การสื่อความหมายมีความสำคัญมาก จึงได้ส่งพระโสณะ และพระอุตตระ เข้ามาเผยแผ่ศาสนา ซึ่งท่านทั้งสองเข้าใจภาษาท้องถิ่นเป็นอย่างดี ...ในดินแดนสุวรรณภูมิ ซึ่งก็คือ ประเทศไทยในปัจจุบัน คนอินเดียที่เข้ามา กลุ่มแรก คือพวกพ่อค้าที่มาจากทางใต้ของไทย โดยอาศัยอยู่ที่ภูเก็ต กระบี่ พังงา เนื่องจากพบหลักฐานพวกทวารวดี พระนารายณ์ ที่นั่น จากนั้นต่อมา กลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดียได้เคลื่อนย้ายเข้าสู่เมืองหลวง คือพวกทวารวดี หรือ ทามิรนาดู เป็นพวกชาวพื้นเมืองเดิมของอินเดีย ได้มาปักหลักอยู่แถว ถนนสีลม พวกที่สองมาจากอุดรประเทศ พวกกัญพี ประกอบอาชีพเป็น แขนกยาม เลี้ยงวัว ส่งนม พวกที่สามมาจากกุจราช กลุ่มนี้ได้นำผ้าไหม มาขายในไทย และพวกที่สี่ มาจากปัญจาบ ได้แก่ พวกสิกข์ ที่มารวมตัวกัน ที่พาหุรัด ค้าขายผ้า และได้ก่อตั้งสมาคมศรีคุรุสิงห์สภา และวัดสิกข์ขึ้นในไทย ปัจจุบันนี้ ครอบครัวเก่าแก่ของคนไทยเชื้อสายอินเดียเริ่มหาย ส่วนใหญ่ที่ พบมาก คือ พวกอุดรประเทศ พวกแขนกัญพี ซึ่งก็คือ พวกสิกข์ ปัจจุบันได้ทำธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ในเมืองไทย...”

(อาจารย์อรุณ เจตติย์, **สัมภาษณ์**, 23 กุมภาพันธ์ 2552)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ประเทศไทยกับประเทศอินเดียมีการติดต่อกันมาตั้งแต่สมัยโบราณ คนอินเดียที่เข้าติดต่อกับคนไทย ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มพ่อค้า หรือกลุ่มพราหมณ์ต่างก็นำวัฒนธรรม อินเดียเข้ามาเผยแพร่ คนไทยจึงได้รับวัฒนธรรมอินเดียเหล่านี้มาดัดแปลงให้เข้ากับชีวิตความเป็นอยู่แบบไทย และยังคงดำรงอยู่ตราบจนกระทั่งทุกวันนี้

2.1.2 การเดินทางเข้ามาค้าขายของคนไทยเชื้อสายอินเดียในประเทศไทย หลังสัญญาบาวริง (พ.ศ.2398)

ภายหลังการลงนามในสนธิสัญญาบาวริง ทำให้ประเทศไทยมีการติดต่อทางการค้ากับชนกลุ่มต่างๆมากขึ้น จึงทำให้ชาวต่างชาติ ต่างภาษาจำนวนมากเดินทางเข้ามาค้าขาย และตั้งหลักแหล่งในประเทศไทย คนอินเดียก็เป็นชนกลุ่มหนึ่งที่เดินทางเข้ามาในสมัยนั้น การเดินทางเข้ามาสู่ประเทศไทย มีเส้นทางการเดินทางดังนี้(สุภาวดี มิตรสมหวัง, 2544)

1.1.2.1 เดินทางจากอินเดียโดยเรือโดยสารไปยังเมืองย่างกุ้งในพม่า แล้วเดินทางทางบกจากพม่าเข้ามาสู่ชายแดนไทย

1.1.2.2 เดินทางจากอินเดียโดยเรือโดยสารไปยังปีนัง จากนั้นจึงโดยสารเรือมายังภูเก็ต ซึ่งเป็นเมืองท่าในประเทศไทย

1.1.2.3 เดินทางจากอินเดียโดยเรือโดยสารไปยังปีนัง จากนั้นจึงเดินทางต่อไปที่สิงคโปร์ แล้วโดยสารเรือจากสิงคโปร์มายังกรุงเทพฯ

1.1.2.4 ภายหลังปี พ.ศ.2460 เมื่อเส้นทางจากกรุงเทพฯไปยังภาคใต้สร้างเสร็จแล้ว การเดินทางส่วนใหญ่จะเดินทางจากอินเดีย โดยเรือโดยสารมายังปีนังแล้วเดินทางโดยรถไฟต่อขึ้นมาประเทศไทย

จากเส้นทางการดังกล่าว ทำให้มีคนอินเดียกระจายอยู่ทั่วไปในประเทศไทย คนอินเดียที่เข้ามา มีหลายกลุ่ม จำแนกได้ตามศาสนา และอาชีพ หรือสถานที่อยู่เดิมในประเทศอินเดีย

2.1.3 การตั้งหลักแหล่งและการดำเนินชีวิตของคนไทยเชื้อสายอินเดียในประเทศไทยสมัยปัจจุบัน

Vaid(1993) กล่าวในหนังสือ "Indians in Thailand," in Global Indian Diaspora : Yesterday, Today and Tomorrow ได้กล่าวถึงการอพยพและการตั้งหลักแหล่งของชาวอินเดียในประเทศไทยสมัยปัจจุบันว่า คนอินเดียเริ่มต้นเข้ามาในไทยช่วงศตวรรษที่ 20 ชาวทมิฬ เป็นคนกลุ่มแรกที่เดินทางเข้ามา ครอบครัวยุโรปเดินทางจากมาเลเซียมายังกรุงเทพฯ ส่วนมากเป็นผู้ประกอบธุรกิจ ซึ่งไม่ได้มีเป้าหมายที่ชัดเจนว่าจะมาตั้งหลักแหล่งถาวรในประเทศไทย ดังนั้นคนเหล่านี้จึงเดินทางไปมาระหว่างกรุงเทพฯ กับคาบสมุทรมลายู ต่อมาได้มีครอบครัวชาวทมิฬ 23 ครอบครัว ตั้งถิ่นฐานในกรุงเทพฯ คนเหล่านี้ประกอบอาชีพทางการค้าทองคำ ไข่มุก และอัญมณี

ชาวปัญญาชนทั้งชาวสิกข์และฮินดู เดินทางสู่ประเทศไทยช่วงกลางของศตวรรษที่ 20 ผู้ที่เดินทางมาเป็นกลุ่มพ่อค้า พวกเขามาถึงประเทศไทยโดยไม่มีของมีค่าติดตัวมานอกจากเสื้อผ้า รูปแบบการประกอบอาชีพของผู้ที่เดินทางมาใหม่คือ จะทำงานรับจ้างอยู่ระยะหนึ่ง เมื่อเก็บเงินได้แล้วจึงเปลี่ยนมาทำการค้าเร่ โดยการค้าผ้าที่สั่งเข้ามาจากอินเดีย และนำเงินที่เก็บได้ไปนำสมาชิกลงในครอบครัวเดินทางมาร่วมการค้าในประเทศไทยต่อไป ปัจจุบันแม้ไม่พบชาวปัญญาชนที่ทำการค้าเร่ แต่พวกเขาส่วนมากเคยประกอบการค้าเร่มาอย่างน้อยครั้งหนึ่งในชีวิต ชาวปัญญาชนส่วนใหญ่ โดยเฉพาะกลุ่มนามธารี ยังคงอยู่ในกิจการสิ่งทอ ขณะที่กลุ่มอื่นเริ่มมีกิจการที่หลากหลายออกไป

การตั้งถิ่นฐานของชาวสิกข์จากแคว้นปัญจาบ ประเทศอินเดียในประเทศไทยครั้งแรกๆ ชุมชนที่บริเวณอำเภอพาดูร์ โดยตั้งถิ่นฐาน กระจายตัวตั้งแต่ถนนบ้านหม้อมาจนจรดถนนพาดูร์ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 จนในช่วงราวทศวรรษที่ 2440 จึงเริ่มมีการปลูกสร้างอาคารตึกแถวริมถนนสายพาดูร์เพื่อใช้ประโยชน์ในกิจการต่างๆ (งามพิศ สัตย์สงวน, 2544)

ผู้อพยพจากอุดรประเทศ เดินทางสู่ประเทศไทยราวทศวรรษ 1930 เดินทางมาเป็นคนเฝ้ายามและประกอบอาชีพดังกล่าวจนถึงปัจจุบัน พวกเขาเป็นที่ยอมรับเนื่องจากมีความซื่อสัตย์ กล้าหาญ และจงรักภักดี จึงเป็นที่ต้องการของผู้ประกอบการชาวไทย ชาวฮินดูเป็นชาวอินเดียกลุ่มสุดท้ายที่เดินทางมายังประเทศไทย โดยเดินทางมาในช่วงทศวรรษ 1950 พวกเขาเป็นผู้ประกอบการด้านเสื้อผ้า สิ่งทอและธนาคาร ร้านค้าของพวกเขาตั้งอยู่บริเวณที่เป็นเขตธุรกิจใหม่ๆ ของกรุงเทพมหานคร (Vaid, 1993)

ในปัจจุบันนักธุรกิจชาวภารตะได้ให้การศึกษากับลูกหลานในสถาบันที่มีชื่อเสียง ทั้งในและต่างประเทศ ลูกหลานที่กลับมาจากต่างประเทศก็ได้แตกแยกทำธุรกิจประเภทอื่นเป็นส่วนตัวแยกจากครอบครัว เช่น การทำธุรกิจโรงแรม, ธุรกิจบริษัทโฆษณา, สิ่งพิมพ์, ธุรกิจศูนย์การค้า, ธุรกิจอิมพอร์ต-เอ็กซ์พอร์ต และธุรกิจอีกหลายประเภท ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาลูกหลานของชาวอินเดียเพิ่มการสังสรรค์กับ ชาวไทยมากขึ้น ลูกหลานกลุ่มหนึ่งของชาวอินเดียรับราชการโดยเป็นหมอ, ครู และมีส่วนหนึ่งที่เป็นทนายความและผู้พิพากษา(โคริน เพ็ญเกษม, 2540)

จากการค้นคว้าเอกสารจะเห็นได้ว่านักธุรกิจชาวภารตะกลุ่มแรกที่เข้ามา มิได้นำสินค้าจากอินเดียมาขาย เพียงแต่เข้ามาหางานทำ และศึกษาหาโอกาสทำธุรกิจในช่วงเวลาต่อมาเมื่อตั้งตัวได้แล้วก็เริ่มทำธุรกิจขายผ้าซึ่งสมัยนั้น ประเทศไทยยังไม่มีโรงงานทอผ้า ต้องสั่งจาก

ต่างประเทศ เนื่องจากนักธุรกิจชาวภาคตะวันออกเฉียงเหนือพูดภาษาอังกฤษได้ เลยได้เริ่มติดต่อธุรกิจกับชาวต่างประเทศต่างๆ

2.2 กลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดียกลุ่มต่างๆ ในสังคมไทย

กลุ่มคนอินเดียที่เข้ามาในประเทศไทยมีหลายกลุ่ม ซึ่งจากการศึกษาจากเอกสารต่างๆ ผู้วิจัยสามารถจำแนกได้ตามเกณฑ์ต่างๆ 2 เกณฑ์ ดังนี้

2.2.1 กลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดียในวงการศาสนา

2.2.2 กลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดียในวงการการค้า

2.2.1 กลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดียในวงการศาสนา

จากการศึกษาของ อินทิวรา ชาฮีร์(2534) ได้ศึกษากลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดียที่มีการตั้งถิ่นฐานอยู่ในกรุงเทพมหานครเป็นหลัก จากการจำแนกคนไทยเชื้อสายอินเดีย ตามการนับถือศาสนา แบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่มใหญ่ดังนี้

1) กลุ่มชาวอินเดียที่นับถือ**ศาสนาฮินดู** เป็นกลุ่มที่ใหญ่ที่สุด และอพยพเข้ามาในประเทศไทย เป็นระยะเวลานานแล้ว สังเกตได้จากอิทธิพลของศาสนาฮินดูในขนบธรรมเนียมประเพณีของไทย กลุ่มชาวอินเดียที่นับถือศาสนาพราหมณ์-ฮินดู ที่อพยพเข้ามาในประเทศไทยหลังสนธิสัญญาบาวริงมี 3 กลุ่ม ตามถิ่นที่อยู่เดิมในประเทศอินเดีย

(1.1) กลุ่มที่มาจากแคว้นทางเหนือของอินเดีย ส่วนมากเป็นผู้มีการศึกษาสูง มักจะทำงานในบริษัทของชาวอังกฤษ บางส่วนอาจจะประกอบอาชีพเป็นคนกลางในการติดต่อราชการ หรือเป็นคนดำเนินการนำเข้า และส่งออกสินค้า กลุ่มนี้มีศาสนาสถานที่สำคัญอยู่ที่วัดวิชฌุ บริเวณถนนเจริญกรุง

(1.2) กลุ่มที่มาจากทางใต้ ส่วนมากมีเชื้อสายทมิฬ มีการศึกษาดี พวกนี้จะประกอบอาชีพเป็นครู หรือทำงานตามบริษัท ค้าขายอัญมณี และธุรกิจส่งออก ศาสนาสถานของกลุ่มนี้คือ วัดแขกสีลม

(1.3) กลุ่มที่มาจากแคว้นปัญจาบ ส่วนมากประกอบอาชีพค้าผ้า มีบ้านเรือนอยู่บริเวณพาทูร์ด และลำเพ็ง ศาสนสถานของคนกลุ่มนี้ คือ วัดเทพมณเฑียร บริเวณเสาชิงช้า ติดกับโรงเรียนเบญจมราชาลัย

2) กลุ่มชาวอินเดียที่นับถือศาสนาอิสลาม อพยพเข้ามาในพื้นที่แผ่นดินไทยนานแล้ว ประกอบอาชีพหลากหลาย เช่น การค้าผ้า การส่งสินค้าเข้า และส่งออก ด้านเกษตรกรรม ส่วนมากจะทำการปลูกข้าวในบริเวณชานเมือง

3) กลุ่มชาวอินเดียที่นับถือศาสนาสิกข์ เป็นชาวอินเดียที่อพยพมาจากแคว้นปัญจาบ มักตั้งถิ่นฐานอยู่บริเวณลำเพ็ง และพาทูร์ด ประกอบอาชีพค้าผ้าเป็นส่วนใหญ่อีกอาชีพหนึ่งที่ยิยมทำคือ ค้าสินค้าผืนส่ง

ทั้งนี้จากการศึกษาของ ดุจดภาค ปรีชารัชช ได้เขียนเรื่อง **ชุมชนพราหมณ์-ฮินดูในกรุงเทพมหานคร : ภาพสะท้อนทางประวัติศาสตร์ว่าด้วยการตั้งถิ่นฐานของชาวอินเดียในสังคมไทย** ซึ่งผู้วิจัยได้ค้นพบในเว็บไซต์ <http://www.siamganesh.com> ซึ่งผู้เขียนกล่าวว่า กระบวนการอพยพและตั้งถิ่นฐานของชุมชนฮินดูในสังคมไทย เริ่มก่อตัวขึ้นพร้อมกับการขยายตัวของลัทธิอาณานิคมตะวันตก (Western Colonialism) ในอินเดียและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประมาณปลายพุทธศตวรรษที่ 23 จนถึงต้นพุทธศตวรรษที่ 24 โดยการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของประชากรในอินเดียและการเคลื่อนไหวเรียกร้องเอกราชจากอังกฤษ จัดเป็นปัจจัยผลักดันที่ส่งผลกระทบต่อการอพยพของชาวอินเดียเข้าสู่ประเทศไทย ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็นสองเส้นทางหลักได้แก่

- เส้นทางอพยพทางทะเลผ่านหมู่เกาะอันดามันและนิโคบาร์ ตัดเข้าสู่สิงคโปร์ มะละกา (Melaka) มาเลเซีย จากนั้นจึงเป็นการเดินทางโดยรถไฟเข้าสู่ภาคใต้ของประเทศไทยและกรุงเทพมหานคร

- ส่วนเส้นทางอพยพสายที่สองนั้นเริ่มจากอินเดียเข้าสู่จิตตะกอง (Chittagong) ในบังคลาเทศ จากนั้นจึงเดินทางโดยรถไฟตัดเข้าสู่พม่าและภาคเหนือของไทย แล้วจึงลงเข้าสู่กรุงเทพมหานคร

สำหรับกลุ่มผู้อพยพชาวฮินดูนั้นจัดว่ามีความหลากหลายและสามารถแบ่งออกได้เป็นห้ากลุ่มหลักได้แก่

1) กลุ่มชาวฮินดูจากอุตตรประเทศ (Uttra Pradesh) ทางตอนเหนือของอินเดีย ซึ่งประชากรส่วนใหญ่มักประกอบอาชีพเป็นคนส่งหนังสือพิมพ์ คนขายนมวัว และพนักงานรักษาความปลอดภัยในบริษัทต่างประเทศ เช่น East Asiatic Company ลักษณะเด่นของชาวฮินดูอุตตรประเทศ คือการนับถือพระวิษณุ โดยมีการจัดตั้งชุมชนในเขตสาทร และยานนาวา ตลอดจนการก่อสร้างวัดวิษณุ เมื่อปี พ.ศ. 2458 เพื่อเป็นศูนย์กลางของชาวฮินดูอุตตรประเทศในเขตกรุงเทพมหานคร

2) กลุ่มชาวฮินดูจากแคว้นซินด์ (Sind) และปัญจาบ (Punjab) ซึ่งเข้ามาประกอบธุรกิจทอผ้าและนำเข้าส่งออกผลิตภัณฑ์สิ่งทอ ชาวอินเดียกลุ่มดังกล่าวมักตั้งถิ่นฐานอยู่แถวสำเพ็ง และพาหุรัด โดยถึงแม้ว่าประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาสิกข์และมีศูนย์กลางอยู่ที่คุรุสิงหสภา ในย่านพาหุรัด แต่ก็มีชาวอินเดียบางกลุ่มนับถือศาสนาฮินดู และแยกตัวออกมาจัดตั้งวิหารเทพมณฑียรแถวถนนศิริพงษ์เมื่อปี พ.ศ. 2482 เพื่อเป็นศูนย์กลางของชาวฮินดูจากซินด์และปัญจาบ โดยปัจจุบันชุมชนดังกล่าวได้รวมตัวกันจัดตั้งสมาคมฮินดูสมาชแห่งประเทศไทย ซึ่งมีที่ทำการอยู่ที่โรงเรียนภารตวิทยาลัย และอยู่ไม่ไกลจากวัดสุทัศน์ เสาชิงช้า และเทวสถานโบสถ์พราหมณ์

3) กลุ่มชาวฮินดูจากกัวราต (Gujarat) และราชสถาน (Rajasthan) ซึ่งมักประกอบอาชีพค้าขายส่งออกและเจียรไนอัญมณี โดยตั้งถิ่นฐานอยู่แถวถนนสีลมและสาทร กลุ่มชาวฮินดูดังกล่าวจัดว่ามีบทบาทสำคัญในสมัยอาณานิคม และสงครามโลกครั้งที่สอง เนื่องจากทำหน้าที่เป็นตัวกลางเชื่อมต่อทางการค้าระหว่างประเทศไทย อินเดีย และตะวันออกกลาง

4) กลุ่มชาวฮินดูจากทมิฬนาดูร์ (Tamil Nadur) ซึ่งอพยพมาจากตอนใต้ของอินเดียและทางตอนเหนือของศรีลังกา แถวคาบสมุทระจาฟนาร์ โดยส่วนใหญ่มักประกอบอาชีพเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ พนักงานบริษัทต่างประเทศและค้าขายทั่วไป สำหรับลักษณะเด่นของกลุ่มแขกทมิฬ คือ การบูชาพระศิวะและพระอุมาอย่างเหนียวแน่น จนนำไปสู่การสร้างวัดพระศรีรัตนมหาอุมาเทวีหรือที่รู้จักกันดีว่าวัดแขก เพื่อเป็นศูนย์กลางทางศาสนาและการประกอบกิจกรรมของชาวฮินดูจากอินเดียใต้ และ

5) กลุ่มชาวจีนจากเบงกอล ซึ่งอพยพมาจากเมืองธาร์กา (Dhaka) และจิตตะกองในบังคลาเทศตั้งแต่สมัยอาณานิคมอังกฤษ ประชากรส่วนใหญ่มักประกอบอาชีพขายตัว เครื่องเทศ และเครื่องหอมมุซาเทพเจ้า กลุ่มแขกเบงกอลมักนับถือศาสนาอิสลาม แต่ก็มีบางส่วนนับถือศาสนาฮินดู โดยอพยพเข้ามาอาศัยอยู่กับแขกทมิฬในย่านวัดแขกและถนนสีลม

การตั้งถิ่นฐานของชุมชนฮินดู ได้มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยในปัจจุบันได้มีชาวอินเดียตั้งหลักแหล่งอยู่แถวสีลม, สาทร, ยานนาวา, พายุหัด, สีแยกบ้านแขก, และถนนสุขุมวิท ตั้งแต่ซอย 1 ถึง 81 (แต่ละซอยประกอบด้วยชุมชนชาวจีนฮินดูประมาณ 5-10 ครัวเรือน) สำหรับลักษณะการตั้งถิ่นฐานของชาวจีนฮินดูจัดว่ามีความสอดคล้องกับปัจจัยทางเศรษฐกิจ โดยชาวจีนฮินดูมักตั้งถิ่นฐานอยู่ตามย่านธุรกิจสำคัญในเขตกรุงเทพมหานคร นอกจากนี้ การตั้งถิ่นฐานยังมีลักษณะพิเศษและแตกต่างกันไปในแต่ละชุมชน

2.2.2 กลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดียในวงการการค้า

ในด้านการค้านั้น จากการศึกษาเอกสารเพิ่มเติม คนไทยเชื้อสายอินเดียมีการอพยพเข้ามาหากินในแถบ ถนนพายุหัด จากหนังสือ “ย่านเก่าในกรุงเทพฯ” ของปราณี กล่ำส้ม (2549) ผู้เขียนได้กล่าวว่า ถนนพายุหัด ในสมัยรัชกาลที่ 5 ทำให้การคมนาคมสะดวกสบายขึ้น จึงมีผู้คนมาปลูกบ้านเรือนอยู่อาศัย โดยเฉพาะชาวจีนอินเดียซึ่งเดิมขายผ้าอยู่แถบบ้านหม้อ วัดเกาะ (วัดส้มพันธง) ได้อพยพเข้ามาทำมาหากินในแถบพายุหัดกันมากขึ้น ที่ดินบริเวณนี้ส่วนใหญ่เป็นของวัดเลียบ (วัดราชบูรณะ) มีที่ดินเอกชนบ้างก็ไม่มากนัก ในช่วงนี้กิจการค้าผ้าของชาวจีนอินเดียเจริญรุ่งเรืองขึ้นเรื่อยๆ มีการสั่งผ้าจากต่างประเทศทั้งยุโรป อเมริกา และอินเดียเข้ามาจำหน่าย ผ้าที่ได้รับความนิยมเป็นพวกผ้าชีฟองและผ้าลูกไม้ชั้นดีจากเมืองนอก

ช่วงหลังมีพ่อค้าชาวจีนในสำเพ็งได้ขยับขยายออกมาสร้างตึกแถวขายสินค้าบนสองฟาก ถนนพายุหัด เป็นการเข้ามาแบ่งตลาดการค้าเสื้อผ้าจากกลุ่มพ่อค้าชาวจีนอินเดีย แต่ถึงอย่างไร กลุ่มพ่อค้าชาวจีนเหล่านี้ยังคงรวมตัวกันอย่างเหนียวแน่น รักษาวัฒนธรรมประเพณี ทั้งการแต่งกาย เครื่องนุ่งห่ม อาหารการกิน การยึดมั่นในพิธีกรรมตามหลักศาสนา โดยมีครุฑาวาศรีครุฑสิงห์สภา เป็นศาสนสถานสำคัญของชาวลิกซ์

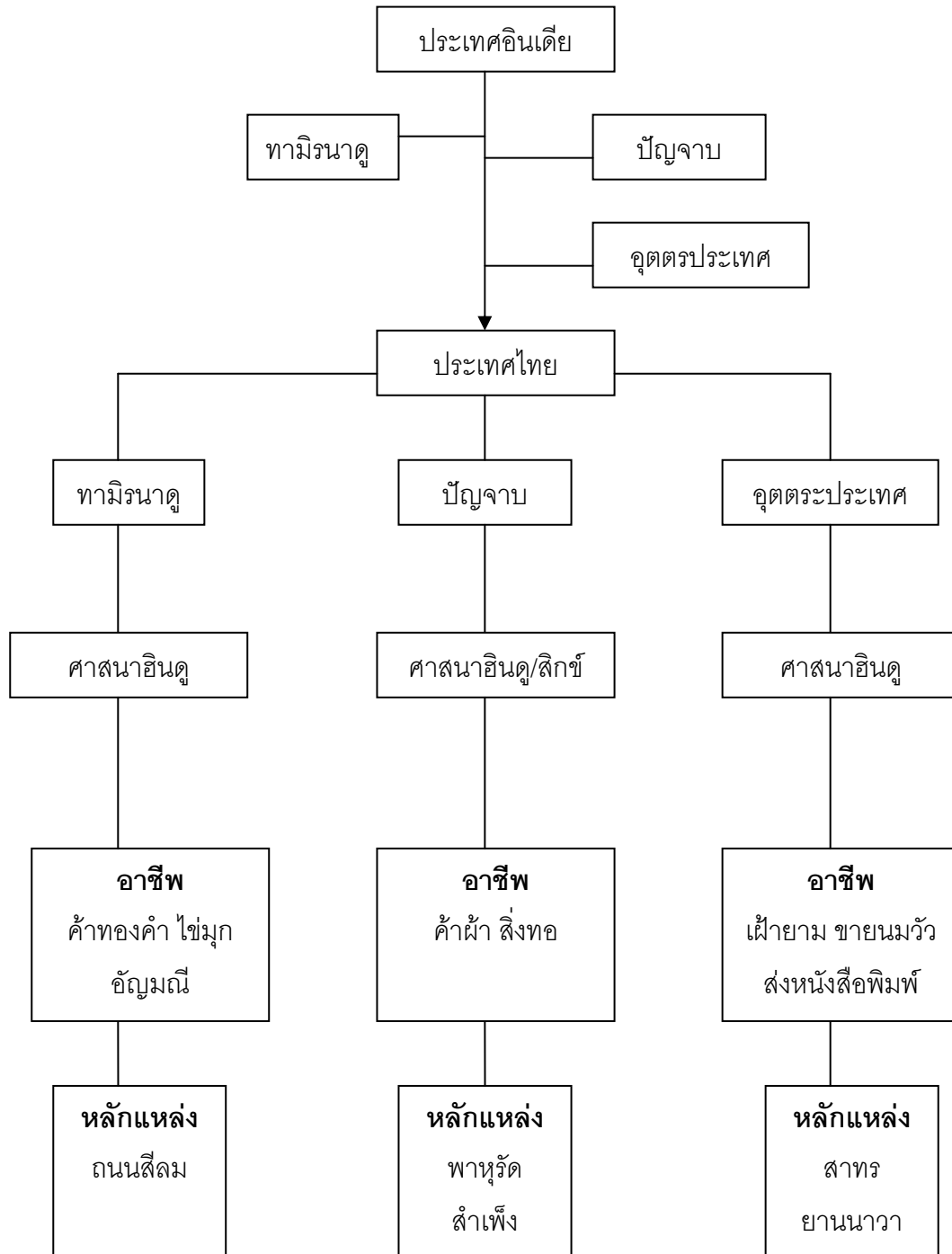
นอกจากชาวสิกข์แล้วในย่านพาหุรัดยังมีทั้งชาวฮินดูและชาวมุสลิม ตามตรอกซอกซอยระหว่างถนนจักรเพชรกับถนนตรีเพชร จะพบวิถีชีวิตผู้คนที่ยังคงรักษาความเป็นอินเดียไว้ อย่างเหนียวแน่น จนมีชื่อเรียกกันว่า “ลิตเติ้ลอินเดีย” มีทั้งร้านค้าขายเสื้อผ้า สำหรับ อาหาร เครื่องเทศ เทวรูป ภูปหอม ข้าวของที่ใช้ในการประกอบพิธีกรรม ของใช้จำเป็นของชาวอินเดีย ฯลฯ

ดังนั้นจากการศึกษาเอกสารต่างๆ ข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า คนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย มีความสัมพันธ์กันมาช้านาน ตั้งแต่อดีตกาล ไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ทางการค้า หรือทางด้านศาสนา ซึ่งไม่สามารถบ่งชี้ได้ว่า คนไทยเชื้อสายอินเดียได้อพยพเข้ามาเมืองไทยตั้งแต่สมัยใดแน่ชัด

จากผลการศึกษาสรุปได้ว่า การแบ่งกลุ่มของคนอินเดียที่อพยพเข้ามาในประเทศไทยนั้น ผู้วิจัยพบว่า การแบ่งกลุ่มของคนอินเดียที่มีการกล่าวถึงมากที่สุด การแบ่งกลุ่มคนอินเดียตามหลักการนับถือศาสนา เมื่อประมวลภาพรวมของการตั้งหลักแหล่งของคนอินเดีย พบว่า บริเวณที่มีคนอินเดียไปตั้งหลักแหล่งที่มีการกล่าวถึงมากที่สุด คือ บริเวณพาหุรัด ซึ่งส่วนใหญ่คนอินเดียจะประกอบอาชีพค้าขายผ้าที่นำเข้ามาจากประเทศอินเดีย

จากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลต่างๆ จะเห็นได้ว่า ประวัติการอพยพของคนไทยเชื้อสายอินเดียที่เข้ามาในประเทศไทยนั้น มีมากมายและแตกต่างกันออกไป ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สร้างแผนภูมิสรุปกลุ่มของคนไทยเชื้อสายอินเดียที่ได้อพยพเข้ามาในประเทศไทย ที่เห็นได้อย่างชัดเจน มีด้วยกัน 3 กลุ่ม คือ กลุ่มชาวทามิรนาดูร์ กลุ่มชาวปัญจาบ และกลุ่มชาวอุตรประเทศ ซึ่งผู้วิจัยได้จำแนกตามแผนภูมิดังนี้

ตารางแผนภูมิที่ 3 กลุ่มต่างๆของคนอินเดียที่เข้ามาอาศัยในประเทศไทย

3. การรับรู้และทัศนคติระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย

3.1 การรับรู้และทัศนคติของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้และทัศนคติของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดียผู้วิจัยได้แบ่งผลการศึกษาออกเป็น 2 ประเด็นคือ

- ผลการศึกษาจากเอกสาร
- ผลการศึกษาจากการสัมภาษณ์

ผลการศึกษาจากเอกสาร

จากการศึกษาเอกสาร ตำราวิชาการ วิทยานิพนธ์ บทความต่างๆ ที่มีการกล่าวถึงคนไทยเชื้อสายอินเดีย พบลักษณะการรับรู้และทัศนคติของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย ผ่านวิธีการบรรยายและการใช้ภาษาต่างๆ ดังนี้

อินทิดา ซาฮีร์(2534) ได้ศึกษาเกี่ยวกับภาพของคนอินเดียที่เข้าสมัยอยุธยาและต้นรัตนโกสินทร์ ระบุว่ากลุ่มของคนอินเดียที่เดินทางเข้ามาในสมัยอยุธยาและต้นรัตนโกสินทร์นั้น มีหลักฐานปรากฏในวรรณคดีต่างๆ และจากภาพที่ปรากฏตามจิตรกรรมฝาผนัง

ภาพของคนอินเดียที่ปรากฏตามจิตรกรรมฝาผนัง

กลุ่มของคนอินเดียที่เดินทางเข้ามาในสมัยอยุธยาและต้นรัตนโกสินทร์นั้น ที่ปรากฏในภาพที่ปรากฏตามจิตรกรรมฝาผนัง ซึ่งภาพของคนอินเดียที่ปรากฏมากที่สุดในจิตรกรรมทั้งในสมัยอยุธยาและต้นรัตนโกสินทร์ คือ พราหมณ์ ช่างเขียนไทยมักเขียนภาพพราหมณ์ที่เป็นคนอินเดีย ให้น้ำตาลผิวพรรณผิดแผกไปจากบุคคลอื่นๆ เช่น นุ่งผ้าขาว คล้องสายธูรา และไว้ผมมวย

กลุ่มคนอินเดียกลุ่มที่สองคือ คนมุสลิม มักเขียนเป็นคนผิวขาว มีหนวดมีเครา โปกผ้าสวมเสื้อแขนยาวที่มีชายยาวคลุมสะโพกหรือคลุมต้นขา สวมกางเกงขาลีบใส่รองเท้าเรียบร้อย

ซึ่งกลุ่มนี้อาจจะหมายถึงทั้งแขกเปอร์เซียในตะวันออกกลาง หรือพวกโมกุลในอินเดียก็ได้ เพราะมีแบบแผนทางวัฒนธรรมคล้ายคลึงกัน

นอกจากทั้งสองกลุ่มแล้ว ยังมีคนอินเดียอีกกลุ่มหนึ่งที่ช่างจะวาดให้มีผิวกายดำ มีหนวดเครา สวมหมวกทรงกะลาครอบ มักปรากฏตัวเป็นชาวเรือ ซึ่งคงหมายถึงคนอินเดียใต้ซึ่งเป็นชาวเรือ ชาวอินเดียที่เป็นชาวเรือนี้ คนไทยเรียกว่า แขกกูลา

สรุปได้ว่า ภาพของคนอินเดียที่ปรากฏมากที่สุดในจิตรกรรมทั้งในสมัยอยุธยาและต้นรัตนโกสินทร์ คือ พราหมณ์ ที่เข้ามาเผยแพร่ศาสนาในไทยสมัยก่อน จากภาพพบว่าช่างเขียนไทยได้เขียนภาพของคนอินเดียที่สะท้อนให้เห็นถึงรูปลักษณะภายนอกของคนอินเดียกลุ่มต่างๆ ที่เข้ามา ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย รูปร่างหน้าตา แต่ไม่ได้พบถึงการบรรยายลักษณะอย่างอื่น

ภาพของคนอินเดียที่ปรากฏในงานวรรณกรรมของไทย

เรื่องราวของคนอินเดียในไทยนอกจากจะศึกษาได้จากจิตรกรรมฝาผนังแล้วยังมีปรากฏอยู่ตามวรรณกรรมต่างๆ ของไทยด้วย ซึ่ง ทวีศักดิ์ เผือกสม(2546) ได้กล่าวถึงจารึกวัดพระเชตุพนในโคลงภาพคนต่างภาษา ซึ่งกล่าวถึงคนต่างภาษา โคลงเหล่านี้จารึกติดไว้ตามผนังเจดีย์สังฆะกัศ ศาลารายรอบวัด ในโคลงภาพคนต่างภาษานี้จะมีภาพของคนชาติต่างๆ ทั้งสิงหล กะเหรี่ยง แอฟริกัน อิตาลีเยน ฯลฯ และในภาพคนต่างภาษานี้ก็มีการกล่าวถึงภาพชาวอินเดียกลุ่มต่างๆ อยู่ด้วย ดังคำบรรยายโคลงภาพดังนี้

ภาพสะกาฉวน

แต่งตนกลนี้	ขนานนาม
ชื่อสะระกาฉวนใจ	เซียวกล้า
ลิ่วแล่นสลูบสาม	เสาจู จรเฮย
วัดแดดดิ่งน้ำฟ้า	เฟื่องดู ๆ
เนาแดนฮินดูดำ	อินเดีย ทวีปแฮ
สพวาดเพรียงเมืองพฐ	ไพร่พร้อม
สมญาสะระกาเซีย	กษัตริ นี้พ่อ
พลชิบฝ่ายบ้องบ้อม	เปี่ยมปิ่นฯ

กลอนบทนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึง กลุ่มของคนอินเดียที่เข้ามาในประเทศไทยสมัยก่อน คือกลุ่ม สะกาฉวน อาศัยอยู่ในอินเดียทวีป ที่เมือง สระกาเซีย กษेत्र มีนิสัยใจกล้าหาญ เชี่ยวชาญในเรื่อง “วัดแดดดิ่งน้ำฟ้า”

ภาพแขกปะถ่าน

แขกชาติปะถ่านเชื้อ	มฤจฉา ทิภูฐิเอย
แต่งอุฐูใส่อานเทียว	เทียวจ้าง
ครางคราครีคระหนา	หนวดน่า กลั้วนา
ดำปมีที่อ้าง	อานโถมฯ
กางเกงอระอย่าเสื่อ	เศวตสี ใส่แฮ
सानเขตรโฆมพัสตรพัน	โพกกล้า
อยู่แดนดินหลี่มี	โดยที่ มากนา
นบสาสันเซ็นเกล้าคล้าย	เทศถือฯ

กลอนบทนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึง กลุ่มแขกปะถ่าน ชอบแต่งอุฐูเทียวรับจ้าง ไว้หนวดครา ดำหนาน่ากลั้ว มีการแต่งกายโดยสวมเสื้อกางเกงสีขาว โพกศีรษะด้วยผ้าขาว “โฆมพัสตร” นับถือ ศาสนานิกายชีอะห์ (เซ็น)

ภาพแขกจุเหลี่ย

นบเซ็นเซ็นสูหนี่พ้อง	ภาษา นั้พ้อ
คือแขกจุเหลี่ยไค	ทวมเนื้อ
ขอดมมโพกพัสตรา	สอาด ชาวแฮ
สอดสนับเพลลาเสื่อล้ำ	เลชลายฯ
อยู่แดนมัทราสมั้ว	มุลมี มากนา
ถนัดรูตนมโคขาย	ค้ำเข้า
บริโภคมักษสาลี	เม็ดหลาก ล่อนแฮ
สมสิ่งกับเข้าเกล้า	คลุกเนย

กลอนบทนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึง กลุ่มแขกเจเลเซีย นับถือศาสนาอิสลามทั้งนิกายชีอะห์ และ สุนนี มีการแต่งกายโดยการโพกศีรษะด้วยผ้าขาว สวมกางเกงใส่เสื้อลาย อาศัยอยู่ในเมืองมัทราส ประกอบอาชีพโดยการรีดนมวัว และกินข้าวสาลีเคล้าเนยคลุกกับข้าวเป็นอาหาร

ภาพฮินดู

วรเทศถ่ายรูปไว้	วานยล น้อยนอ
ชาติแขกหมวดเคราดำ	กลบแก้ม
ภาษาประเลห์กกล	ฮินดู
งามเครื่องแต่งแต้มสอ้าน	โอ้กายฯ
กางเกงมัดหูลื้อ	จีบเอว
ย่าตะหนีดอกกราย	ร่วงรื้อ
เจียรบาดขัดตลัดเลว	ครุยติด น่านา
หมวกปีกขลิบคิ้วบัว	ปักลายฯ

กลอนบทนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึง กลุ่มชาติแขก ที่เรียกว่า ฮินดู คนกลุ่มนี้ชอบไว้หนวดเครา ดำกลบแก้ม แต่งกายสะอาดสะอ้าน สวมกางเกงพ้ามัดหูลื้อ ใส่เสื้อจีบเอวเป็นผ้าย่าตระหนี่ เป็นลายดอก มีผ้าคาดเอวปล่อยชายครุยหน้า ใส่หมวกปีกปักลาย

ภาพพราหมณ์ฮินดู

สฤษฏีรูปฮินดูส่วนพ้อง	พงศ์พราหมณ์
เทวพรมตระกูลสวรรค์	เศกให้
ทรงเศวตพัสดรางาม	มวยขมวด น้อยนอ
เจิมผากโคมัยได้	เลิศพรม ฯ
ถือศีลกินบวชชั้น	สาธยาย เวทแฮ
สบศิวาคมขม	ค้ำเช่า
มางสไปเสพย์หมาย	เมื่อมาด สวรรค์เฮย
ไตรพิธรวดเฝ้ารู้	รอบเรียน ฯ

กลอนบทนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึง กลุ่มพราหมณ์ฮินดู ซึ่งก็คือ ฮินดูวรรณะพราหมณ์ อันเป็นตระกูลที่พรหม “เศก” ขึ้น แต่งกายโดยสวมเสื้อผ้าสีขาว เก๋ล้มวยผม เจิมหน้าผาก มีการถือศีลกินบวช สวดมนต์บูชาพระศิวะทุกค่ำเช้า ไม่กินเนื้อสัตว์ เล่าเรียนรอบรู้ไตรเพท

ภาพพราหมณ์รามเสศร์

รามเสศร์หุตชาติเชื้อ	รามรัฐ
สมศิปาคมเพียร	เพียบรู้
ทวาทศพิริยัช	ชูเวท กิติ
อาจผูกอาจแก้กู่	เก่งมนตร์ ๗
นุ่งเชิงพื้นเศวตไว้	มวยผม
เจวียงสูตรสอดดกณฑล	ก่องแก้ว
เสื่อครุยใส่เสงี่ยมสม	รับร่าง ชีพอ
เพื่อเสดาะเคราะห์ร้ายแผ้ว	ผ่อนคลายฯ

กลอนบทนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึง กลุ่มพราหมณ์รามเสศร์ เป็นพวกชาติเชื้อรามรัฐ นับถือพระศิวะ ชำนาญในทวาทศพิริยัช ชูเวท และเก่งในทางเวทมนตร์ แต่งกายโดยการนุ่งผ้าขาวมีเชิง เก๋ล้มมวยผม สวมสายธูรา ใส่ตุ้มหู สวมเสื่อครุย คอยทำหน้าที่เสดาะเคราะห์ร้าย

สรุปได้ว่าจากบทกลอนในวรรณกรรมที่ได้ยกตัวอย่างมานั้น เห็นได้ว่ามีการกล่าวถึงคนอินเดียกลุ่มต่างๆ ที่เดินทางเข้ามาสู่ประเทศไทย และเข้ามาสัมพันธ์กับบุคคลต่างๆ ในสังคมไทย ตั้งแต่อดีตมาแล้ว และยังมีการบรรยายเกี่ยวกับรูปลักษณะภายนอก การแต่งกายของคนอินเดียกลุ่มต่างๆ สมัยก่อนว่ามีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป

ภาพของคนอินเดียที่ปรากฏจากเว็บไซต์

อย่างไรก็ตาม จากการค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้และทัศนคติของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย จากตำราวิชาการนั้น พบเป็นส่วนน้อย ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมโดยการรวบรวมข้อมูลมาจากเว็บไซต์ต่างๆ ที่ได้มีการโพสต์หัวข้อเกี่ยวกับคนไทยเชื้อสายอินเดีย หรือที่คนไทยส่วนใหญ่ เรียกว่า แยก ซึ่งหัวข้อที่พบส่วนใหญ่ผู้เขียนจะเล่าจากประสบการณ์จริงที่ตนเองได้

ประสบกับคนไทยเชื้อสายอินเดีย และมีผู้คนที่ได้เข้ามาอ่านมีการแสดงความคิดเห็นและมีการวิจารณ์ในหลายแง่มุม ซึ่งเว็บไซต์ที่ผู้วิจัยได้พบ มีดังนี้

<http://www.pantip.com/cafe/woman/topic/Q7678846/Q7678846.html>

จากเว็บไซต์นี้ ผู้เขียนคือคุณ nan-pantip ได้ตั้งชื่อเรื่องว่า “เดือนภัย : แหกดูดวง” ซึ่งคุณแนนได้เล่าประสบการณ์ของตนเองจากการที่ได้เจอ คนไทยเชื้อสายอินเดีย เข้ามาในที่ทำงาน เพื่อที่จะดูดวงให้ แต่คุณแนนไม่หลงเชื่อ เพราะคิดว่าเป็นพวกมิจฉาชีพ มาหลอกเอาเงิน คุณแนนได้บรรยายถึงลักษณะท่าทางของคนไทยเชื้อสายอินเดียคนนี้อ้างว่าเป็นหมอดูว่า

“...มีแขก สูงใหญ่ หนวดเคราหนา เข้ามาที่ Office เรา ใส่เสื้อเชิ้ตแขนสั้น กางเกงขาวสีดำ มากันสองคนเข้ามาถึงก็บอกว่า "ดูดวงมายครับ" (พูดไม่ค่อยชัด) แล้วก็ไม่วั้นจังหวะให้ตอบหรืออะไร มองหน้าพี่ร่วมงานเรา แล้วบอกว่า "เงินเยอะ มีเท่าไร ใช้หมด หน้าใหญ่ แต่ตั้งค์ไม่มี" แล้วก็หันมาทางเราแล้วบอกว่า "คนนี้ได้แฟนหล่อ มีคนชอบเยอะ แต่ไม่ชอบ ชอบคนเดียว" (ในใจเราคิดว่า อยากรู้ว่าแขกพวกนี้เค้าจะมารูปแบบไหนนะ เพราะนั่งทำงานอยู่ไม่ว่าจะเป็น โครงการไหนก็ต้องมีเข้ามาดูดวง จะเป็นวิชาชีพ หรือมิชชาชีพ กันแน่) เลยถามเค้าไปว่า "ถ้าดู ต้องเสียเงินเท่าไรคะ" เค้าหันมาแล้วบอก "99บาท" แล้วก็ยื่น เป็นเหมือนแผ่นพับสีแดงขนาดเท่าซองจดหมาย ให้เราหยิบเงินแล้วเอามือวางลงไปโน้น(ให้ 100.- ไม่ทอนด้วยนะ)..."

(NAN-PANTIP เขียนเมื่อวันที่ 29 มีนาคม 2552)

สาเหตุที่คุณแนนมาเล่าเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ถ้าผู้อ่านเจอคนอินเดียที่มาดูดวงให้ตามสถานที่ทำงานจะได้ไม่หลงเชื่อ และไม่ควรดูในที่ลับตาคน แบบที่คนอินเดียบอกตั้งแต่แรก คุณแนนเล่าว่าคงจะเป็นลักษณะของการข่มขู่ให้ทำตามคำพูด หรือบางคนที่เคยมีเหตุการณ์ ตามคำทำนายของคนอินเดีย เช่น ทำแท้งมา หรือตอนนี้กำลังอยากได้บ้าน ตอนนี้อาจกำลังอยากได้รถเกิดหลงเชื่อว่าทายถูกขึ้นมาอาจจะให้เงินคนอินเดียก็เป็นได้

นอกจากนี้ยังมีผู้ที่ได้เข้ามาอ่านเรื่องของคุณแนน และได้มีการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคนไทยเชื้อสายอินเดียไว้มากมาย ผู้วิจัยจึงยกตัวอย่างดังนี้

ความคิดเห็นที่ 1

“แซก นากั้วจริงๆ นะครับ” จากคุณ : Wanna be a Prince...ss*

ความคิดเห็นที่ 3

“อย่างที่เค้าบอกว่าเจอกับเจอแซก..เลือกดีไรก่อนดีตอนนี้รู้แล้ว

เราว่าปล่อยไปกั๊ดแซกดีไหมเนี่ย

ที่นี้เมืองไทยน้ำไม่ใช้บ้านคุณ (ออกแนวแค้นแทน.)” จากคุณ : ปลาทูนึ่ง

ความคิดเห็นที่ 23

“แฟนเราตอนนี้ไปทำงานที่อินเดียแบบไปๆมาๆนะ

เค้าบอกว่าเกลียดแซก

บอกกลับมาไทยเมื่อไหร่จะบอกตำรวจจับส่งกลับประเทศให้หมด

เพราะคนที่นี่เขาแต่ได้และกั๊ดโกงเค้าว่าจ้าง” จากคุณ : ZNIECE

<http://sovoboys.blogspot.com>

จากเว็บไซต์นี้ผู้เขียนคือ iHut@Sovoboys ได้ตั้งชื่อเรื่องว่า “ทำไมต้องเด็กแซกผิวดำ” ซึ่งผู้เขียนได้เล่าถึงเหตุการณ์ที่ได้ไปนั่งทานอาหารที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งกับเพื่อน และได้มีพวกเด็กไทยเชื้อสายอินเดียมาขายของกับผู้ที่กำลังรับประทานอาหารอยู่ ผู้เขียนได้ตั้งข้อสังเกตว่า ทำไมเด็กที่มาขายของ ต้องเป็นเด็กไทยเชื้อสายอินเดียที่มีผิวดำ และผู้เขียนมีความคิดว่า การที่มีเด็กมาขายของกับลูกค้า นั้น เป็นการทำธุรกิจอย่างหนึ่งหรือไม่ ซึ่งผู้เขียนได้แสดงความคิดเห็นดังนี้

“...ผมมานั่งคิดหาคำตอบเรื่อง "เด็กเร่ขายของ" ที่มีเกสรร้านหมูกระทะ ว่ามันคืออาชีพสุจริตทั่วไปที่เด็กกตัญญูกลุ่มหนึ่งช่วยเหลือเลี้ยงครอบครัว มันคืออาชีพสุจริตรายได้งาม ที่กลุ่มคนบางกลุ่มพยายามหากินกับเด็ก หรือมันคือ "อะไร" กันแน่?

...ผมตั้งข้อสังเกต อย่างหนึ่งจากประสบการณ์การกินหมูกระทะมา

หลายร้านและพบเจอกลุ่มเด็กพวกนี้มานักต่อนัก **เด็กพวกนี้มักจะมี**

ใบหน้าผิพรรณ สำเนียง คำพูดฯลฯที่ออกไปทาง "แซกผิวดำ"

จนไม่มีแว้วว่ามีบรรพบุรุษเชื้อไทยแม้แต่น้อย...”

(iHut@Sovoboys เขียนเมื่อวันที่ 4 มีนาคม 2550)

มีผู้ที่ได้เข้ามาอ่านและได้แสดงความคิดเห็นว่า

“เราโดนมากับตัวแล้วเหมือนกัน ไปกินหมูกระทะกับน้องแฉ่ **เด็กแขกดำ** มาขายกุหลาบ มันบอกซื้อให้แฟนพี่ 1 ดอก เราบอกว่าไม่ใช่แฟน ไม่ซื้อ **มันตื้อนานมาก**เกือบ 10 นาที คนดูเราเกือบทุกโต๊ะ เพราะเราไม่ซื้อ แล้วมันก็มากำมือมาฟาดที่แขนเราที่หนึ่ง แล้ววิ่งหนีไป **เคืองมากเลย**” (kob)

จากการศึกษาเอกสารต่างๆข้างต้น ผู้วิจัยสามารถตั้งข้อสังเกตได้ว่า หากเป็นวิทยานิพนธ์หรือหนังสือที่กล่าวถึงภาพหรือลักษณะของคนไทยเชื้อสายอินเดีย จะกล่าวถึงการรับรู้ของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดียในแง่บวก เช่น กล่าวถึงลักษณะการแต่งกาย การประกอบอาชีพ ซึ่งส่วนใหญ่จะกล่าวถึงรูปลักษณ์ภายนอกของคนไทยเชื้อสายอินเดียว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร ในขณะที่ข้อมูลที่ค้นพบจากเว็บไซต์นั้น มีการแสดงความคิดเห็นไปในแง่ลบมากกว่า เช่น มีการใช้คำไม่สุภาพ โดยเน้นภาพหรือรูปลักษณ์ภายนอกของคนไทยเชื้อสายอินเดีย เช่น เด็กแขกดำ เป็นต้น

ผลการศึกษาจากการสัมภาษณ์

จากการรวบรวมข้อมูลการสัมภาษณ์นั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลจากคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดียจากการสัมภาษณ์เชิงลึก จากตัวแทนของกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 22 คน ดังนี้

- 1 กลุ่มนักวิชาการที่มีความรู้หรือประสบการณ์โดยตรงเกี่ยวกับประเทศอินเดีย และวัฒนธรรมอินเดีย 2 คน
- 2 กลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดียกลุ่มต่างๆ ในสังคมไทย 10 คน
- 3 กลุ่มคนไทยที่มีโอกาสสื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์กับคนอินเดีย 10 คน

ผู้วิจัยสามารถสรุปลักษณะการรับรู้และทัศนคติของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดียในด้านต่างๆ ได้ดังนี้

การรับรู้และทัศนคติของคนไทยและสิ่งที่มีผลต่อการรับรู้และการเกิดทัศนคติ

จากการสัมภาษณ์กลุ่มนักวิชาการที่มีความรู้หรือประสบการณ์โดยตรงเกี่ยวกับ ประเทศอินเดียและวัฒนธรรมอินเดีย ให้ความคิดเห็นว่า ลักษณะการรับรู้และทัศนคติของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดียนั้น คนไทยส่วนใหญ่จะมีการรับรู้และทัศนคติต่อคนไทยเชื้อสายอินเดียในแง่ลบ เนื่องจากว่าคนไทยจะมองคนไทยเชื้อสายอินเดียแค่ผิวเผิน ไม่ได้มีความรู้จักอย่างใกล้ชิดนัก อีกทั้งคนไทยส่วนใหญ่จะไม่ค่อยทราบว่าคนไทยเชื้อสายอินเดียมีการแบ่งแยกเป็นกี่กลุ่ม ทำให้เกิดการมองแบบเหมารวม ว่าคนไทยเชื้อสายอินเดียเป็นพวกเดียวกันหมด

“โดยทั่วไปคนไทยแยกแยะคนอินเดีย ไม่ค่อยออก ส่วนมากจะแยกชาวสิกข์กับชาวอินเดียทั่วไป ชาวสิกข์จะ**โปกหนัว** สังเกตได้ง่ายกว่า จึงทำให้แยกออกยากว่าเป็นคนอินเดียกลุ่มไหน บางคนศรีลังกาคนไทยก็คิดว่าเป็นคนอินเดีย”

(อาจารย์คมกฤษ ชูยเติง, สัมภาษณ์, 1 มีนาคม 2552)

“...คนไทยมีการรับรู้เกี่ยวกับคนไทยเชื้อสายอินเดียว่า เป็นคนค่อนข้าง**ซีเหินยว** **เอาเปรียบคนไทย** เนื่องจากว่า สมัยก่อนคนอินเดียจะทำอาชีพเก็บดอกเบ๊ย ซึ่งคนไทยมองว่าเป็นอาชีพจากความลำบากของคนอื่น เป็นอาชีพที่ไม่เหมาะสม และการแต่งกายของคนอินเดียไม่ค่อย**สุภาพ** **มิกลิ้นตัว** **ไม่สะอาดสะอาด** จึงทำให้คนไทยสมัยก่อนจะชอบสอนเด็กๆที่ชนว่าถ้าชนไม่เชื่อฟังเดี๋ยวจะบอกให้แขกจับไปนะ**ทำให้เด็กกลัว** **เกิดความรู้สึกไม่ชอบ ไม่กล้าเข้าใกล้**”

(อาจารย์อรุณ เจตติย์, สัมภาษณ์, 23 กุมภาพันธ์ 2552)

นอกจากนี้อาจารย์คมกฤษ ยังเพิ่มเติมว่า

“...คนไทยเชื้อสายอินเดียในเมืองไทยส่วนใหญ่มีความจริงใจ เราอาจจะรู้สึกเวลาค้าขายคนอินเดียจะเจ้าเล่ห์ แต่จะ**เจ้าเล่ห์**แบบจริงใจ และคนอินเดียจะมีความเคร่งครัดในศาสนาสูง **เคร่งครัดชีวิตยึดมั่นในวัฒนธรรมตนเองสูง...**”

(อาจารย์คมกฤษ ชูยเติง, สัมภาษณ์, 1 มีนาคม 2552)

การสัมภาษณ์กลุ่มคนไทย

จากการรวบรวมข้อมูลการสัมภาษณ์นั้น สามารถสรุปสิ่งที่มีผลต่อการรับรู้และทัศนคติของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย คือ การรับรู้และทัศนคติของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดียส่วนใหญ่จากการสัมภาษณ์คนไทยจำนวน 10 คน พบว่าร้อยละ 70 จะมีการรับรู้และทัศนคติในแง่ลบ โดยการรับรู้ของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดียที่พบมากที่สุดคือ การดูจากรูปลักษณะภายนอก เช่น รูปร่างหน้าตา การแต่งกาย การมีหนวดเครา เป็นต้น และในการสัมภาษณ์คนไทยส่วนใหญ่ นั้น เป็นที่น่าสังเกตว่า เวลาคนไทยพูดถึงคนไทยเชื้อสายอินเดีย มักจะใช้คำเรียกแทนคนไทยเชื้อสายอินเดียว่า คนอินเดีย หรือ แขก แทน

นอกจากนี้จากการสัมภาษณ์กลุ่มคนไทยที่มีโอกาสสื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์กับคนอินเดีย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า ก่อนที่จะได้มารู้จักหรือทำงานร่วมกับคนไทยเชื้อสายอินเดียนั้น มีความรู้สึกกลัว ไม่กล้าสนทนาด้วย เนื่องจากคนไทยเชื้อสายอินเดียบางคนหน้าตาคนอินเดียบางคนสกปรก มีกลิ่นตัวแรง แต่งกายไม่สุภาพ และคนไทยเชื้อสายอินเดียบางคน มีนิสัยเห็นแก่ประโยชน์ตนเอง

“...รู้ว่าคุณนั้นเป็นคนอินเดียหรือไม่ ก็ดูจากหน้าตา ผิวพรรณ
หน้าตาคนอินเดีย ก็จะออกคมๆ ตาโตๆ...”

(คุณนงค์, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2552)

“...เวลานึกถึงคนอินเดีย ก็จะนึกถึงหน้าตาเป็นอันดับแรก และ
ดูจากการแต่งกาย ผู้ชายบางคนก็จะโปกหัว ผู้หญิงก็จะใส่ชุด紗หรี
แตกต่างกันไป...”

(คุณนง, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2552)

“มองคนอินเดีย ตอนเด็กๆไม่เข้าใจวัฒนธรรมอินเดียเลย
เข้าใจว่าคนอินเดียหรือ แขก ทำอาชีพบางอย่าง คือ ขายถั่ว ขายโรตี่
และเป็นคนผิวดำ”

(คุณนงค์, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2552)

“...คนไทยเชื้อสายอินเดียที่ทำงานในองค์กรอินเดียมีความยึดมั่นในความเป็นอินเดียสูงมาก คนอินเดียจะมองคนญี่ปุ่น และจีน เป็นเพื่อนผู้มีฐานะเท่าเทียมกันกับตนส่วนคนชาติอื่นๆในเอเชียด้วยกันคนอินเดียจะมองว่าด้อยกว่าตน โดยเฉพาะคนไทย ชาวอินเดียจะมองว่าคนไทยเป็นลูกไล่ การให้เกียรติคนอื่นและความเป็นสุภาพบุรุษ มีความเกรงอกเกรงใจผู้อื่นของคนอินเดีย จึงมีน้อยมากในสายตาคนไทย จึงมองคนอินเดียว่าเป็นแขก และแขกคือ พวกที่มีนิสัยเห็นแก่ตัว เอาแต่ได้...”

(คุณจอย, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2552)

“ก่อนหน้าที่จะทำงานกับคนอินเดีย มีความคิดว่าคนอินเดียสกปรก เหม็น น่ากลัว ไม่กล้าเข้าใกล้ เพราะเคยเดินผ่าน”

(คุณนก, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2552)

“...ตอนเด็กๆ ไม่ชอบคนแขกเลย เพราะเวลาเดินผ่านแล้ว มีกลิ่นตัวแรงมาก โดยเฉพาะพวกอับปางชายตัว และก็จะ หน้าตาน่ากลัว...”

(คุณบัว, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2552)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มคนไทยสามารถสรุปผลได้ว่า คนไทยส่วนใหญ่รับรู้ “ความเป็นเชื้อชาติอินเดีย” จากรูปลักษณะภายนอก คือ หน้าตา หนวดเครา และการแต่งกาย มากที่สุด รองลงมาคือ สำเนียงภาษา โดยส่วนใหญ่รับรู้ความเป็นเชื้อสายอินเดียจากการโพศิระชะแต่ไม่สามารถบอกความแตกต่างของชนชาติอินเดียกลุ่มต่างๆได้ นอกจากนี้ คนไทยที่ไม่เคยมีปฏิสัมพันธ์กับคนไทยเชื้อสายอินเดียมักมีทัศนคติแง่ลบมากกว่าคนไทยที่เคยมีปฏิสัมพันธ์กับคนไทยเชื้อสายอินเดีย

การสัมภาษณ์กลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดีย

จากการสัมภาษณ์คนไทยเชื้อสายอินเดีย เป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดีย ส่วนใหญ่ กลับมีการรับรู้และทัศนคติต่อคนไทยในแง่บวกต่อคนไทย โดยส่วนมากให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับคนไทยว่า คนไทยเป็นคนที่มีความใจดี เป็นเพื่อนร่วมงานที่ดี มีน้ำใจ และถ้ามีกิจกรรมอะไรที่ต้องร่วมกัน ก็สามารถทำร่วมกันได้ดี ไม่มีปัญหา

“...คนอินเดียเข้าใจดีว่าคนไทยรับวัฒนธรรมของอินเดียมา

ภาพพจน์คนไทย มีความนุ่มนวลอ่อนช้อย คนไทยมีความซื่อสัตย์”

(คุณราตรี, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2552)

“...ทำงานร่วมกับคนไทยได้ เคยมีเพื่อนคนไทย ประทับใจคนไทย

มีระเบียบเรียบร้อยดี เป็นมิตร ไม่มีที่ลำบากใจ...”

(คุณคามิล, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2552)

“...ตั้งแต่โตมาก็จะซึมซับวัฒนธรรมไทยไปด้วย คนไทยมีน้ำใจ

ที่เป็นคนลึกลับ ในที่การทำงานไม่มีการแบ่งวรรณะ ในเรื่องส่วนตัว

ไม่เกี่ยวข้องว่าจะนับถืออะไร ไม่ว่าจะอยู่บริษัทไหนก็แล้วแต่

เพราะถ้าแยกก็จะทำงานร่วมกันไม่ได้...”

(คุณมานิต, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2552)

“...ที่โตและเกิดที่เมืองไทย เรียนหนังสือที่นี้ตั้งแต่เด็ก

ดังนั้นจึงมีเพื่อนคนไทยที่รู้จักบ้าง สมัยนี้คนไทยกับคนอินเดียเป็น

เพื่อนสนิทกันเยอะ เห็นได้จาก บางที่เราเดินไปตามท้องถนน

เราก็จะเห็นในกลุ่มคนไทยอาจจะมีคนอินเดียอยู่ในนั้นด้วย หรือ

กลุ่มคนอินเดียก็มีคนไทยอยู่ในกลุ่มด้วย...”

(คุณอนันต์, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2552)

นอกจากนี้ผลการสัมภาษณ์ของนักวิชาการได้ให้ความคิดเห็นว่าตรงกันว่า คนไทยเชื้อสายอินเดียพยายามที่จะเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ กับคนไทย ไม่ว่าจะเป็นพิธีทางศาสนา การทำประโยชน์เพื่อสังคม เป็นต้น

"...คนอินเดียมองว่าคนไทยนิสัยดี เวลาคนอินเดียทำพิธีทางศาสนา คำจะทิ้งที่คนไทยมีศรัทธาในศาสนา มาก และมองคนไทย คุยง่าย เล่ห์เหลี่ยมไม่มาก ขณะเดียวกันคนไทยเชื้อสายอินเดียมองว่า ทำไมคนไทยมองพวกเค้าเพียงผิวเผิน ซึ่งมองจากภายนอกเห็นเค้า มาไหนไปไหนเฉยๆ มองพวกเค้าจากการรับประทานอาหาร หรือ กลิ่นกายเท่านั้น ไม่ได้รู้จักอย่างใกล้ชิด ซึ่งคนไทยเชื้อสายอินเดีย อยากให้คนไทยรู้จักพวกเค้ามากขึ้น..."

(อาจารย์คมกฤช อู่เต็กเค่ง, สัมภาษณ์, 1 มีนาคม 2552)

"...คนอินเดียมีความเข้าใจในวัฒนธรรมของคนไทยพอสมควร ซึ่งส่งผลต่อการวางตัวของคนอินเดียต่อคนไทย คนอินเดียจะให้เกียรติคนไทยมาก เพราะคนอินเดียมองว่าคนไทยจิตใจดี พุดง่าย เข้าใจง่าย ฟังพาได้ ไว้วางใจได้ มองว่าคนไทยให้ประโยชน์ง่ายที่สุด โกรธง่ายหายเร็ว ใจดี ชักจูงง่าย มองแง่บวกมากกว่า"

(อาจารย์อรุณ เจตติย์, สัมภาษณ์, 23 กุมภาพันธ์ 2552)

"...คนอินเดียบางคนจะเข้าใจคนไทยแตกต่างกันบ้าง คนที่เข้ามาใหม่ๆ จะไม่ค่อยไม่เข้าใจวัฒนธรรมของคนไทย แต่ที่อยู่เมืองไทยนานแล้ว คำได้เห็นประเพณีของเราจะเข้าใจแล้วเค้าจะเชื่อมโยงของเค้า เค้าแสดงความเคารพในสิ่งที่คนไทยเคารพ เช่น คนไทยนับถือพระสงฆ์...
...คนอินเดียมีกิจกรรมทำร่วมกับคนไทยหลายอย่าง ซึ่งคนอินเดียพยายามมากที่จะเข้าร่วมองค์กรต่างๆกับคนไทยเช่นสมาคมต่างๆ เช่น วัดเทพมณเฑียร มีการทอดกฐินหลวงปีละครั้ง เค้าไม่อยากแปลกแยกกับคนไทย เค้ารู้สึกเป็นหนี้บุญคุณเมืองไทย ประเทศไทยให้โอกาสเค้าเยอะคนอินเดียจะเคารพและรักในหลวงมาก เราอาจจะเห็นได้จาก มีรูปในหลวงในทิวสถานของคนอินเดียด้วย"

(อาจารย์คมกฤช อู่เต็กเค่ง, สัมภาษณ์, 1 มีนาคม 2552)

จากการศึกษาเอกสารบทความเรื่อง “ส่งเสริมสันถวไมตรีไทย-ภารต” ในหนังสือ วัฒนธรรมสัมพันธ์ไทย-อินเดีย ของ กรุณา-เรืองอุไร กุศลาสัย(2543) ซึ่ง บัณฑิตรชุนาถ ศรมา ได้มีการแสดงปาฐกถาในที่ประชุมของประเทศอินเดีย เกี่ยวกับชาวภารตในประเทศไทยมีความสัมพันธ์กับรัฐบาลและประชาชนคนไทยอย่างไร และความรู้สึกของคนไทยที่มีต่อชาวภารต ผู้วิจัยพบว่า มีความสอดคล้องกับคำสัมภาษณ์ของนักวิชาการ

ท่านบัณฑิตรชุนาถได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า

“ชาวภารตมีสัมพันธ์ไมตรีอันดียิ่งทั้งกับรัฐบาลและปวงชนชาวไทยทั้งมวล เราชาวภารตในประเทศไทยให้ความร่วมมือร่วมกับชาวไทยในทุกๆ โอกาส และชาวไทยก็ได้แสดงน้ำใจ ต่อเรา เช่นเดียวกันในงานพิธีต่างๆ เช่น งานฉลองวันเกิดของท่านมหาตมาคานธี วันเกิดของ ศรีเนห์รู งานวันวิสาขบูชา ฯลฯ เราก็ได้รับความร่วมมือและร่วมใจจากมิตรสหายชาวไทยเป็นอย่างดี งานต่างๆ ดังกล่าวนี้ ทางอาศรมไทย-ภารต จัดขึ้นเป็นประจำทุกปี และเชิญ บุคคลสำคัญๆ ของประเทศไทยมาเป็นประธานในพิธีเสมอมา เช่น ในงานวันเกิดของท่านมหาตมาคานธีนั้น ข้าพเจ้าได้เชิญเสด็จ กรมหมื่นพิทยลาภพฤฒิยากร มาทรงเป็นประธาน บางครั้งก็ได้เชิญเสด็จ กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ รองนายกรัฐมนตรี และบุคคลสำคัญอื่นๆ มาเป็นประธานในพิธีเสมอมา เมื่อสองปีก่อนข้าพเจ้าได้เชิญ ฯพณฯ จอมพลถนอม กิตติขจร มาเป็นประธานในพิธีฉลองวันเกิดของท่านมหาตมาคานธี ซึ่งขณะนั้นท่านได้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของประเทศไทยอยู่ แม้ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศของไทยในสมัยต่างๆ ก็ได้ให้เกียรติมาเป็นประธานอยู่หลายครั้ง เนื่องจากชาวภารตซึ่งอาศัยอยู่ในประเทศไทยนั้นไม่สนใจในเรื่องทางการเมือง และมีจิตใจอันบริสุทธิ์แสดงออกแต่เจตนาที่จะให้ประเทศไทยได้มีแต่ความเจริญก้าวหน้าและพ้นจากภัยพิบัติทั้งปวง ดังนั้นประชาชนคนไทยจึงมีความเข้าใจเราไปในทางที่ดีเสมอ”

ดังนั้นจากผลการวิจัย สามารถสรุปได้ว่า คนไทยเชื้อสายอินเดียส่วนใหญ่ มีมุมมองต่อคนไทยในแง่บวก คนไทยเชื้อสายอินเดียมองคนไทยว่า คนไทยเป็นคนมีจิตใจดี ฟังพาได้ ใจกว้างใจได้ มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีน้ำใจต่อเพื่อนร่วมงาน การทำงานคนไทยเชื้อสายอินเดียจะไม่มี การแบ่งชนชั้นวรรณะ เพราะคนไทยเชื้อสายอินเดียถือว่าทุกคนเท่าเทียมกันหมด สามารถทำงานร่วมกันได้ดี

3.2 มุมมองที่ก่อให้เกิดการรับรู้และทัศนคติของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย

จากผลการสัมภาษณ์คนไทย 10 คน พบว่า มุมมองที่ก่อให้เกิดทัศนคติและการรับรู้ของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย สามารถสรุปได้ดังนี้

1. สมัยก่อนเด็กถูกปลูกฝัง คำว่า แขก ผู้ใหญ่จะหลอกเด็กที่ชวนว่า “ถ้าดีอ จะให้แวกมาจับไปนะ” เด็กจึงกลัว คิดว่าแวกเป็นคนน่ากลัวไป
2. อาชีพของคนไทยเชื้อสายอินเดียที่เข้ามาในกรุงเทพฯ ช่วงแรก จะประกอบอาชีพโดยการทวงหนี้ เก็บดอกเบี้ยย ทำให้คนไทยไม่ชอบเพราะเห็นว่าเป็นอาชีพจากความลำบากของคนอื่น
3. คนไทยเชื้อสายอินเดียไม่ค่อยรักษาสุขภาพ มีกลิ่นตัวแรง ไม่ค่อยชอบอาบน้ำ และแต่งกายไม่ค่อยสุภาพ ไม่สะอาดสะอ้าน
4. คนอินเดียเป็นชาติที่แข่งขันกันตลอดเวลา ไม่ว่าจะป็นทั้งภายในหรือภายนอกกลุ่ม ทำให้คนภายนอกมองว่า คนอินเดียเอาัดเอาเปรียบ เห็นแก่ประโยชน์ตนเอง

จากการสัมภาษณ์กลุ่มคนไทย 8 ราย พบว่า มีการรับรู้เกี่ยวกับคนไทยเชื้อสายอินเดียว่าเป็นคนกลุ่มหนึ่งในสังคมไทยที่มีลักษณะนิสัยเห็นแก่ตัว เอาเปรียบผู้อื่นจากการประกอบอาชีพโดยการทวงหนี้ และจากบุคลิกลักษณะ รูปร่างหน้าตาของคนไทยเชื้อสายอินเดียส่วนใหญ่ มีหน้าตาคมเข้ม หน้าดู จึงทำให้คนไทยไม่กล้าเข้าใกล้และไม่กล้าที่จะสนทนาด้วย ซึ่งสอดคล้องกับคำสัมภาษณ์ของนักวิชาการ ดังนี้

อาจารย์อรุณ เจตติย์ ได้ให้ความคิดเห็นว่า

“...สมัยก่อนคนอินเดียจะทำอาชีพเก็บดอกเบ็ญ ซึ่งคนไทยมองว่าเป็นอาชีพจากความลำบากของคนอื่น เป็นอาชีพที่ไม่เหมาะสม และการแต่งกายของคนอินเดียไม่ค่อยสุภาพ มีกลิ่นตัว ไม่สะอาดสะอาด จึงทำให้คนไทยสมัยก่อน จะชอบสอนเด็กๆ ที่ชนว่า ถ้าชนไม่เชื่อฟัง เดี่ยวจะบอกให้แขกจับไปนะ ทำให้เด็กกลัว เกิดความรู้สึกไม่ชอบ ไม่กล้าเข้าใกล้ ทำให้คนไทยส่วนใหญ่เกิดการรับรู้และมีทัศนคติในแง่ลบต่อคนไทยเชื้อสายอินเดียทั่วไป”

(อาจารย์อรุณ เจตติย์, สัมภาษณ์, 23 กุมภาพันธ์ 2552)

อาจารย์คมกฤษ ชูยเติงค์ ให้ความคิดเห็นว่า

“...คนไทยมองคนอินเดียแค่มิวเดิน ไม่ได้สัมผัสเชิงลึก ไม่ได้คุยกัน เกิดจากปัญหาภาษา เราควรเรียนรู้วิถีชีวิตของคนอินเดียอย่างเข้าใจ เราไม่ได้ศึกษาวิถีชีวิตเค้า ไม่ได้ศึกษาประวัติศาสตร์ เราควรศึกษาศาสนา วิถีคิดของคนอินเดีย ใช้เวลาในการรู้จักเค้าให้มากขึ้น...”

(อาจารย์คมกฤษ ชูยเติงค์, สัมภาษณ์, 1 มีนาคม 2552)

3.3 การใช้ภาษาเรียกคนไทยเชื้อสายอินเดีย

เมื่อคนอินเดียได้เข้ามาอาศัยในเมืองไทยมากขึ้น คนไทยส่วนใหญ่นิยมเรียก คนไทยเชื้อสายอินเดีย ว่า แขก หรือ อาบัง ซึ่งจากการสัมภาษณ์นักวิชาการได้ให้ความคิดเห็นว่า

...คำว่า แขก คนไทยส่วนใหญ่เข้าใจผิดคิดว่า ใช้เป็นคำเรียกแทนคนอินเดียทั้งหมด ซึ่งไม่ถูกต้อง ควรจะพูดโดยใช้เรียกอย่างชัดเจน เช่น แขกอินเดีย แขกอิหร่าน แขกมลายู เป็นต้น ถ้าจะใช้คำเรียกคนอินเดียนั้น อาจจะใช้คำว่า ภารตะ ซึ่งหมายถึง คนอินเดียก็ได้ จะสังเกตว่า คนไทยจะใช้คำว่า แขก ผิด เพราะว่า แขกทั้งหมดไม่ใช่คนอินเดีย อินเดียเป็นส่วนหนึ่งของ แขก...”

(อาจารย์อรุณ เจตติย์, สัมภาษณ์, 23 กุมภาพันธ์ 2552)

อย่างไรก็ตาม ในการศึกษาครั้งนี้ คำว่า แยก ไม่ได้หมายความรวมถึง คนไทยเชื้อสายอินเดียเพียงชาติเดียว ดังที่ สราญมิตร ประชาญสิทธิ์ ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการและสารสนเทศศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวร จ.พิษณุโลก ได้ทำการวิจัย เรื่อง “แยก : นัยความหมายของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว” ซึ่งผู้วิจัยได้ค้นพบข้อมูลในเว็บไซต์ www.mis.nu.ac.th ได้ให้คำอธิบาย คำว่า แยก ไว้ว่า

แยก (khaek) : (ลูกคำ) บุคคลที่สำคัญที่สุดที่มาเยือนเราในสถานที่นี้ เขาไม่ได้มาพึ่งเราต่างหากที่จำเป็นต้องพึ่งเขา เขาไม่ได้มารับรองการทำงานของเราหากแต่การรับใช้เขา คือวัตถุประสงค์ในงานของเรา เขาไม่ใช่คนอื่น แต่เขาเป็นส่วนหนึ่งของธุรกิจทีเดียว ในการรับใช้เขา เราไม่ได้ช่วยเหลืออะไรเขาเลย เขาต่างหากเป็นฝ่ายช่วยเหลือเราโดยให้โอกาสแก่เราที่จะรับใช้เขา

นอกจากนี้ คำว่า แยก ยังมีนัยความหมายได้ 3 ลักษณะ คือ

1. **แยกบ้านแยกเมือง** หมายถึง พระราชอาคันตุกะ และ อาคันตุกะ อันมีความหมายรวมถึง ประมุขของประเทศ และประมุขของรัฐต่าง ๆ ทั้งที่เป็นพระมหากษัตริย์ สมเด็จพระราชินี รวมทั้งประธานาธิบดี และนายกรัฐมนตรีของประเทศต่าง ๆ โดยนัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยตรงในเรื่องของการสร้างสัมพันธภาพ มิตรภาพให้แกกัน ในเชิงอุดมคติของการเดินทางมาเยี่ยมมาเยือนที่มีผลต่อความสำคัญทางสังคมในการทำความเข้าใจอันดีระหว่างประชาชนทั้งสองประเทศและเกิดความเชื่อมโยงโลกทั้งโลกเข้าไว้ด้วยกัน ด้วยเหตุผลทางรัฐศาสตร์ อันมีผลต่อการท่องเที่ยวตามมา เช่น การเสด็จเยือนประเทศไทยของสมเด็จพระราชาธิบดีและสมเด็จพระราชินีแห่งสวีเดนหลายปีติดต่อกันในฐานะพระราชอาคันตุกะของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว หลังเหตุการณ์สึนามิ อันมีผลโดยตรงต่อนักท่องเที่ยวชาวสวีเดนในการมาเยือนประเทศไทย หลังจากการสูญเสียจากเหตุการณ์สึนามิมากที่สุด

2. **แยกในฐานะผู้มาเยือน (Visitor)** ซึ่งผู้มาเยือนนี้สามารถจำแนกได้ 2 ลักษณะ

ลักษณะที่ 1 จำแนกตามช่วงเวลาที่มาเยือนอันหมายถึง ผู้มาเยือนในฐานะนักท่องเที่ยว หมายถึงผู้ที่มาเยือนชั่วคราว ซึ่งพักอยู่ ณ สถานที่ที่ไปเยือนอย่างน้อย 24 ชั่วโมง และมีการพักค้างคืนอย่างน้อย 1 วัน แต่ไม่เกิน 1 ปี และ จำแนกตามช่วงเวลาที่มาเยือนอันหมายถึง ผู้มาเยือนชั่วคราว ซึ่งพักอาศัยอยู่ ณ สถานที่นั้นอย่างน้อยกว่า 24 ชั่วโมง และไม่พักค้างคืน

ลักษณะที่ 2 จำแนกตามถิ่นพำนักของผู้มาเยือนเอง

2.1 ผู้มาเยือนขาเข้า (Inbound Visitor) ผู้มาเยือนที่มีถิ่นพำนักในต่างประเทศและเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในอีกประเทศหนึ่ง เช่น ชาวต่างชาติที่นั่งสามล้อถีบ โยนผักบุงลอยฟ้าในยามค่ำคืนในนอ จังหวัดพิษณุโลก

2.2 ผู้มาเยือนขาออก (Outbound Visitor) หมายถึงผู้มาเยือนที่มีถิ่นพำนักอยู่ในประเทศหนึ่งและเดินทางออกไปยังประเทศอื่น เช่น นักท่องเที่ยวไทยเดินทางไปเที่ยว จีน เกาหลี พม่า เวียดนาม ลาว มาเลเซีย เป็นต้น

2.3 ผู้มาเยือนภายในประเทศ (Domestic Visitor) หมายถึง ผู้มาเยือนที่มีถิ่นพำนักอยู่ในประเทศและเดินทางท่องเที่ยวในประเทศนั้น เช่น ผู้มาเยือนคนไทยมาจากกรุงเทพฯ ผ่านมาสักการะพระพุทธรชินราช เราเรียกผู้มาเยือนกลุ่มนี้ว่า นักทัศนอาจร เพราะไม่ได้ค้างคืน ส่วนผู้มาเยือนที่มาพักค้างคืนที่วนธรรารีสอร์ทจังหวัดพิษณุโลก และขากลับแวะนมัสการพระพุทธรชินราช เราเรียกผู้มาเยือนกลุ่มนี้นักท่องเที่ยวเพราะมีการค้างคืนในจังหวัดพิษณุโลก 1 คืน เป็นอย่างน้อย

3. แยกในความหมายทางด้านชาติพันธุ์ ในความหมายทางด้านชาติพันธุ์วรรณา

ที่มีนัยของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในรูปแบบของสหวิทยาการในการนำความรู้จากศาสตร์หลายแขนง เกี่ยวกับความเป็น ชนชาติแขก และการนับถือศาสนาหลักของพวกเขา ในเขตพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ นับตั้งแต่ เอเชียตะวันตก เอเชียใต้ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ออฟริกาบางส่วน และดินแดนสองทวีปอย่างประเทศตุรกี (ยุโรปและเอเชีย) โดยเฉพาะศาสนา พุทธ ซิกข์ ฮินดู ยิว อิสลาม ของพวกเขาเป็นตัวกำหนดรูปแบบการดำเนินชีวิต สังคม วัฒนธรรมในการเดินทางให้กับโลกใบนี้ นับตั้งแต่อดีต มาจนถึงปัจจุบัน ในหลายประเทศ ซึ่งไม่ว่าแม้แต่ ประเทศไทยที่ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมแขกตั้งแต่สังคมในอดีตของไทย มาจนถึงปัจจุบัน จึงเป็นเหตุสำคัญที่ควรให้ความสนใจกับแขกในฐานะผู้มาเยือนและนำกำลังซื้อที่สำคัญเข้ามาสู่ประเทศไทย โดยเฉพาะในฐานะกลุ่มเป้าหมายทางการตลาดท่องเที่ยวกลุ่มใหญ่ในปัจจุบันอีกกลุ่มที่กำลังเติบโตอยู่ในขณะนี้ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องรู้ถึงของแขกในรูปแบบต่าง ๆ ที่มีอยู่ในปัจจุบันให้มากขึ้น

จากการศึกษาเอกสารเพิ่มเติมในหนังสือเรื่อง “วัฒนธรรมสัมพันธ์ไทย-อินเดีย” ของ

กรุณา – เรื่องอุไร กุศลาสัย(2543) กล่าวว่า ในสมัยก่อน แขกที่มาอยู่เมืองไทยได้เปรียบกว่าคนจีน ถูกคนไทยดูถูกน้อยกว่า เพราะคนไทยที่มีการศึกษาจะคิดว่าแขกนี้มาจากเมือง

พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเกิดในเมืองแวก พระพุทธเจ้าเป็นแวก คนไทยจึงให้เกียรติมากกว่า เรียกว่า เป็นแวก เป็นอาคันตุกะ ผู้มาเยือน ในขณะที่เรียกคนจีนว่า เจ๊ก ซึ่งสมัยก่อนเป็นคำดูถูก เมื่อก่อนคนไทยดูถูกทั้งเจ๊กทั้งแวก

แต่คนจีนได้เปรียบกว่าแวกในการเข้ากับคนไทย เพราะแต่งงานกับคนไทยเป็นอันหนึ่งอันเดียวเพราะสายเลือด สังคมอินเดียไม่ว่าจะเป็นสิกข์ ฮินดู หรืออิสลาม ค่อนข้างเข้มงวดกับเรื่องแต่งงานกับคนต่างชาติ ซึ่งจะนิยมแต่งงานกันเองมากกว่า(กรรณา กุศลาลัย, 2543)

จากผลการศึกษาสรุปได้ว่า การใช้คำเรียกชื่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย ว่า แวก นั้น จะเห็นว่า คำว่า แวก ในสมัยก่อน กับสมัยปัจจุบัน ความหมายได้เปลี่ยนไปจากเดิม สมัยก่อนนั้น คำว่า แวก หมายถึง เป็นอาคันตุกะ ผู้มาเยือน คนไทยเข้าใจว่า แวกหรือคนอินเดีย มาจากเมืองพระพุทธเจ้า แต่ในปัจจุบัน ความหมายของคำว่า แวก ได้เปลี่ยนไป ไม่ได้จำกัดเฉพาะแต่คนอินเดียเท่านั้น คนไทยส่วนใหญ่เข้าใจว่า แวก หมายถึง คนที่ไม่ค่อยสะอาด มีกลิ่นตัว ประกอบอาชีพอย่างหนึ่งในสังคมไทย

4. ปัญหาและอุปสรรคในการสื่อสารระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย

จากการศึกษาจากเอกสาร และ การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการสื่อสารระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดียนั้น ผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นต่างๆ ดังนี้

4.1 ปัญหาด้านความรู้และความเข้าใจ (cognitive) ได้แก่ ความไม่เข้าใจเกี่ยวกับข้อห้ามทางศาสนา และ บุคลิกลักษณะการทำงานของคนไทยเชื้อสายอินเดีย

4.2 ปัญหาด้านทัศนคติและความรู้สึก (affective) ได้แก่ การมองแบบเหมารวมและทัศนคติของคนไทยในเชิงลบ

4.3 ปัญหาด้านพฤติกรรม (behavioral) ได้แก่ การแสดงทัศนคติเชิงลบต่อการเรียกชื่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย

4.1 ปัญหาด้านการรับรู้และความคิด (cognitive)

ก.) ความไม่เข้าใจเกี่ยวกับข้อห้ามทางศาสนา

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดียมีการนับถือศาสนาฮินดูมากที่สุดนั้น ผู้วิจัยพบว่า ศาสนาฮินดูเป็นศาสนาที่ค่อนข้างจะเน้นหนักในเรื่องพิธีกรรมมาก ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตายพวกพราหมณ์ได้กำหนดแบบแผนไว้อย่างละเอียด เพราะเชื่อกันว่าถ้าทำพิธีกรรมถูกต้องครบถ้วนหน้าแล้วจะมีผลขึ้นมาโดยอัตโนมัติแม้เทพก็ไม่สามารถขัดขวางได้ พิธีกรรมจึงเป็นส่วนหนึ่งของกฎเกณฑ์แห่งเอกภพ และชาวฮินดูก็ตั้งใจประกอบพิธีกรรมเพื่อให้บรรลุผลตามเป้าหมาย

จากการสัมภาษณ์นักวิชาการ ให้ความคิดเห็นว่า ความเคร่งครัดทางศาสนาของคนไทยเชื้อสายอินเดีย นั้น ทำให้มีวิถีชีวิตที่แตกต่างจากคนไทย เช่น การหลับนอน การกินอาหาร การตื่นนอน และยังส่งผลเกิดอุปสรรคในการทำงาน

“...ความเคร่งศาสนาของคนอินเดียทำให้วิถีชีวิตแตกต่างจากเรา เช่น การหลับนอน ตื่นตั้งแต่เช้ามีตมาประกอบพิธี อุปสรรคในการทำงาน เช่น วิธีคิด ศาสนาเป็นกรอบตัวนำวิธีคิดของคน อินเดีย ในการทำงานร่วมกัน ปัญหาอย่างแรกคือเรื่องอาหาร ชาวฮินดูไม่ทานเนื้อสัตว์ ไม่กินอาหารร่วมกัน คนไทยต้องเตรียมอาหารโดยเฉพาะ คนอินเดียอยู่ในกรอบวัฒนธรรมตัวเอง ค่อนข้างสูง เรื่องการมีเงินทอง คนอินเดียคิดว่าคนอินเดียทำบุญไม่ต้องเก็บ แต่คนไทยมองว่าต้องเก็บออม คนอินเดียบางพวกไม่รับวัฒนธรรมตะวันตก...”

(อาจารย์คมกฤษ ชูย์เต็กเค่ง, สัมภาษณ์, 1 มีนาคม 2552)

นักวิชาการยังแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมอีกว่า

“...พฤติกรรมส่วนตัวบางอย่างของคนอินเดียมีจำกัดในเรื่องการวางตัว ในกรณีแต่งงานกันระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย มีปัญหา

เหมือนกัน แต่ก็พยายามประสานประโยชน์กันอยู่ได้ สามีนอินเดียไม่ค่อยเจ้าชู้
สามีเป็นหลักใหญ่ คนอินเดียจะเข้มงวดกับการศึกษาลูกมาก...”

(อาจารย์อรุณ เจตติย์, **สัมภาษณ์**, 23 กุมภาพันธ์ 2552)

จากผลการศึกษา สรุปได้ว่า ความเคร่งครัดทางศาสนาของคนไทยเชื้อสายอินเดียนั้น ทำให้คนไทยเชื้อสายอินเดียมีวิถีชีวิตที่แตกต่างจากคนไทย ไม่ว่าจะเป็น การหลับนอน การกินอาหาร การตื่นนอน ทำให้คนไทยบางกลุ่มที่ไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักของศาสนาที่คนไทยเชื้อสายอินเดียกลุ่มต่างๆนับถือนั้น อาจส่งผลให้คนไทยเกิดความไม่เข้าใจวิถีปฏิบัติของคนไทยเชื้อสายอินเดียได้ และยังส่งผลเกิดอุปสรรคในการทำงานอีกด้วย

ข.) บุคลิกลักษณะการทำงานของคนไทยเชื้อสายอินเดีย

ในการทำงานร่วมกันระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย คนไทยส่วนใหญ่ให้ความเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการทำงานร่วมกับคนไทยเชื้อสายอินเดียที่มีตำแหน่งสูงกว่าบางคนว่า คนไทยเชื้อสายอินเดียบางคนมักเอาแต่ใจตัวเอง เวลานั้นดหมายทำงานไม่ค่อยตรงต่อเวลา

นอกจากนี้กลุ่มคนไทยส่วนใหญ่ มองว่า คนอินเดียนั้นขี้เหนียว เห็นแก่ตัว ไม่ใจกว้างกับเพื่อนร่วมงาน และลูกน้อง มักจะเห็นแก่พรรคพวกตนเองก่อน อีกทั้งปัญหาในการสื่อสารระหว่างคนไทยกับคนไทยเชื้อสายอินเดียนั้น คนไทยมองว่า คนอินเดียมักจะล่าช้า ไม่รักษาสัญญา ไม่ตรงต่อเวลา

“...คนไทยเชื้อสายอินเดียส่วนใหญ่ที่พบ มักจะทำงานล่าช้า ไม่ค่อยตรงต่อเวลา ถ้าผู้หญิงอินเดียมีสามีที่ตำแหน่งสูง มักจะหยิ่งกว่าคนทั่วไป ไม่ค่อยทักทายกับคนทั่วไป ซึ่งแตกต่างกับผู้หญิงไทยที่มีสามีตำแหน่งสูง มักจะเดินเข้าไปทักทายผู้อื่นก่อน...”

(คุณก้อย, **สัมภาษณ์**, 28 กุมภาพันธ์ 2552)

“...คนอินเดียค่อนข้างเอาแต่ใจตัวเองมากในการทำงาน บางที่ไม่ฟังเหตุผลเราก่อน แต่จะด่าก่อนเลย พอเขาได้ฟังเหตุผลแล้วเขาจึงขอโทษ เขาเสียใจนะที่เขาพูดไป ณ ขนาดนั้นอารมณ์มันพาไปแล้ว ทั้งที่เรายังไม่ได้บอกก็จะคิดว่าเราทำผิดแล้ว พี่ไม่ชอบตรงนี้เลย”

(คุณเก้, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2552)

“...คนอินเดียเป็นคนซีเหี้ยว ไม่กระเด็นเลย บางคนก็จ่าย อดยากได้อะไรก็ให้ บางคนบอกฉันอยากจะกินอันนี้แต่ให้เราจัดการให้ก่อน ค่อยมาเบิกทีหลัง...”

(คุณอ้อย, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2552)

“คนไทยบางคนไม่ค่อยจริงจังในการทำงาน แต่อินเดียจริงจัง ไม่ยืดหยุ่น คนอินเดียจะเอางานทันทีที่ได้เลยต้องให้ได้อย่างนั้นถ้าไม่ได้จะโมโหมาก”

(คุณหนู, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2552)

“คนไทยใจกว้างกว่า เสียสละมากกว่า คนอินเดียคิดหน้าคิดหลัง คิดก่อน จะคุ้มค่างกับเงินที่เสียไปไหม แต่คนไทยจะจ่ายก่อน คนอินเดียจะซื้ออะไรสักอย่างจะคิดว่าจะคุ้มไหม แต่คนไทยจะซื้อเลย ทำให้คนไทยมองว่า คนอินเดียซีเหี้ยว แต่ในความเป็นจริงแล้วคนอินเดียเค้ารู้ค่าของเงิน”

(อาจารย์อรุณ เฉตติย์, สัมภาษณ์, 23 กุมภาพันธ์ 2552)

จากผลการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า คนไทยส่วนใหญ่ที่ทำงานร่วมกับคนไทยเชื้อสายอินเดีย ให้คำตอบตรงกันว่า ข้อดีของคนไทยเชื้อสายอินเดียที่คนไทยตอบมากที่สุด คือ คนไทยเชื้อสายอินเดียมักจะเห็นแก่ตัว ซีเหี้ยว และเอาแต่ใจตัวเองในการทำงาน

ในขณะที่คนไทยเชื้อสายอินเดียกลับมีมุมมองต่อคนไทยว่า คนไทยใจดี มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ โกรธง่ายหายเร็ว มีน้ำใจ ชักจูงง่าย แต่คนไทยจะมีความขยันและมีความอดทนน้อยกว่าคนไทยเชื้อสายอินเดีย คนไทยมักไม่ค่อยกล้าแสดงออกทางความคิดเห็นในการทำงานกับคนไทยเชื้อสายอินเดียมากนัก ซึ่งคนไทยเชื้อสายอินเดียชอบให้ลูกน้องพูดอย่างตรงไปตรงมา ถ้ามีปัญหาเกิดขึ้นควรรายงานตามความเป็นจริง ไม่อ้อมค้อม

“...ทำงานร่วมกับคนไทยได้ เคยมีเพื่อนคนไทย ประทับใจคนไทย มีระเบียบเรียบร้อยดี เป็นมิตร ไม่มีที่ลำบากใจ...”

(คุณราตรี, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2552)

“...คนไทยเพื่อนร่วมงานไว้ใจได้ ดีกับเราหมดทุกคน เรารู้ว่าใครเป็นยังไง เราก็ปรับตัวเอา อยู่ที่ตัวเราแนะนำ ควรจะมีความเข้าใจกับทุกคน รู้ว่าเราทำอะไรอยู่ ใส่ใจกับงาน การทำงานตั้งใจเย็นมาก ทำงานให้เสร็จตรงเวลาอย่าปล่อยให้ช้า ถ้ามีงานทุกคนก็ทำงานดี...”

(คุณโสเนอ, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2552)

“...ลักษณะการทำงานคนไทยกับคนอินเดีย เหมือนกัน เราไม่ดูว่าเป็นคนอินเดียหรือคนไทย ดูว่าเป็นเพื่อนร่วมงานกันมากกว่า...”

(คุณวินนี่, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2552)

4.2 ปัญหาด้านทัศนคติและความรู้สึก (affective)

การมองแบบเหมารวมและทัศนคติของคนไทยในเชิงลบ

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ และทัศนคติของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดียส่วนใหญ่จะมีการรับรู้และทัศนคติต่อคนไทยเชื้อสายอินเดียในแง่ลบ โดยการรับรู้ของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดียที่พบมากที่สุดคือ การดูจากรูปลักษณะภายนอก เช่น รูปร่างหน้าตา

การแต่งกาย การมีหนวดเครา เป็นต้น คนไทยส่วนมากมีทัศนคติเกี่ยวกับคนไทยเชื้อสายอินเดียว่า เป็นคนกลุ่มหนึ่งในสังคมไทยที่มีลักษณะนิสัยเห็นแก่ตัว เอาเปรียบผู้อื่นจากการประกอบอาชีพโดยการทวงหนี้ และจากบุคลิกลักษณะ รูปร่างหน้าตาของคนไทยเชื้อสายอินเดียส่วนใหญ่ มีหน้าตาคมเข้ม หน้าดุ จึงเป็นสาเหตุทำให้คนไทยไม่กล้าเข้าใกล้และไม่กล้าที่จะสนทนาด้วย

4.3 ปัญหาด้านพฤติกรรม (behavioral)

การเรียกชื่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย

จากการศึกษาพบว่า การใช้คำเรียกชื่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย ว่า “แขก” นั้น จะเห็นว่า คำว่า แขก ในสมัยก่อน กับสมัยปัจจุบัน ความหมายได้เปลี่ยนไปจากเดิม สมัยก่อนนั้น คำว่า แขก หมายถึง เป็นอาคันตุกะ ผู้มาเยือน คนไทยเข้าใจว่า แขกหรือคนอินเดีย มาจากเมืองพระพุทธเจ้า แต่ในปัจจุบัน ความหมายของคำว่า แขก ได้เปลี่ยนไป ไม่ได้จำกัดเฉพาะแต่คนอินเดียเท่านั้น คนไทยส่วนใหญ่มักเรียกและตีความหมายคำว่า แขก หมายถึง คนที่ไม่ค่อยสะอาด มีกลิ่นตัว ประกอบอาชีพอย่างหนึ่งในสังคมไทย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การสื่อสารข้ามเชื้อชาติระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย” มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาที่มาและภูมิหลังของคนไทยเชื้อสายอินเดียที่มีผลต่อการรับรู้และทัศนคติของคนไทย เพื่อศึกษาลักษณะการรับรู้และทัศนคติของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย ตลอดจนถึงศึกษาลักษณะและปัญหาในการสื่อสารระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการเชิงคุณภาพ โดยการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (Interview) และการศึกษาจากเอกสาร (Documentary Research) ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และนำเสนอข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

ปัญหามานในการวิจัยข้อที่ 1 ที่มาและภูมิหลังของคนไทยเชื้อสายอินเดียที่มีผลต่อการรับรู้และทัศนคติของคนไทยเป็นอย่างไร

จากการวิเคราะห์ถึงที่มาและภูมิหลังของคนไทยเชื้อสายอินเดียที่มีผลต่อการรับรู้และทัศนคติของคนไทย ผู้วิจัยได้แบ่งผลการศึกษาค้นคว้าออกเป็น 2 ประเด็นคือ

1 พัฒนาการความสัมพันธ์ของคนไทยเชื้อสายอินเดียในสังคมไทย

จากการวิเคราะห์พัฒนาการความสัมพันธ์ของคนไทยเชื้อสายอินเดียในสังคมไทยนั้น พบช่วงเวลาที่สำคัญ 3 ช่วง คือ

- 1.1 การอพยพของคนไทยเชื้อสายอินเดียที่เข้ามาสู่ประเทศไทยสมัยอยุธยา และรัตนโกสินทร์ตอนต้น

1.2 การเดินทางเข้ามาค้าขายของคนไทยเชื้อสายอินเดียในประเทศไทยหลัง
สัญญาบาวริง (พ.ศ.2398)

1.3 การตั้งหลักแหล่งและการดำเนินชีวิตของคนไทยเชื้อสายอินเดียใน
ประเทศไทยสมัยปัจจุบัน

จากการแบ่งพัฒนาการความสัมพันธ์ของคนไทยเชื้อสายอินเดียในสังคมไทยออกเป็น 3
ช่วงนั้น สามารถสรุปได้ว่า ชาวอินเดียที่เข้ามาในประเทศไทยนั้นมีหลายฐานะ แต่ที่เห็นได้ชัดเจน
จากหลักฐาน คือ คนอินเดียส่วนใหญ่ที่เข้ามาเมืองไทยจะมาในฐานะพ่อค้า และ พรหมณ์
โดยนำอารยธรรมและวัฒนธรรมอินเดียเข้ามาเผยแพร่ เชื่อกันว่าผู้ที่นำวัฒนธรรมอินเดียเข้ามา
เผยแพร่ในดินแดนแถบนี้คือ พ่อค้าที่เดินทางเข้ามาทั้งทางบกและทางน้ำเพื่อมาค้าขาย และ
บรรดาพรหมณ์ผู้ได้รับเชิญเข้ามาในราชสำนัก เพื่อเสริมสร้างอำนาจทางการเมืองให้แก่
ผู้ปกครอง ตามการปกครองระบอบเทวราชา คือให้ความสำคัญแก่ผู้ปกครองเสมอด้วยเทพเจ้า

2. กลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดียกลุ่มต่างๆในสังคมไทย

การแบ่งกลุ่มของคนอินเดียที่อพยพเข้ามาในประเทศไทยนั้น ผู้วิจัยพบว่า การแบ่งกลุ่ม
ของคนอินเดียที่มีการกล่าวถึงมากที่สุด คือการแบ่งกลุ่มคนอินเดียตามหลักการนับถือศาสนา
ได้แก่ ลิกซ์ ฮินดู พรหมณ์ เมื่อประมวลภาพรวมของการตั้งหลักแหล่งของคนอินเดีย พบว่า
บริเวณที่มีคนอินเดียไปตั้งหลักแหล่งที่มีการกล่าวถึงมากที่สุด คือ บริเวณพาดูร์ต ซึ่งส่วนใหญ่คน
อินเดียจะประกอบอาชีพค้าขายผ้าที่นำเข้ามาจากประเทศอินเดีย ปัจจุบันพบว่าการตั้งถิ่นฐานของ
ชุมชนคนไทยเชื้อสายอินเดีย ได้มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยในปัจจุบันได้มีชาวอินเดียตั้งหลัก
แหล่งอยู่แถวสีลม, สาทร, ยานนาวา, พาดูร์ต, สีแยกบ้านแขก, และถนนสุขุมวิท โดยคนไทยเชื้อ
สายอินเดียมักตั้งถิ่นฐานอยู่ตามย่านธุรกิจสำคัญในเขตกรุงเทพมหานคร

ปัญหำนำในการวิจัยข้อที่ 2 ลักษณะการรับรู้และทัศนคติของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสาย อินเดียเป็นอย่างไร

จากการวิเคราะห์ลักษณะการรับรู้และทัศนคติของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย ได้
แบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็น 3ส่วน ได้แก่

1. การรับรู้และทัศนคติของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย

คนไทยส่วนใหญ่รับรู้ “ความเป็นเชื้อชาติอินเดีย” จากรูปลักษณะภายนอก คือ หน้าตา หนวดเครา และการแต่งกาย มากที่สุด รองลงมาคือ สำเนียงภาษา โดยส่วนใหญ่รับรู้ความเป็นเชื้อสายอินเดียจากการโพศีระยะ แต่ไม่สามารถบอกความแตกต่างของชนชาติอินเดียกลุ่มต่างๆได้นอกจากนี้ ยังพบว่าคนไทยที่ไม่เคยมีปฏิสัมพันธ์กับคนไทยเชื้อสายอินเดียมักมีทัศนคติแง่ลบมากกว่าคนไทยที่เคยมีปฏิสัมพันธ์กับคนไทยเชื้อสายอินเดีย

2. มูลเหตุที่ก่อให้เกิดการรับรู้และทัศนติระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย

มูลเหตุที่ก่อให้เกิดทัศนคติและการรับรู้ของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดียในเชิงลบสามารถสรุปได้ดังนี้

2.1) สมัยก่อนเด็กถูกปลูกฝัง คำว่า แหก ผู้ใหญ่จะหลอกเด็กที่ชวนว่า “ถ้าดีอ จะให้แหกมาจับไปนะ” เด็กจึงกลัว คิดว่าแหกเป็นคนน่ากลัวไป

2.2) อาชีพของคนไทยเชื้อสายอินเดียที่เข้ามาในกรุงเทพฯ ช่วงแรก จะประกอบอาชีพโดยการทวงหนี้ เก็บดอกเบี้ยย ทำให้คนไทยไม่ชอบเพราะเห็นว่าเป็นอาชีพจากความลำบากของคนอื่น

2.3) คนไทยเชื้อสายอินเดียไม่ค่อยรักษาสุขภาพ มีกลิ่นตัวแรง ไม่ค่อยชอบอาบน้ำ และแต่งกายไม่ค่อยสุภาพ ไม่สะอาดสะอาด

2.4) คนอินเดียเป็นชาติที่แข่งขันกันตลอดเวลา ไม่ว่าจะป็นทั้งภายในหรือภายนอกกลุ่ม ทำให้คนภายนอกมองว่า คนอินเดียเอารััดเอาเปรียบ เห็นแก่ประโยชน์ตนเอง

3. การใช้ภาษาเรียกคนไทยเชื้อสายอินเดีย

การใช้คำเรียกชื่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย ว่า แหก นั้น จะเห็นว่า คำว่า แหก ในสมัยก่อนกับสมัยปัจจุบัน ความหมายได้เปลี่ยนไปจากเดิม สมัยก่อนนั้น คำว่า แหก หมายถึง เป็นอาคันตุกะ ผู้มาเยือน คนไทยเข้าใจว่า แหกหรือคนอินเดีย มาจากเมืองพระพุทเจ้า แต่ในปัจจุบัน

ความหมายของคำว่า แยก ได้เปลี่ยนไป ไม่ได้จำกัดเฉพาะแต่คนอินเดียเท่านั้น คนไทยส่วนใหญ่เข้าใจว่า แยก หมายถึง คนที่ไม่ค่อยสะอาด มีกลิ่นตัว ประกอบอาชีพอย่างหนึ่งในสังคมไทย

ปัญหานำในการวิจัยข้อที่ 3 ลักษณะและปัญหาในการสื่อสารระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดียเป็นอย่างไร

ปัญหาและอุปสรรคในการสื่อสารระหว่างคนไทย และคนไทยเชื้อสายอินเดียนั้น ปัญหาส่วนใหญ่ที่พบแบ่งได้เป็น 3 ประเด็น คือ

1. ปัญหาด้านความรู้และความเข้าใจ (cognitive) ได้แก่ ความไม่เข้าใจเกี่ยวกับข้อห้ามทางศาสนา และ บุคลิกลักษณะการทำงานของคนไทยเชื้อสายอินเดีย
2. ปัญหาด้านทัศนคติและความรู้สึก (affective) ได้แก่ การมองแบบเหมารวมและทัศนคติของคนไทยในเชิงลบ โดยส่วนใหญ่มักมองคนไทยเชื้อสายอินเดียแบบเหมารวมที่มีอาชีพทวงหนี้ ขายถั่ว โรตีสายบัว และมิฐานะยากจน
3. ปัญหาด้านพฤติกรรม (behavioral) มีเพียงเรื่อง การแสดงทัศนคติเชิงลบต่อการเรียกชื่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย แต่ไม่พบปัญหาการอยู่ร่วมกันหรือการแบ่งกลุ่มในสังคมไทย

จากผลการศึกษาสรุปได้ว่า ในการติดต่อสื่อสาร หรือ การมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดียนั้น พบว่า โดยรวมแล้วคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดียไม่ค่อยมีปัญหาการติดต่อสื่อสารมากนัก ถึงแม้ว่า คนไทยจะมีการรับรู้ (Stereotype) และทัศนคติ (Attitude)เชิงลบเล็กๆ น้อยๆ แต่โดยรวมเมื่อต้องทำงานร่วมกันแล้ว หรือ มีการติดต่อสื่อสารกันพบว่าคนไทยส่วนใหญ่ค่อนข้างจะมีทัศนคติในทางลบลดลง ประกอบกับคนไทยเชื้อสายอินเดียมองคนไทยที่ทำงานร่วมกันว่า ลักษณะการทำงานของคนไทยมีบุคลิกลักษณะของการทำงานที่ยืดหยุ่นง่าย ใจดี มีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ไว้ใจได้ เลยทำให้การเข้าหากันระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย เป็นไปได้ง่าย และเข้าใจกันมากขึ้นกว่าเดิม

การอภิปรายผลการวิจัย

หากศึกษาจากประวัติศาสตร์ พบว่า คนอินเดียเข้ามาในประเทศไทยหลายกลุ่ม หลายเชื้อชาติ ส่วนใหญ่จะเข้ามาในฐานะชนชั้นสูง เช่น พราหมณ์ พ่อค้า ซึ่งได้เข้ามามีบทบาท มีอิทธิพลต่อสังคมไทยหลายๆ ด้าน เช่น ด้านภาษาและวัฒนธรรม จากการศึกษายังพบว่าคนอินเดียที่เดินทางเข้ามาในไทยนั้นมีหลายกลุ่มซึ่งอพยพเข้ามาจากแหล่งที่อยู่อาศัยเดิมในอินเดีย เช่น ชาวทามิล นาตู ชาวปัญจาบ เป็นต้น แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า คนไทยส่วนใหญ่รับรู้คนอินเดียเพียงบางกลุ่มเท่านั้น กลุ่มคนอินเดียบางกลุ่มนั้นคนไทยไม่ค่อยรู้จัก ซึ่งคนไทยส่วนใหญ่มักจะรับรู้คนอินเดียแต่รูปลักษณะภายนอก ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย รูปร่างหน้าตา เป็นต้น

คนไทยส่วนใหญ่มีการรับรู้แบบเหมารวมและมีทัศนคติต่อคนไทยเชื้อสายอินเดียทั้งในเชิงบวกและเชิงลบ ซึ่งสังเกตได้จากการรับรู้บุคลิกลักษณะเฉพาะและทัศนคติที่มีต่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย โดยมักมีภาพเชิงลบกับคนไทยเชื้อสายอินเดียในกรณีที่ค่อนข้างไม่มีปฏิสัมพันธ์ และคนไทยส่วนใหญ่มักจะรู้จักหรือคลุกคลีแค่คนไทยเชื้อสายอินเดียที่เข้ามาทำมาหากินในสังคมไทยในระดับล่าง เช่น ประกอบอาชีพขายถั่ว ขายผ้า ขายโรตีส เป็นต้น จึงทำให้มีการส่งผลต่อการรับรู้ของคนไทยว่า คนไทยเชื้อสายอินเดียประกอบอาชีพเหมือนกันหมด และมีลักษณะรูปลักษณะภายนอกที่คล้ายกัน โดยมองในแง่ของบุคลิกลักษณะนิสัยส่วนตัว การมีกลิ่นตัว เป็นต้น ซึ่งวัฒนธรรมของคนไทยนั้น ไม่นิยมไว้หนวดเครา หรือ การมีกลิ่นตัว ซึ่งถือเป็น nonverbal ของสังคมไทยในเชิงลบ ซึ่งจากผลการวิจัยสอดคล้องกับแนวคิดเรื่อง อุปสรรคด้านทัศนคติและความรู้สึก (affective) ที่กล่าวถึงทัศนคติที่เป็นอุปสรรค ได้แก่ อคติหรือความโน้มเอียง (bias/prejudice) ไม่ว่าจะโน้มเอียงในการโน้มเอียงเข้าหาคนที่มีลักษณะเหมือนกับเรา หรือโน้มเอียงเข้าหากลุ่มสมาชิกสังคมเหมือนกับเรา และต่อต้านคนนอกกลุ่ม (outgroup), การเอาวัฒนธรรมของตนเองเป็นศูนย์กลาง (ethnocentrism) ในการประเมินบุคคลอื่นซึ่งนำไปสู่การสร้างความรู้สึกที่เหนือกว่าบุคคลอื่น

ในการติดต่อสื่อสาร หรือการมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดียพบว่า โดยรวมแล้วคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดียไม่ค่อยมีปัญหาในการติดต่อสื่อสารกันมากนัก ถึงแม้ว่า คนไทยจะมีการรับรู้ (Stereotype) และทัศนคติ (Attitude) เชิงลบเล็กๆ น้อยๆ แต่โดยรวมเมื่อต้องทำงานร่วมกันแล้ว หรือมีการติดต่อสื่อสารกัน พบว่า คนไทยส่วนใหญ่ค่อนข้างมีทัศนคติในทางลบลดลง ประกอบกับคนไทยเชื้อสายอินเดียมองคนไทยที่ทำงานร่วมกันว่า ลักษณะการทำงานของคนไทยส่วนใหญ่ นั้น มีบุคลิกลักษณะของการทำงานที่ยืดหยุ่นง่าย ใจดี

มีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ไว้ใจได้ เลยทำให้การเข้าหากันระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดีย เป็นไปได้ง่าย และเข้าใจกันมากขึ้นกว่าเดิม

อย่างไรก็ตาม ในภาพรวมถือว่าคนไทยมีการรับรู้แบบเหมารวมและทัศนคติเชิงลบต่อคนไทยเชื้อสายอินเดียในระดับหนึ่ง แต่ไม่ถึงกับมากนัก แม้ว่าคนไทยจะมีทัศนคติในแง่ลบต่อคนไทยเชื้อสายอินเดีย แต่เมื่อต้องมีการทำงานร่วมกัน หรือต้องติดต่อกัน คนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดียสามารถอยู่ร่วมกันได้ เช่น การเป็นเพื่อนร่วมงานกัน หรือเป็นเพื่อนในกลุ่มเดียวกัน คนไทยจะไม่นำความรู้สึกส่วนตัวมากำก่ายต่อการทำงาน และเมื่อมีการรู้จักกันมากขึ้น เป็นที่น่าสังเกตว่าการรับรู้และทัศนคติของคนไทยต่อคนไทยเชื้อสายอินเดียได้เปลี่ยนไปในแง่บวกเพิ่มขึ้น ประสบการณ์จากการที่ได้รู้จักคนไทยเชื้อสายอินเดีย เนื่องจากความใกล้ชิด ได้พูดคุย รู้จักนิสัยใจคอ ทำให้คนไทยทราบถึงวิถีชีวิตของคนไทยเชื้อสายอินเดียเพิ่มมากขึ้น และทำให้คนไทยเข้าใจคนไทยเชื้อสายอินเดียมากขึ้น

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้สังเกตว่า คนไทยเชื้อสายอินเดียมีการรับรู้และทัศนคติต่อคนไทยในเชิงบวกมากกว่าเชิงลบ ในขณะที่คนไทยนั้น มักมองคนไทยเชื้อสายอินเดียในเชิงลบ และมักจะมองคนไทยเชื้อสายอินเดียในระดับล่างมากกว่า อีกทั้งการใช้คำเรียกชื่อคนไทยเชื้อสายอินเดียนั้นสามารถสะท้อนการรับรู้ชนชั้นของคนไทยเชื้อสายอินเดียในชนชั้นต่างๆกัน โดยจะเรียกคนไทยเชื้อสายอินเดียว่า **แขก** หรือ **อาบัง** ในความหมายของคนไทยเชื้อสายอินเดียในระดับล่าง ในขณะที่คนไทยนิยมเรียกคนไทยเชื้อสายอินเดียในระดับสูงว่า **นายห้าง** แสดงให้เห็นว่า การมีชื่อเรียกที่หลากหลายต่อคนไทยเชื้อสายอินเดียนั้น ภาษาที่ใช้เรียกสะท้อนให้เห็นว่า คนไทยมีการแบ่งชนชั้นวรรณะในกลุ่มคนไทยเชื้อสายอินเดีย

ขณะเดียวกันจะพบว่า ความหมายปัจจุบันของคำว่า “แขก” เรายังใช้แขก ในการเรียกกลุ่มอื่นๆ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า เราใช้คำว่า “แขก” เพื่อแบ่งกลุ่มตามเชื้อชาติ หรือ รูปลักษณะภายนอกของคนไทย ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า กลุ่มเชื้อชาติค่อนข้างมีอิทธิพลต่อการรับรู้ของคนไทย

ข้อจำกัด

เนื่องจากงานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยประสบปัญหาในการเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างของคนไทยเชื้อสายอินเดีย ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างของคนไทยเชื้อสายอินเดียเพียง 10 คน เท่านั้น อีกทั้งระยะเวลาในการเก็บข้อมูลมีระยะเวลาที่จำกัด เนื่องจากกลุ่มของคนไทยเชื้อสายอินเดียจะไม่ค่อยอนุญาตให้บุคคลแปลกหน้าเข้าไปสัมภาษณ์ ถ้าไม่มีคนที่รู้จักแนะนำ จึงทำให้เป็นอุปสรรคในการเก็บข้อมูล ดังนั้นในการทำวิจัยครั้งต่อไป ควรจะมีการเพิ่มจำนวนของกลุ่มตัวอย่างให้มากกว่านี้ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นความคิดเห็นจากคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดียเพิ่มขึ้นด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. จากงานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า ความเข้าใจของคนไทยเกี่ยวกับกลุ่มต่างๆ ของคนไทยเชื้อสายอินเดียในประเทศไทยมีน้อยมาก ดังนั้น ในการวิจัยต่อไปในอนาคต น่าจะมีการศึกษาวัฒนธรรมย่อยของคนไทยเชื้อสายอินเดียกลุ่มต่างๆ เพิ่มมากขึ้น

2. เนื่องจากงานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นั้นทำการศึกษาลักษณะการรับรู้และทัศนคติระหว่างคนไทยและคนไทยเชื้อสายอินเดียเท่านั้น แต่ก็ได้ศึกษาถึงปัญหาการสื่อสารต่างวัฒนธรรมระหว่างคนไทยและคนอินเดีย ซึ่งอาจแตกต่างกันกับคนไทยเชื้อสายอินเดียก็ได้ ดังนั้นในการศึกษาต่อไปในอนาคต ควรจะศึกษาให้กว้างถึง การสื่อสารต่างวัฒนธรรมระหว่างคนไทยและคนอินเดียในองค์กรอินเดียในประเทศไทย เกี่ยวกับการปรับตัวทางวัฒนธรรมระหว่างบุคลากรทั้งคนไทยและคนไทยอินเดีย เช่น ค่านิยมในการทำงานร่วมกัน การปรับตัวของคนไทยและคนอินเดียภายในองค์กรอินเดีย เพื่อจะได้ภาพการสื่อสารต่างวัฒนธรรมในเชิงที่หลากหลายมากขึ้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กนกพรรณ อยู่ชา. (2541). ภาพรวมผลกระทบภายใต้กรอบการเจรจาความตกลง เขตการค้าเสรี (FTA) ไทย-อินเดีย. รายงานวิจัย. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กรรณา – เรืองอุไร กุศลลาสัย. (2543). วัฒนธรรมสัมพันธ์ไทย-อินเดีย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สยาม.

ชมประพิน ศิริเจียรนัย. (2549). การรับรู้แบบเหมารวมและทัศนคติระหว่างกลุ่มเชื้อชาติในการสื่อสารระหว่างผู้ค้าชาวไทยและลูกค้าชาวต่างชาติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, ภาควิชาสาขาวิชาพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

คมกฤษ ชุ่มเต็กเค่ง. อาจารย์ประจำภาควิชาปรัชญา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. สัมภาษณ์, 1 มีนาคม 2552.

โคริน เฟื่องเกษม. (2540). ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับอินเดียในทศวรรษปัจจุบัน และสู่ทางความร่วมมือในอนาคต. กรุงเทพมหานคร : คณะรัฐศาสตร์ และศูนย์อินเดียศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

งามพิศ สัตย์สงวน. (2544). การหน้าที่กำลังเปลี่ยนแปลงของสถาบันศาสนาในกรุงเทพมหานคร : กรณีศึกษาศาสนาสิกข์. ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธงชัย สันติวงษ์. (2539). พฤติกรรมผู้บริโภคทางการตลาด. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

ถวิล ธาวาโกชน. (2524). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพมหานคร: บำรุงสาสน์.

ทวีศักดิ์ เผือกสม. (2546). คนแปลกหน้า นานาชาติของกรุงเทพฯ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
มติชน

นงลักษณ์ เทพสวัสดิ์. (2549). มหัศจรรย์อินเดีย-แผ่นดินแห่งความหลากหลาย. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นิลอุบล บัวงาม. (2545). การสื่อสารต่างวัฒนธรรมและทัศนคติของคู่สมรสไทย-อเมริกัน.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, ภาควิชาสาขาวิชาบริหารธุรกิจและสื่อสารการ
คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปราณี กล้าส้ม. (2549). ย่านเก่าในกรุงเทพฯ (เล่ม 2). กรุงเทพมหานคร: ด้านสุทธาการพิมพ์

ภัทรา อุดมจิตพิทยา. (2546). การศึกษาปัจจัยที่กำหนดการค้าภายในอุตสาหกรรมเดียวกัน
ระหว่างประเทศไทยและประเทศอินเดีย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ,
คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เมตตา วิวัฒน์านุกุล. (2536). ลักษณะและปัญหาการสื่อสารต่างวัฒนธรรมในบรรษัทนานาชาติ
ในประเทศไทย. รายงานวิจัย.

เมตตา วิวัฒน์านุกุล. (2548). การสื่อสารต่างวัฒนธรรม. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วรางคณา นิพันธ์สุขกิจ. (2534). ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับประเทศอินเดีย
พ.ศ. 2493-2529. ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วารสารเมืองโบราณ. ปีที่ 17 ฉบับที่ 1 (มกราคม-มีนาคม 2534): 11-18.

สิริวัฒน์ คำวันสา. (2527). อิทธิพลวัฒนธรรมอินเดียในเอเชียอาคเนย์ (เน้นประเทศไทย).
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์

สุภาวดี มิตรสมหวัง. (2544). สถาบันครอบครัวของกลุ่มชาติพันธุ์ในเขตกรุงเทพมหานคร :
ศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ซิกข์ มอญ เขมร และไทย. ภาควิชาสังคมวิทยาและ
 มานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรุณ เสดตี๋ย. เลขานุการประจำศูนย์อินเดียศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. สัมภาษณ์,
 23 กุมภาพันธ์ 2552.

อินทรี ชาติธีร์. (2534). บทบาทของสมาคมศรีคุรุสิงห์สภาในสังคมไทย (พ.ศ.2475-2525).
 วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อินทรี ชาติธีร์. (2546). เครือข่ายพ่อค้าผ้าชาวอินเดียในสังคมไทย ระหว่าง พ.ศ.2400-2490.
 วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย

ภาษาอังกฤษ

Corrine Phuangkasem. (2008). Thailand and India Relations: Partnership for Peace and Prosperity. Bangkok: India Studies Centre, Thammasat University.

Motwani, Jagat K. and Gosine, Mahin. (1993). Global Indian Diaspora: Yesterday, Today and Tomorrow. New York: Global Organization of People of Indian Origin.

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวปัทมา คิมประโคน เกิดเมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน พ.ศ. 2526 สำเร็จการศึกษา
ระดับปริญญาตรี จากคณะมนุษยศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
เมื่อปีการศึกษา 2547 และเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท สาขาวิชาอาชีวศึกษา
คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2550